

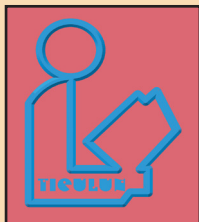
viên
linh

CUỐI TRỜI
hôn mê

KỶ NGUYỄN

CUỐI TRỜI HÔN MÊ

VIÊN LINH

MỤC LỤC

PHẦN THỨ NHẤT

Chương Một	6
Chương Hai	46
Chương Ba	102
Chương Bốn	149
Chương Năm	182

PHẦN THỨ HAI

Chương Một	187
Chương Hai	231
Chương Ba	264
Chương Bốn	302

PHẦN THỨ BA

Chương Một	338
Chương Hai	366
Chương Cuối Cùng	391

PHẦN THỨ NHẤT

Chương Một

Thảo choàng tỉnh nghe tiếng cồng đập liên hồi trong đêm khuya. Rồi tiếng tù và rúc lên thúc hối, nghẹn uất như một buổi sáng trước Tết, Thảo nghe con trâu đánh đụng trong làng bị giết thịt bên đường xe lửa. Mỗi lần chiếc búa tạ giáng xuống, nó rống lên, kêu khóc nghẹn ngào, dai dẳng nghe rùng rợn như tiếng tù và đang vọng lên trong bóng tối lúc này.

Có lần Thảo nghe tiếng dân làng kêu la ới ới, thất thanh, nhưng bây giờ thì không. Bay qua cánh đồng, qua con sông Đào, chỉ có tiếng cồng và tiếng tù và. Thảo quờ quạng bên cạnh, lay anh :

- Anh Hữu, Anh Hữu, Gì vậy anh ?

- Suyt !

Tiếng Hữu nói nhỏ, thì thảo :

- Chắc họ vây nhà chú Thái

Trong bóng tối Thảo ngập ngừng :

- Em cũng nghĩ thế, nhưng chú Thái làm gì có nhà ?

- Ai bảo mày biết ?

- Em biết.

Thảo ngó qua khe cửa, ngoài trời sáng mờ mờ như có ánh trăng :

- Em biết, tối qua bọn em ở trong nhà chú. Chú Thái không có nhà.

Người anh ngạc nhiên chống một tay lên mặt phản gồ :

- Chú ấy không có nhà làm sao bọn mày vào được ?

Thảo nói khẽ :

- Tụi em chui vào.

- Nhà không đóng cửa sao ?

Thảo rụt rè nói :

- Có.

- Thế sao tụi mày vào trong được ?

Thảo suyt :

Anh nói khẽ chứ mẹ nghe thấy bị giờ.

Hai anh em im lặng nghe ngóng. Bên kia sông, trong làng, tiếng cồng, tiếng tù và đã hết. Thảo xoay mặt về

phía anh nói :

- Anh không mách mẹ em mới nói.
- Ừ.
- Thề đi.
- Đứa nào mách mẹ trời tru đất diệt.
- Tụi em biết chỗ giấu chìa khóa.
- Mà với những đứa nào ?
- Thành Thịnh, con Hồng, con Hậu.
- Tụi mà vào đó làm gì ?
- Chơi.
- Chơi gì mà có cả mấy đứa con gái ?

Thảo im lặng không biết trả lời sao, Tiếng Hữu hỏi :

- Làm sao tụi mà biết chỗ chú ấy giấu chìa khóa ?
- Anh thề không mách mẹ đi.
- Tao thề rồi. Đứa nào mách mẹ chết cả họ nhà nó.
- Em không chịu anh thề như vậy. Thề lại đi.

Người anh bực mình :

- Thì cứ biết là tao thê rồi. Tao thê như ban nãy mày chịu chưa.

- Chịu.

- Thì nói đi, sốt ruột.

- Hôm kia bọn em tắm dưới sông ngay sau nhà chú Thái thì thấy cô Tư Hồng vào. Cô ấy không trông thấy bọn em.

- Cô ấy vào nhà chú Thái làm gì ?

- Cô Tư phải lòng chú Thái, tới nhà chú ấy luôn xoành xoạch.

Người anh thì thảo :

- Thật không mày ?

- Thật.

- Sao mày biết.

- Thì để người ta nói hết cho mà nghe. Tối nào chú Thái ở nhà là y như cô Tư cũng mò đến.

- Sao mày biết chắc thế.

- Bọn em chơi ở đó. Nhà rộng có vườn, chú Thái lại đi vắng luôn, chơi ở đó thích mê đi.

Bỗng tiếng tù và lại rúc lên cùng tiếng phèng la âm ỉ. Thảo ngừng nói nắm chặt tay anh :

- Họ lại bắt hụt chú ấy.

- Chắc thế. Bắt chú ấy không phải dễ gì. Tao nói cho mày biết nếu là tay tầm thường chú ấy đã bị bắt lâu rồi. Biết chủ ấy là tướng cướp nhưng chỉ biết vậy thôi chứ có chứng cứ gì đâu.

- Chú ấy giỏi lắm hả anh ?

- Còn phải nói. Chỉ có một ngọn đèn càn, chú ấy đánh cướp mãi các tỉnh Thái Bình Nam Định chớ không thêm cướp của người cùng làng cùng huyện, nói cho mày biết. Thôi mày kể nốt chuyện cô Tư phải lòng chú Thái cho tao nghe đã.

Tiếng động lạch cạch của nan giường nổi lên trong nhà, Thảo thì thảo trong bóng tối :

- Mẹ dậy.

- Cứ nói đi, mẹ không nghe thấy đâu. Cô Tư phải lòng chú Thái làm sao, mày ?

- Ai biết. Mỗi lần vào trong nhà cô ấy đóng nghiền cửa lại, có trông thấy gì đâu.

Giọng Hữu tò mò

- Tụi mày núp ở đâu ? Tao thấy nhà chú Thái rào dậu kỹ lắm mà.

- Phải bơi ở sông vào. Mai anh đi tắm sông với bọn em không ?

- Lúc nào ?

- Chiều. Cứ cỡ hai ba giờ chiều là cô ấy tới. Ở dưới sông trông thấy hết. Bọn em nhất chỉ dám mon men ở bờ sông, chỗ vườn cây. Nếu có anh, tụi mình vào tận trong thềm nhà coi.

Hữu gạt đi :

- Không được làm thế mày, xấu lắm.

- Ờ, mình có làm gì đâu ?

- Không được làm như vậy. Mày không nhớ mẹ nói sao. Hễ con trai mà nhìn thấy đàn bà con gái tắm là ngu suốt đời.

Thảo cãi :

- Cô ấy có tắm đâu ? Nếu tắm đã nghe tiếng nước xối rào rào.

Hữu mắng em :

- Đồ ngu. Nhìn thấy cái khác càng chết bỏ cha, không những ngu suốt đời mà còn mặt kiếp nữa mày.

- Ai bảo anh vậy ?

- Thì tao nghe nói.

Trong bóng tối tiếng Hữu có vẻ nghiêm trọng :

- Tao cấm mày đến gần nhà chú Thái mỗi khi cô Tư đến.

Thảo to tiếng

- Biết thế em đêch thềm nói cho anh biết.

- Ồ, ai bảo mày nói. Nhưng tao không mách mẹ đâu, mày yên chí.

Tiếng phèng la nghe mỗi lúc một xa, chạy dài theo bờ sông. Hữu nói :

- Tao cuộc với mày hai đồng ăn một là bọn họ không bắt được chú Thái.

- Em không dại.

Tự nhiên Hữu nhòp dậy, lần ra ngoài cửa. Hai anh em ngủ trên chiếc phản kê gần cửa ra vào. Chỉ mất vài bước. Hữu đã tới bên cửa.

Xa xa, dọc theo bờ sông, ánh đuốc bập bùng, Hữu quay lại trèo lên phản nói :

- Mấy lần rồi họ đều đuổi chú Thái theo bờ sông, lần nào cũng bắt hụt. Tài thật không biết chú ấy trốn đi đâu.

- Chắc lộn xuống ruộng.

- Không có đâu mày, họ đốt đuốc sáng rực lộn xuống ruộng xuống sông thế nào cũng bại lộ tung tích, trừ phi là phải lặn thật lâu.

- Mẹ bảo chú ấy hơi giỏi lắm. Chắc chú ấy bơi qua sông chôn vào chùa.

- Không được mày. Trông thấy chú ấy bơi họ bắn liền. Thằng cha Trương Tuần bắn nỏ giỏi lắm. Có lần tao thấy hắn bắn đinh 10 phân păng păng, trúng hết.

- Vậy chú ấy trốn đi đâu ?

- Thế mới làm Tướng cướp được chứ mày.

Thảo cựa mình trong bóng tối, rồi sau một lát im lặng, Thảo lay anh.

- Anh Hữu.

- Hở ?

- Anh có ghét chú Thái không ?

- Sao mày hỏi thế.

- Em hỏi vì thấy có nhiều người ghét chú.

- Không phải đâu, họ sợ chú ấy đấy.

- Không, họ ghét. Họ bảo chú ấy làm mang tiếng cả làng. Họ bảo đi đâu cũng nghe thiên hạ nói làng Văn có người đi ăn cướp. Anh biết không ngay đến con gái chú ấy nó cũng ghét chú ấy. Trông nó buồn làm sao.

- Mày gặp con Hậu hồi nào ?

- Cách đây mấy ngày.

- Nó vẫn ở với cô nó à ?

- Ủ. Nó khóc luôn đó anh.

Tiếng Hữu cười nhỏ làm Thảo chợt dạ.

Hữu nín cười, hỏi :

- Sao mà biết nó khóc luôn ?
- Em gặp nó luôn mà. Nó học cùng lớp ba với em, anh quên rồi sao.
- Tao tưởng nó học hơn mà một lớp.
- Nó phải ở lại lớp Ba thành ra bây giờ học cùng với em. Nó có học hành gì được đâu.
- Tại sao thế ? Trông nó thông minh đấy chứ ?
- Ủ, nhưng nó không học được. Chắc tại nó buồn. Với lại tụi khốn nạn cứ thi nhau chọc nó.

Giọng Hữu tâm sự :

- Mà có chọc nó không ?

Thảo ngằn ngừ. Hữu lại cười nhỏ :

- Tao hỏi thế chứ tao biết thừa. Cho ăn kẹo mà không dám chọc nó. Mà có cảm tình với nó mà. À này.

Thảo quay lưng lại

- Em đêch thềm nói chuyện với anh nữa.

Người anh làm như không nghe thấy, tiếp tục câu hỏi:

- Năm nay con Hậu bao nhiêu tuổi ?

- Mười ba.

- Nó hơn mày một tuổi.

- Ừ.

- Nó có kể chuyện gì về chú Thái cho mày nghe không.

Thảo hạ thấp giọng, hãnh diện :

- Nhiều lắm. Lúc nào em kể anh nghe.

- Những chuyện gì ?

- Đã bảo nhiều lắm. Nào là chú Thái tập phóng dao vào cây chuối ra làm sao, nào là chú ấy phỏng đòn càn hai mũi ra làm sao. Nhưng nó ghét chú ấy lắm.

Hữu tò mò :

- Nó nói những gì ?

Nó bảo «Tao ghét thầy tao lắm. Tại vì thầy tao đuổi mẹ tao đi».

Im lặng một lát người anh lại hỏi :

- Chắc nó ghét cô Tư lắm ?
- Nhất định rồi. Mỗi lần thấy cô Tư đi qua nó nhổ bọt.

Thảo bỗng cao giọng :

- Anh biết con Hậu nó nói gì về cô Tư không ?
- Tao có chơi với nó đâu mà nó nói.
- Anh có chơi với nó, nó cũng không thèm nói.

Người anh cười :

- Ờ, tao biết. Nó chỉ cho mỗi một mình mày biết thôi.
- Nghe nói con Hậu mê mày lắm ?

Thảo cười trong bóng tối :

- Anh đừng nói ầu. Anh nghe đứa nào nói ?
- Con Nhung nói.
- Chị Nhung nói với anh ?
- Ừ. Nó bảo ở trường con Hậu chỉ chơi với mày thôi. Con Hậu cũng không chơi với bọn con gái nữa. Thế nó nói gì về cô Tư ?

Thảo nói khẽ :

- Nó bảo «Thế nào cũng có ngày tao cho con đi đó một trận».

Hữu ngồi nhòm dậy :

- Nó tính làm gì ?

- Em đâu biết.

- Thế nào nó chả nói với mày ?

- Không.

- Đừng có chôi. Hay là mày bày mưu cho con Hậu nên mày không dám nói ?

- Con đó khôn lắm anh ơi. Nó còn bày mưu cho em là đằng khác.

Hữu ngạc nhiên :

- Nó bày mưu gì cho mày ? À, tao biết rồi. Không có nó thì làm sao mày biết lối vào nhà chú Thái.

- Không phải đâu.

- Nhất định rồi, tao biết. Nó không nói làm sao mày biết chỗ chú Thái giấu chìa khóa.

Đến lượt Thảo ngồi dậy. Hai anh em ngồi xếp bằng tròn, đối diện nhau trong màn, Thảo tức tối bảo anh :

- Biết thế em không thèm nói cho anh nghe lại hơn. Ờ chính con Hậu bảo em đó, rồi có sao không ?

Hữu cười thầm :

- Mà y ghê nhỉ. Tao tưởng mà y khờ lắm. Đâu có sao.

- Mách mẹ đi.

- Mà y thách tao ?

- Thách anh làm cái gì, nhưng anh dọa em mà.

- Tại sao mà y giấu tao. Tao hỏi phải nói chứ.

- Anh là cái gì của em mà làm phách quá vậy ?

- Tao là anh mà y.

- Anh thì anh chứ. Chuyện này không ăn thua gì đến anh hết.

- Mà y mê gái mà không ăn thua ? Mà y lại coi đàn bà tầm.

Thảo gân cổ nói to :

- Anh đừng nói láo.

Hữu dơ nắm đầm ra :

- Màý muốn hả ?

Thảo lại gân cổ :

- Đánh đi. Anh tưởng anh đánh em rồi em ngồi im hả ?

- Màý dọa tao ?

- Cứ đánh đi rồi biết.

Vừa nói Thảo vừa cười. Hữu bỏ tay xuống :

- Độ rày màý du côn nhỉ ? Màý tính làm gì tao ?

Thảo nằm xuống :

- Anh không làm gì người ta, người ta đại gì gây sự với anh.

- Nhưng mà nếu tao đánh màý, màý định dờ trò gì ?

- Chị Nhưng đó.

Hữu tò mò :

- Con Nhưng làm gì màý ?

- Không có làm gì hết. Nhưng nếu anh mách mẹ chuyện em, em cũng mách mẹ chuyện anh với chị Nhung liên tù tì.

Hữu cười khẩy.

- Mày dọa tao. Lôi thôi tao cho một trận. Với lại tao với con Nhung có chuyện gì đâu mà mày hòng mách.

- Ủ, có gì đâu. Thế hôm nọ đứa nào trốn học đi chợ Đại với gái.

Hữu giật mình :

- Ai nói với mày thế ?

- Có người trông thấy.

- Đứa nào ?

- Em nói với anh để anh đánh người ta hả.

- Tao hứa không đánh nó.

- Xì. Anh chuyên môn hứa cuội. Thôi để em ngủ.

Nói xong Thảo khoan khoái nằm xuống. Nhìn lên, Thảo thấy anh vừa như mỉm cười, vừa như thắc mắc.

Thảo biết thừa anh Hữu mình mê chị Nhung như điều đồ.

Ngồi bần thần một lát, Hữu cũng ngả lưng nằm xuống. Ngoài khe cửa trời vẫn còn tối mịt.

Hai anh em thao thức trong bóng tối mỗi người theo đuổi một mớ bong bong tâm sự. Khuôn mặt tròn trĩnh của Hạ lớn vồn trong đầu óc người thiếu niên sáng chói trong một mảnh trời xanh ngát của bóng đa trường làng, của những thân cau cao vút trên chùa cuối phố.

Thảo bỗng mỉm cười trong bóng tối. Từ phía Phủ Lý vọng lên rì rì tiếng chuyển động của con đường sắt. Tiếng động đều đều thân thuộc nôn nao. Đã lâu lắm hôm nay Thảo mới thức giấc từ lúc trời sáng để nghe được sự hiện diện của con tàu thân mến.

Nhiều lần Thảo trở dậy con tàu sáng đã rời ga phố Văn bỏ lại một sân ga sau phút đợi chờ.

Con tàu vẫn liên tục chuyển động : mỗi lúc một gần hơn. Thảo xao xuyến lẫn mình nằm nghiêng, ngó sang phía anh. Dường như Hữu đã ngủ trở lại. Nhẹ nhẹ đưa chân đá lại vào chân Hữu, Thảo dò động tĩnh. Sau đó yên chí là người anh đã ngủ lại. Thảo nhẹ nhàng ngồi dậy, tụt xuống phản.

Sân gạch lạnh mát, Thảo nghe rùng mình.

Đứng im trên nền nhà, người thiếu niên nghe ngóng lần nữa.

Góc nhà trong, mẹ cậu vẫn còn ngủ say cùng hai cô con gái. Đứa em út của Thảo, con Chi, năm nay mới sáu tuổi còn chị Tâm hơn cậu ba tuổi.

Khi đã yên chí chưa ai dậy hết, Thảo so chân vào đôi giày ba ta vải, dón lên đi qua nhà trong trèo lên khung cửa sổ vuông - mỗi bề chỉ khoảng nửa thước - ra khỏi nhà.

Thòng chân xuống mặt chiếc bể lớn Thảo đứng im trên mặt xi măng mát rượi hơi sương, hít đầy lòng ngực không khí tươi trong của một sớm cuối xuân.

Sau đó người thiếu niên nhảy xuống đất vòng lối sau ra đường lớn.

Ngoài đường cái vào giờ đó lâu lâu mới có một bóng người đi qua. Họ từ dưới dốc đi lên bằng qua đường xe lửa, tiến lên chợ phố. Có những người đi tới những phiên chợ xa hơn.

Thảo nhảy nhót trên mặt đường Quốc lộ số Một. Nhiều lần cậu tự hỏi biết đến bao giờ mình mới được đi

suốt con đường này. Anh Hữu bảo cứ đi con đường này người ta sẽ tới Huế, sẽ tới Saigon, sẽ tới tận Cà Mau. Thảo vẫn thấy lòng nôn nao mỗi khi nghe thấy những cái tên đầy quyến rũ. Từ Ải Nam Quan tới mũi Cà Mau. Chưa bao giờ cậu được đứng trên ngọn ải đó để nhìn sang bên kia biên giới núi non trùng điệp.

Cũng chưa bao giờ Thảo được thấy mũi Cà Mau, để nhìn ra biển cả mênh mông vời vợi. Núi và biển, đó là nỗi ám ảnh say mê của người thiếu niên đồng bằng.

Thảo nhảy lên đường xe lửa lấy thẳng bằng đi trên thanh sắt ướt hơi sương. Thảo đi trong trời mờ sáng, cô hóng thông suốt muốn cất tiếng hát oang oang.

Từ đằng xa, tiếng chuyển động của con tàu mỗi lúc một tới gần hơn, Thảo hài lòng hôm nay đã dậy sớm kịp chuyển tàu này.

Tới ngang con dốc vào Chùa, Thảo dừng lại bên cột lô mét. Thảo sẽ chờ con tàu ở đó. Tới đó con tàu sẽ hãm bớt tốc độ để vào ga.

Tiếng còi thổi thốc lên trời, trong sương mai nghe lạnh lạnh, vui mừng. Tàu đã đến.

Con vật một mắt hiện ra trong làn sương, con vật yêu mến nhất của Thảo. Rồi tiếng xình xịch nổi lên. Tiếng

thở phì phò thanh thơi.

Mọi khi, cùng với thằng Thịnh con bác sửa xe đạp bên cạnh, Thảo đón con tàu buổi tối. Lúc này chắc nó còn đang ngủ. Không cần, Thảo sẽ chơi một mình.

Thảo nhảy lên cột lô mét, thò hai ngón tay vào miệng huýt một hơi sáo dài. Như tiếng chim hót.

Chiếc đầu máy đen ngòm hiện ra.

Thảo cố nhìn số máy ở đầu tàu để đoán xem người tài xế con tàu này có phải là ông già quen cậu không. Nhưng trời chưa sáng rõ, Thảo không nhận ra số máy. Thảo say mê ngắm lò than đỏ hừng hực. Người tài xế đứng trước tay lái. Anh phụ đầu máy cúi húi trước lò than. Dường như họ không nghe tiếng huýt sáo của Thảo.

Tiếng càn càn đều đặn nổi lên. Những vòng bánh sắt trôi qua một khúc nối. Thảo cũng mê tiếng càn càn này lắm.

Vào buổi tối, chuyến tàu thường thường gồm từ mười tới mười hai toa giòng. Khi toa chót hiện ra, Thảo sẽ cùng thằng Thịnh hè nhau bám vào tay vịn, và sau một cái nhún mạnh, cậu đã ngồi yên vị trên bậc toa, hai chân buông thõng xuống.

Sáng nay sao Thảo thấy con tàu thật dài. Cậu đếm tới mười hai toa mà vẫn còn thấy nữa. Những toa cuối không có phòng, chỉ là những chiếc goòng chở gỗ, có cả vài toa chở súc vật.

Thảo bất ngờ bỏ ý định nhảy lên tàu vào lúc này. Không có thằng Thịnh cậu thấy hết hứng thú.

Và con tàu, với những khung cửa sổ vàng vọt ánh đèn, đôi lúc thấp thoáng một vài khuôn mặt thao láo cặp mắt thức sớm chạy qua. Thảo nhanh nhẹn chạy theo, nhắc cao cặp giò như lúc tập thể dục.

Đốm đèn đỏ ở cuối toa như một con mắt thần thoại hiện ra. Còi tàu hú lên giục giã. Phía tay trái Thảo, cách cậu lối vài trăm thước, một ngọn đèn bão lắc lư đều đặn như quả chuông đồng của một chiếc đồng hồ treo tường.

Đường xe lửa lại bỏ vắng. Trước mặt Thảo đã là con dốc vào làng. Ngôi nhà của chú Thái hiện ra trong tâm trí cậu.

Thảo nhảy qua đường sắt, chạy vụt xuống dốc. Hai bên vệ đường côn trùng đã im tiếng, con sông đào bị cắt đôi, trầm lặng dưới thấp.

Vài phút sau người thiếu niên đứng trước ngôi nhà kẻ cướp. Cậu thắc mắc không hiểu người tướng cướp có nhà hay không.

Nhìn dọc theo bờ sông về phía xuôi, Thảo không còn thấy một ngọn đuốc nào. Bọn tuần đinh hẳn đã giải tán, như những lần trước.

Thốt nhiên cậu giật mình nghe tiếng reo sòng sọc của chiếc điều cây. Tiếng nước trong lòng ống tre sôi réo, say sưa. Rồi tiếng cười khàn khàn của chú Thái :

- Sư cha chúng mày, chúng mày bắt được Thái Đòn Càn thì còn Trời Đất nào nữa !

Thảo đoán chú Thái đang đắc chí ngửa mặt trước một đám khói thuốc缭绕 mù mịt. Cậu định bỏ về, nhưng một giọng đàn bà giữ chân cậu lại :

- Lúc thằng Trương Tuần thọc thanh sắt vào trong bàn thờ, em tưởng chết với chúng nó rồi.

Tiếng người đàn ông.

- Ông Tổ chúng nó cũng không nghĩ tới cái ngăn dưới bát hương kia. Ví dụ chúng có tìm thấy anh chỉ nhảy dội một cái là đã ở trên mái nhà rồi. Tuy nhiên ban nãy anh cũng hơi lo.

Thảo lại nghe tiếng chú Thái cười khà khà :

- Hai người nằm trong đó chật quá, tay lại kẹt sát ván gỗ mới buồn chứ.

Tiếng cô Tư gắt :

- Đồ quỷ ! Chết đến nơi còn nghĩ chuyện nhảm nhí !

- Ấy, những lúc hăng máu lên, người ta ham tàn sát lắm.

- Tàn sát ?

- Ừ, tàn sát hay hủy hoại cũng thế. Quân nhau rầm rầm chả phải hủy hoại nhau thì còn làm cái chó gì đây ?

- Thì ra...

Người đàn bà ngừng lại giây phút, rồi cười khúc khích :

- Đồ ma só !

Thảo đứng im bên hàng rào, không dám bước đi nữa.

Cậu thấy hai tai mình nóng bừng. Tiếng cô Tư cau có:

- Anh Thái.

- Ta đang nghe đây !

- Đừng có xưng ta với tôi, không được đâu.

- Hà hà, mấy cái thằng nhà quê trời gà không chặt nó sợ đàn bà, chứ Ta sợ đàn bà thì còn Trời Đất nào nữa !

Thảo giương mắt nhìn qua hàng rào, tìm một khe hở trên vách đất của ngôi nhà, nhưng không thấy có ánh sáng. Cặp nhân tình nói chuyện trong bóng tối.

Tiếng cô Tư :

- Đàn bà nào chứ em, con Tư Hồng, không dễ trị đâu.

- Thôi đi, anh là chúa ghét thứ đàn bà tác quái. Đàn bà là phải thùy mị, ngoan ngoãn, chồng lờm một cái là im mồm liền.

- Úi dào, tôi ấy à...

Người đàn ông hỏi lớn :

- Cô làm sao ? Cô mà tác xác tôi cũng bọp liền.

- Vũ phu hả ?

Thảo hồi hộp chờ đợi bên ngoài hàng rào. Cậu nghe tiếng chú Thái khề khà nói

- Cô lại đây !

Thảo không hiểu người tướng cướp tính làm gì, vội lắng tai nghe. Dường như cô Tu không chịu lại, chú Thái lại lên tiếng :

- Tôi bảo lại đây kìa !

Tiếng người đàn bà cười khúc khích :

- Ra oai hờ ông Tướng ?

- Bảo lại là lại liền.

Có tiếng chân di chuyển trong bóng tối. Chú Thái cười lớn :

- Ở thế có phải biết điệu không.

- Kìa, nhột người ta.

Cô cười sáng sặc, đẩy ra. Rồi cọt nhả, cô hỏi :

- Biết điều rồi thưởng người ta cái gì ?

- Em muốn anh thưởng cái gì ?

- Em không biết. Biết anh có cái gì mà đòi.

Người đàn ông có giọng nói hả hê :

- Anh có tất cả mọi thứ.

Thảo nghe chú Thái đôi giọng, hỏi :

- Trong làng mình ai giàu nhất ?

- Bọn Lý Biểu. Hồi làm Lý Trưởng, nhà nó vợ vét biết bao nhiêu mà kể.

- Thằng Lý Biểu có kim cương không ?

Người đàn bà hót hải :

- Kim cương ?

- Ủ, kim cương.

- Anh có kim cương ?

Chú Thái lại cười :

- Không có nói làm đếch gì cho nhục. Vừa có tức thì. Bọn nó cay thế nào mới đuổi theo anh lên tận đây chứ. Anh vừa làm một vô vĩ đại.

- Đâu anh ?

Người tướng cướp cười hì hì

- Em cứ biết là anh có kim cương, được chưa. Khi nào coi chừng êm, anh sẽ cho em.

- Cho em xem đi.

- Không được. Cái đó kỵ đàn bà.

- Đàn bà mà lại kỵ kim cương ? Em không hiểu ý anh.

- Đàn bà thấy của là dễ có đồ máu lắm. Bây giờ cho em xem, lỡ em cho anh một mũi dao chết uống mạng thì sao ?

Thảo nghe cô Tư đứng dọt dậy.

- Anh nghi ngờ em ?

- Ấy, không phải thế.

- Rõ ràng anh không tin em mà.

Im lặng một lát. Thảo bồn chồn nghe lén cuộc đối thoại bỏ dở. Mãi đến một phút sau chú Thái mới nói. Giọng chủ rất quả quyết.

- Thật ra em nói đúng. Anh chỉ tin anh mà thôi. Từng này tuổi đầu anh không thể làm hỏng đời mình một lần nào nữa.

Cô Tư tức tối :

- Kể cả đối với em ?

- Với tất cả mọi người. Anh hứa sẽ có quà cho em, em cứ yên chí rồi sẽ có. Cho em xem thì không được.

Thốt nhiên cô Tư thở dài :

- Nếu vậy em không biết đời em rồi ra sao nữa !

- Em muốn nói gì ?

- Mình thương nhau mà anh không tin em, sống thì sống lén lút...

Người tướng cướp bức dọc :

- Lại cái chuyện đó. Để sau tính.

- Lần nào anh cũng nói thế. Anh liệu có thể thoát được mãi không ?

- Thôi !

Cô Tư cũng lớn tiếng :

- Anh nên nghĩ lại đi, chứ cứ thế này mãi em không chịu được. Yêu anh mà không lúc nào được nhìn rõ mặt anh. Ngồi trong tối thế này có khác gì sống trong địa ngục.

- Em muốn đốt đèn lên hả ?

- Anh không muốn sao ?

Lại im lặng một lát.

- Anh sống thế này quen rồi.

Cô Tư cay nghiệt :

- Anh đừng có giả dối. Em biết là anh muốn tắt đèn lắm, nhưng anh sợ.

- Ta sợ ?

Có tiếng cười mỉa mai

- Chớ sao không sợ ? Anh sợ tụi nó xông vào tóm cổ anh.

- Thôi !

Thảo nhận ra tiếng chú Thái gạt gong.

- Không thôi. Lần nào anh cũng nói đây là lần cuối cùng. Đến bây giờ kim cương cũng có rồi, anh chưa thôi đi còn đợi để cho nó gong cổ vào à.

- Ta bảo thôi.

- Em nói không sai đâu. May mắn tài giỏi cũng đến một độ nào thôi chứ ? Đàn em anh nó cũng chỉ trung

thành với anh tới lúc nào đó thôi.

- Im !

- Gần bốn mươi tuổi đầu, anh đánh hàng trăm nhà anh nói chưa hề giết người ai mà tin được ? Sát nhân có ngày...

- Câm mồm !

Thảo giật nảy mình, lùi lại một bước. Một cành cây khô gãy rắc dưới chân. Thảo lo âu ngó nhìn vào căn nhà đã im bật. Cậu lom khom thu hình lại, nghe ngóng, sợ hãi. Chú Thái, trong những lúc bình thường vốn dĩ đã dữ dằn. Khuôn mặt chú như một phiến đá, với những nét gãy góc, sắc cạnh. Cặp mắt chú lạnh nhạt dừng dừng với cái nhìn xéo không chớp. Trời lúc ấy đã tờ mờ sáng, từ trong nhà ngó ra chú Thái có thể thấy cái bóng của Thảo. Nghĩ thế, cậu vội thu nhỏ người hơn nữa. Rồi nghĩ sao, cậu ù té chạy.

Nhưng không kịp, người tướng cướp đã túm lấy cổ Thảo. Từ lúc nào chú đã ra khỏi nhà.

Bằng một tay chú nhấc Thảo khỏi mặt đất. Cậu co dúm người lại và mấy ngón tay móc vào xương vai, cứng như những thỏi thép.

- Té ra mày, Thảo.

Giọng chú đặt sệt hỏi tiếp :

- Mày đi với ai ?

- Cháu đi một mình.

- Mày nói lại đi. Nói cho đúng. Nói láo tao bẻ cổ mày ăn thịt.

Thảo nhăn nhó nhưng không dám kêu

- Thừa chú cháu đi có một mình thật mà.

Vẫn nắm lấy cổ cậu, người tướng cướp xách vào trong nhà, sau khi đi băng qua một lỗ hồng nơi hàng rào, Thảo từng băng qua hàng rào ở chỗ này cùng với bọn thằng Thịnh, con Hậu.

Giọng cô Tư lo ngại

- Đứa nào vậy anh.

- Thằng Thảo.

Chú Thái buông Thảo xuống hỏi lại một lần nữa :

- Mày nói lại tao nghe, mày đi với ai ? Đứa nào bảo mày tới rình mò nhà tao ?

Thảo thốt nhiên luống cuống :

- Thừa chú, không có ai bảo hết. Cháu đang ngủ nghe tiếng tù và rúc nên thức dậy. Cháu định nhảy tàu lên ga chơi nhưng nghĩ sao lại xuống đây. Tình cờ cháu nghe trong nhà có tiếng nói chuyện nên đứng lại,

Thảo thấy cô Tư giật nảy mình, ghé sát vào tai chú Thái nói gì đó nhưng bị chú đẩy ra liền :

- Để mặc người ta.

Quay lại cậu người đàn ông hỏi :

- Mà nghe tao nói những gì ?

Thảo chối :

- Cháu chưa nghe được gì hết. Cháu vừa tới.

Vừa nói, Thảo vừa quan sát bộ mặt người tướng cướp. Trời đang sáng, tiếng gà gáy rộn rã khắp nơi. Phiến đá gãy góc, sắc lạnh im lìm.

Thình lình chú Thái nhất Thảo khỏi mặt đất lần nữa. Mang cậu đi được vài bước, chú nói :

- Mà biết tao ăn thịt người không biết tanh. Mẹ kiếp, tao không thể chết vì tay con nít được. Tao phải nhốt

mày lại cho đến khi nào tao không ở đây nữa.

Thảo sợ tái mặt, lắp bắp :

- Cháu lạy chú đấy.

- Tao đêch cần ai lạy. Khôn hồn nói thật.

- Cháu nói thật rồi mà.

- Tao là chúa ghét bọn do thám. Mẹ kiếp gặp mấy thằng đó ở đâu tao thiến liền. Mà có muốn bị thiến không ?

Thảo lắc đầu rồi rít

- Không, chú. Cháu không muốn bị thiến.

Người tướng cướp cười ha hả :

- Té ra mày cũng biết sợ bị thiến. Đàn ông mà bị thiến thì đi đứt, sống làm mẹ gì cho nhục. Mày có biết vì sao không ?

Thảo gật đầu. Thảo nhớ có lần một người đàn ông lạ mặt, bộ mặt nhọn hoắt, không biết từ đâu ghé làng Văn chỉ để hoạn súc vật. Ông ta ngồi giữa sân nhà thằng Thịnh, với một lưỡi dao nhỏ và một cái kim. Thiến có tới gần chục con chó, trong đó có con mực nhà Thảo.

Mẹ Thảo bắt chó giao cho ông ta thiến. Bà bảo để chẳng những không ích lợi gì mà còn bận thêm. Có khi gọi khan cổ không thấy nó về. Lúc về nó lại còn kéo theo, lòn vờn trước nhà mấy con chó cái. Từ ngày con mực bị thiến nó mập u, nhưng bự lên gấp mấy lần, hay cắn xằng cắn bậy. Thảo không muốn trở thành một đứa trẻ cắn bậy.

Chú Thái gật gù nói :

- Thằng ranh con, mới từng này tuổi đã biết hết !

Nhìn cô Tư chú cười :

- Thế hệ tao đàn hơn tụi mày nhiều. Hồi bằng tuổi mày tao có biết mẹ gì đâu, ló nga ló ngớ. Có khi bây giờ tao mới biết lơ tơ mơ !

Cô Tư gắt

- Thôi đi, bậy bạ.

Người tướng cướp vui vẻ bất ngờ :

- Người ta nói chuyện đàng hoàng, bậy bạ cái gì. Có lơ tơ mơ không thì lát nữa biết.

Người đàn bà chỉ Thảo :

- Anh tính chuyện thằng Thảo đi đã, rồi lơ tơ mơ hay không lơ tơ mơ lát nữa hãy hay.

Chú Thái cười ha hả trước câu nói của người đàn bà.
Chú bảo Thảo :

- Đó mày thấy chưa, cô Tư cũng muốn tao thiến này. Không thiến mày cũng đến hư đi mà thôi. Để tao mài con dao cho thật sắc.

Người tướng cướp rút lưỡi dao nhỏ trong mình ra, dường như lúc nào con dao cũng được mang dưới nách. Thảo thấy lưỡi dao hoa trước mắt. Thảo tức tối nói :

- Cháu không sợ đâu.

- Mày không sợ ?

- Không. Chú không dám thiến cháu đâu !

Người đàn bà bỗng mỉm cười. Thảo nhoẻn miệng cười theo. Bà dịu dàng hỏi :

- Tại sao cháu rình mò chú Thái ?

- Cháu không rình ai hết. Đi qua thấy có tiếng người cháu đứng lại.

- Cháu nghe chú thiến nói gì ?

Nhớ đến con Hậu cậu bé không muốn có cảm tình với cô Tư chút nào. Có lẽ chính vì cô mà chú Thái mới đuổi má con Hậu đi.

- Kìa, thêm hỏi.

Thảo lạnh lùng lắc đầu :

- Cháu không nghe cái gì ra cái gì hết. Vừa đứng lại, ai nghe thấy gì.

- Thật không mà. Mà nói dối sau này tao biết được, tao vẫn thiên mà như thường. Mà mn lấy vợ không ?

Thảo nghĩ đến con Hậu sợ hãi. Nếu chú Thái biết được chuyện con gái chú với cậu, chắc chú dám thiên lắm.

- Kìa tao hỏi, sao mà tần ngần ra đó. Ý chừng mà muốn lấy vợ rồi ? Đứa nào đó mà ?

Tự dưng Thảo đỏ mặt.

- Mà cứ nói đi, nếu được, tao làm mối cho. Nó ở trong làng hay ở ngoài phố ?

Người thiếu niên im lặng. Bên ngoài cửa sổ, trời đang rạng sáng.

Chủ Thái bỗng nổi cáu :

- Thôi xéo đi mày. Lần sau bắt gặp mày, tao thiên thật chó không lơ tơ mơ nữa.

Thảo bị đẩy ra khỏi nhà, lủi thủi bước ra đường.

Lên tới giữa dốc, cậu dừng lại ngó xuống ngôi nhà kẻ cướp. Trong vòng rào rậm rạp ngôi nhà im lìm, nằm thụt xuống.

Cậu lấy tay xoa bóp bả vai còn đau nhói, băng đường sắt lóng lánh sương đọng, vòng lồi sau trở về nhà. Dường như chưa ai thức giấc. Nhảy lên bể nước, trèo qua khuôn cửa sổ nhỏ Thảo tụt xuống phòng trong. Thành linh có tiếng nan giường cọt két, rồi bà mẹ buồn bã gất gồng :

- Mày đi đâu về đó Thảo ?

Ngọn đèn nhỏ đặt trên bàn ngủ được vặn lên. Mẹ Thảo bước xuống giường.

- Tao dè đâu mày hư đốn thế. Từng ấy tuổi đầu đêm hôm mò đi đâu ?

- Con nhảy tàu.

- Nhảy tàu ăn cướp à ? Mà muốn đi theo thằng Thái tao cho mày đi luôn ?

Bà bỗng rụng rời tay chân, đến thật gần con, hỏi :

- Trời ơi, có phải mày vừa đi theo thằng Thái về không? Tao vừa nghe tù và rúc. Họ bắt được nó không ?

- Con đâu có biết.

- Thế mày đi đâu về giờ này ?

- Con mới đi mà. Nghe tiếng tù và con mới dậy.

- Đó, mày nói đầu đầu hở đuôi. Mày nhảy tàu mày đi ăn cướp.

Thảo nhăn nhó :

- Con không có đi ăn cướp.

- Mày nhảy tàu ăn trộm à. Đầu trộm đuôi cướp là mày. Thằng bố mày hay mày đi với gái đó hờ Trời !

Bà ngấm phía Thảo, nét mặt thoáng một nụ cười, rồi nghiêm lại ngay :

- Hay mày đi với gái, hả thằng kia ?

Thảo cau có đi lên nhà trên.

- Mẹ nói thế mà nghe được.

- Mà y mắg tao ?

- Sao mẹ bảo con đi với gái.

- Thế mà y có đi không ? Cái gì mà đang đêm dậy đi chơi. Ma làm à ? Tao không thấy mà y học hành gì hết.

Cậu quay ngoảnh lại.

- Thế mà mẹ cũng nói. Tháng nào con cũng đứng đầu lớp hết, thế mà mẹ bảo con không học hành gì, mẹ chỉ nói mò.

- Tiên sư cha mà y, tao nói mò mà tao để ra mà y.

Thảo về thẳng chiếc sập gỗ, phúi chân trèo lên.

Vừa trèo lên, Thảo đã thấy Hữu ngồi chồm hồm giữa phản. Người anh lằm bằm hỏi :

- Mà y đi đâu về đó.

Thảo thấp giọng thăm thì :

- Em xuống nhà chú Thái.

- Sao mà y.

- Chú ấy chưa bị bắt. Chú ấy ở trong cái ngăn bí mật ở bàn thờ.

- Sao mày biết ?

- Em nghe chú ấy nói với cô Tư.

Cậu bé kể lại tỉ mỉ chuyện gì xảy ra cho anh nghe, nhưng giấu hết đoạn sau. Hữu bảo em

- Mày coi chừng, chú ấy mà biết thì mày chết. Chú ấy dám cắt tai mày lắm.

Từ trong nhà bà mẹ đi ra, nói :

- Hai đứa dậy đi, sáng bánh mắt rồi còn ở trên sập.

Hai anh em ngó nhau, lục tục bước xuống. Tuy dậy sớm, cả hai không có việc gì để làm. Việc vặt trong nhà đã có chị lo.

Hữu mở hết tám cánh cửa hai hên và cửa giữa. Mẹ Hữu buôn muối, buôn gạo, hàng hóa chỉ là những đồng bao tải chồng chất, muối một bên, gạo một bên.

Sau đó hai anh em ì ạch khiêng bàn cân ra thềm ngoài. Làm xong, Thảo sửa soạn đi học, mặc dù còn sớm. Cậu nóng lòng gặp con Hậu ngay để kể cho nó nghe chuyện vừa xảy ra.

Chương Hai

Thảo đứng lóng ngóng trước một ngôi nhà tranh ở cuối ngõ không dám vào. Cậu biết là Hậu chưa ra khỏi nhà.

Mãi một lúc lâu, Hậu mới hiện ra, nhưng ở sau nhà. Từ bụi dâm bụt cuối ngõ, Thảo nhìn chéch thấy mặt ao phía sau và cô bạn nhỏ đang ngồi trên cầu ao rửa mặt. Mặt ao đánh những vòng sóng lan truyền đều đặn. Hình bóng Hậu rung rinh tan vỡ.

- Hậu !

Cô bé ngơ ngác nghe tiếng gọi khi thấy Thảo, cô chạy vụt vào nhà, lấy cặp sách, đi ra. Cô thoăn thoắt đi trước, vẫy Thảo. Ra tới đầu ngõ, hai người bạn nhỏ mới đi song song bên nhau.

- Cái gì đó Thảo.

- Có chuyện.

- Chuyện gì mà gọi người ta sớm thế.

Chuyện ghê lắm. Đêm qua tao ở nhà thầy mầy.

Cô bé giương to cặp mắt màu nâu :

- Đêm qua ? Sao mà không bảo tao để tao đến ?
- À không phải đêm qua. Sáng nay, lúc sáu giờ.
- Sáu giờ, sao mà dậy sớm thế.

Thảo ngạc nhiên :

- Mà không nghe tù và rúc sao ?
- Không.
- Thảo nào.

Cậu bé kể lại từng chi tiết những gì đã xảy ra. Đoạn sau, nghe nhắc đến cô Tư, cô bé nhổ bọt.

- Con đã ngựa.

Thảo gắt :

- Mà nói tục quá. Từ giờ không được nói tục.
- Mà bình con đã ngựa đó hả ?
- Tao đã bảo từ giờ mà không được nói tục. Tao không bênh gì hết.
- Nó nói gì với mà ?

Cậu bé ngạc nhiên :

- Sao mà biết ?

Hậu bữu môi.

- Tao biết liền. Chắc nó nói gì với mày đó nên mày mới bênh nó.

- Tao đã bảo tao không bênh.

- Thế nó nói gì với mày ?

- Cô Tư ấy hả ?

Cô bé đứng dừng lại giữa con đường làng mấp mô, bộ mặt giận dữ :

- Cô Tư ? Tao cấm mày gọi con đĩ ngựa đó là cô.

- Tao thấy người ta cũng tử tế.

Hậu liệng cái cặp xuống đất, quay ngoắt lại. Cậu bé nhắc cái cặp lên đuổi theo :

- Mày giận tao hả.

- Ai thèm giận người dung.

- Thôi tao xin lỗi. Ừ tao không gọi người ta là cô nữa.

- Cũng không có người ta. Nó. Mà phải gọi con đĩ ngựa đó là nó.

- Ừ thì gọi, sợ gì.

Đôi bạn quay lại, tiếp tục trên đường đến trường. Vừa đi cô bé vừa căn nhắc. Chợt nhớ ra câu nói lý thú của Thái buổi sáng Thảo gượng ngừng nói :

- Hậu này.

Cái gì ?

- Thầy mà hỏi tao có muốn lấy vợ không..

Cô bé lườm :

- Rồi mà nói sao ?

- Tao không nói gì hết. Thầy mà còn bảo nếu muốn đưa nào cứ nói ra ông ấy sẽ làm mỗi cho.

- Mà có nói không ?

- Không. Tao chỉ cười.

- Tưởng mà nói. Mà mà nói ông ấy thiên mà.

Thảo giật mình :

- Ồ, ông ấy cũng dọa thiên tao. Tao có thấy người ta thiên, chắc đau lắm hả Hậu.

Cô bé đập thùm thụp vào lưng bạn

- Mà y vô duyên,

Thảo ngơ ngác, rồi thấy bộ mặt tươi cười của bạn, cậu cũng cười theo. Cô bé nói :

- Ông ấy thiên mà y, mà y hết lấy vợ.

- Tao không khoái lấy vợ.

- Xí, tao sợ mà y năn nỉ người ta cũng không thèm.

Cậu thiếu niên hoa tay :

- Con trai không bao giờ năn nỉ con gái hết. Tao không phải thằng hèn.

- Ai dạy mà y thế

- Cần gì ai dạy, tao biết.

- Thôi đi, cái thứ mà y mà biết gì mấy chuyện ấy. Tao thấy đàn ông khóc lóc năn nỉ đàn bà rồi, hèn lắm mà y.

- Tao sẽ không khóc lóc, năn nỉ. Lôi thôi đánh liền.

Hậu bữu môi

- Đàn ông mà đánh đàn bà là vũ phu.
- Thế mà cần phải đánh đấy mày.
- Ai bảo mày thế. Chắc là bọn ôn dịch thằng Thịnh chứ gì ? Tao không muốn mày chơi với thằng Thịnh.
- Tao lỡ chơi với nó lâu rồi.
- Tao biết. Thành thử tao ghét nó. Thằng đó đều giả lắm.
- Mày đừng nói oan cho nó. Nó tốt với tao lắm.
- Nó rủ rê mày làm những chuyện xấu xa.

Thảo cãi :

- Mày đừng nói mò tao ghét. Đàn bà hay nói mò. Ban sáng mẹ tao không biết gì hết cũng nói mò.
- Mẹ mày nói gì ?
- Thì tao xuống nhà thầy mày về bị Mẹ tao bắt gặp. Tao như thế này mà bị mắng là đi mà gái có tức không ?

Cô bé lườm :

- Hay là có thật đó mày.

- Láo mày nữa.

- Không có lửa sao có khói. Cái thứ mày cũng ghê lắm.

Vừa nói cô vừa véo cánh tay bạn. Thảo né ra xa, kêu :

- Ghê cái gì mày nói tao nghe.

- Ghê cái gì mày biết. Nói ra xấu hổ. Thiến mày đi cũng phải.

- Nói bậy mày. Tao bị thiến mày không buồn sao ?

Thảo bụm miệng. Cô bé cười cười đâm thùm thụp vào lưng bạn, mặt cô đỏ bừng lên. Cô nói nho nhỏ bất ngờ :

- Tối nay mày xuống nhà thầy tao nhé. Tối nay không có ai ở nhà đâu.

Thảo ngạc nhiên. Hậu nói tiếp :

- Tao biết. Sau mỗi lần ăn hàng, ông ấy đều đi biệt tăm ít nhất là sáu bảy ngày. Ông ấy đi tiêu tán tang vật mà.

- À, lần này thầy mày có cả kim cương nữa. Lúc rạng sáng tao nghe thầy mày nói với cô Tư như vậy.

Cô bé trợn mắt

- Thảo, mày muốn chết phải không. Tao nói bao lần rồi mà mày cứ gọi con đĩ ngựa đó là cô Tư.

- Tao lỡ lời.

Cô bé phăng phăng bỏ đi, hướng về phía lớp học.

Cậu thiếu niên hối hả chạy theo, cuống cuống gọi :

- Hậu ! Hậu !

Nhưng người bạn gái của cậu không thèm quay lại. Đuổi theo được vài bước nữa. Thảo sợ hãi đi chậm lại. Sân đình đã oang oang tiếng cười. Bọn học trò đã lần lượt tới trường. Không biết làm sao hơn. Thảo lủi thủi bước vào lớp.

Lúc ấy học trò lớp ba còn thừa thớt. Bước vào lớp, Thảo chưng hửng thấy thầy giáo Vinh đã tới. Thầy mỉm cười hiền lành ngỏ cậu học trò đầu lớp.

- Thầy ạ.

Thảo hơi ngạc nhiên thấy dưới chân ghế thầy có một chai nước màu đỏ sẫm. Không lẽ hôm nay thầy mang theo nước uống.

- Nước mắt đầy, Thầy vừa ở dưới quê lên.

Thảo cười bẽn lễn. Trong lớp, thầy Vinh hay tâm tình với Thảo nhất. Dường như thầy thấu hiểu ý nghĩ của Thảo.

Sáng nay dường như Thầy biết Thảo và Hậu giận nhau, Thầy vẫy cậu lại gần, rồi hất hàm hỏi Hậu

- Sao hai em giận nhau hả ?

Thảo định gạt đầu thì Hậu lắc đầu nói :

- Thừa thầy không, em đâu có giận ai.

Ông cười to :

- Thế là giận rồi. Hai em quý mến nhau lắm mà.

Lại hất hàm về phía cô học trò gái, ông nói lớn :

- Giận nhau làm gì, buồn thật.

Thảo không biết nói gì, im lặng theo dõi phản ứng của Hậu. Cô bé nhơn nhơn đáp :

- Thừa thầy em có giận ai đâu. Hơi đâu mà giận, Thầy.

Cậu thiếu niên tức khí nhìn cô bé chòng chọc.

Thầy Vinh liếc mắt nhìn hai người một lượt, rồi cười:

- Cô bé này dữ quá,

Vò đầu Thảo ông nói :

- Còn em sao hiền thế. Em học giỏi nhất lớp mà sao cứ dễ bị bắt nạt. Phải mạnh bạo lên chứ !

Nói xong, ông bỏ mặc Thảo bước ra ngoài hiên. Thảo hằm hằm nhìn bạn, rồi ngồi xuống chỗ của mình, hục hặc kéo cặp, lấy vở đặt lên bàn, cắm đầu cắm cổ đọc. Cậu làm như không biết đến ai khác nữa, nhưng tim gan như lửa đốt, chỉ mong được bạn gọi đến. Một lát sau không thấy có bạn gái ngó đến mình, Thảo hé mắt nhìn sang.

Hậu làm mặt nghiêm nói :

- Đừng có liếc.

- Thèm vào.

- Thì thèm vào chứ ai thèm ra bao giờ !

Thảo đỏ mặt dơ một nắm tay lên :

- Tối nay biết tay nhau.

Cô bé giấu mỏ lên, đôi môi đỏ chót chúm lại, cái lưỡi đẩy nước bọt ra đầy mép. Thảo nhăn mặt quát :

- Mất vệ sinh.

Hậu cười híp mắt lại :

- Kệ xác người ta, không việc gì đến mình. Đã không biết thân lại còn dọa.

- Đây không dọa đâu, tối nay thì biết.

Cô bé bĩu môi :

- Tối nay dám làm gì người ta ?

Thảo gật gù cúi đầu :

- Làm gì rồi ắt biết. Nói trước có kẻ không dám đến.

Tuy nói thế, cậu rất sợ người bạn gái không đến nơi hẹn nữa. Cô bé cười :

- Đây đâu có sợ ai. Đã nói đến là đến sợ gì.

Thảo mỉm cười, cúi xuống cuộn vở vẫn mở sẵn. Vừa lúc đó tiếng trống vào học nổi lên thùng thùng vang dội.

Sau giờ ra chơi, Thảo âm ức vì Hậu không chịu để cậu lại gần. Lúc tan học, cô bé phăng phăng chạy xuống

dốc đình, lẫn trong bọn học trò các lớp khác. Thảo nhắc trông thấy, cầm cổ đuổi theo.

Tới cuối dốc, Hậu đã chạy khá xa, có vẻ nhất định không cho bạn gặp khiến Thảo bồi hồi phát khóc. Cận ôm chặt cái cặp dưới nách, nhìn cho tới lúc người bạn gái mất hút trên đường làng mới quay về nhà mình.

Buổi tối Thảo xuống dốc làng rất sớm mặc dù cậu biết vào giờ đó Hậu chưa thể tới nơi hẹn được. Cậu thiếu niên với tấm lòng rộn ràng, muốn một mình tiến vào ngôi nhà kẻ cướp trước hết, và sẽ đợi người bạn gái trong bóng tối. Cậu muốn đến đó trước thằng Thịnh, con Hồng, trước những đứa khác, để chọn lấy một chỗ tốt đợi Hậu.

Ở làng Văn, ngôi nhà kẻ cướp là nơi mà người lớn không ai bén mảng tới. Họ đi qua, e dè nhìn vào, sau vành nón. Bộ mặt dữ dằn của chú Thái dường như sẽ mang đến cho họ sự không may. Họ tránh nhìn bộ mặt ấy. Tuy thế mỗi khi có việc đi trên dốc làng, người ta thường bắt buộc phải nhìn vào ngôi nhà lụp xụp sau hàng rào dâm bụt.

Nhưng đối với trẻ con làng Văn, đối với Thảo, ngôi nhà chú Thái là một thế giới kỳ bí, mê hoặc. Đứa nào cũng sợ chú, nhưng đứa nào cũng phục chú. Ngay đến

các con chú cũng có một vẻ gì đáng sợ. Con Hậu có lẽ là đứa con gái ít tuổi nhất mà bọn thanh niên cỡ anh Hữu nhà Thảo phải e dè. Anh Kịch, đứa con trai lớn của chú Thái, có bộ mặt cô hồn và khát máu lạ lùng. Thảo nghe nói khi mới mười tuổi, lúc nào Kịch cũng thủ đao trong người. Anh còn theo bố đi ăn cướp.

Lối mấy tháng nay không ai thấy Kịch. Con Hậu cho Thảo biết dường như Kịch bị bắt trong một vụ ăn hàng với bố, chậm chân chạy không kịp, ở một làng cách làng Văn lối hai chục cây số.

Ngôi nhà kẻ cướp luôn luôn bỏ trống, một tháng chỉ độ dăm ba ngày là có chú Thái ở nhà. Từ ngày Kịch bị bắt, bọn trẻ con trong làng khoái lắm, đứa nào cũng mạnh dạn trở lại. Hơn nữa, vắng mặt Kịch, ngôi nhà sau hàng rào dâm bụi, bên bờ sông Đào, trở thành một sào huyệt chung cho những đứa ham chơi, Thảo có mặt trong số đó.

Chập tối, Thảo ra khỏi nhà cùng bọn thằng Thịnh bí mật chui vào ngôi nhà kẻ cướp. Thảo và Thịnh cầm đầu bọn trẻ con phố dưới chia đảng cướp cò, đánh trận giả với bọn trẻ phố trên. Bọn trẻ con phố trên hoàn toàn không biết gì về bí mật trong ngôi nhà kẻ cướp. Mỗi lần bị dụ qua đó, chúng đều bị bọn Thảo đánh cho những trận tơi bời.

Tôi nay Thảo xuống ngôi nhà kẻ cướp mà không rủ thằng Thịnh. Cậu không muốn nó biết mình có hẹn với con Hậu.

Xuống khỏi dốc làng, người thiếu niên chạy một vòng quanh ngôi nhà mê hoặc. Rời đường cái, cậu rẽ vào lối đi nhỏ bên hông căn nhà, đứng im trong bóng tối nghe ngóng. Cậu ngạc nhiên thấy trong nhà có tiếng nói chuyện thì thào, tiếng trẻ con cười khúc khích.

Nghĩ là bọn thằng Thịnh đang ở trong đó, Thảo bực bội chui qua lỗ thủng vào trong. Cậu lẹ làng nép mình trong bóng tối, trên thềm nhà. Cậu biết cách ẩn núp để người bên trong không nhìn thấy mình.

Thảo nhận ra tiếng con Hồng và thằng Thịnh. Nổi càu, cậu gây tiếng động ầm ầm lúc trèo qua đầu cửa vào trong. Trong nhà im bật.

Đứng dưới cánh cửa, Thảo bực bội nói :

- Tao nghe tiếng hai đứa chúng bay rồi.

Vẫn không có tiếng trả lời. Thảo ngồi thụp xuống đất, tò mò :

- Thịnh mày ở đâu đó. Con Hồng nữa.

- Thảo hả ?

- Ủ, tao đây.

- Mà đi với ai.

- Tao đi một mình.

Tiếng thằng Thịnh găt gỏng :

- Kệ mà. Tụi tao chiếm chỗ cái cối giã gạo.

Thảo đứng dậy đi về cuối căn nhà, chỗ đặt cái cối giã gạo là chỗ gần mé dốc làng. Nhà rộng thông thoáng phía phòng ngủ của chú Thái ở gần mé sông, cách góc đặt cối giã gạo bốn gian. Chỉ có Hậu và Thảo là biết cách trèo vào căn phòng nhỏ đó.

- Mà đi đâu đó.

Nghe tiếng thằng Thịnh trong bóng tối, Thảo dừng lại, trả lời :

- Tao lại đăng này.

- Mà ở lại đây hả.

- Ủ.

- Mà chơi một mình à ?

Thảo hãnh diện nói :

- Tao đợi con Hậu.

- Ủ, mày ở đằng đó đi. Cầm lại gần tui tao.

Người thiếu niên ngơ ngẩn trong bóng tối rồi bỗng nổi cáu :

- Nhà này của chú Thái chớ của ba mày đâu mà mày có quyền cầm tao ?

Thằng Thịnh sùng sộ :

- Không phải nhà của ba tao, tao vẫn cầm mày đây.

- Thôi chưa ?

- Ủ, thôi thế đây. Có giỏi làm gì làm đi.

- Mày thách tao hả. Mai tao đi nói um lên cho mày coi.

- Mày nói cái gì.

Thảo đằng hắng

- Nếu mày với con Hồng không làm gì thì việc gì mà sợ.

Đứa con gái lên tiếng :

- Mày xấu lắm Thảo. Chuyện của tụi tao ăn thua gì đến mày ? Với lại mày tưởng tao không biết chuyện mày với con Hậu à.

- Tao với con Hậu không có chuyện gì hết.

- Thôi đi mày, mày tưởng tao ngu hả. Không có gì mà sao mày sợ nó thế.

- Không khi nào.

Con Hồng cười :

- Úi giời ôi, nói phét. Nó bắt quỳ xuống liếm gấu quần nó mày cũng quỳ liền.

Thảo hằm hằm tiến lên vài bước :

- Thịnh, mày bảo con Hồng im mồm không.

Thằng Thịnh dịu giọng :

- Ai bảo mày làm phách. Chuyện mình còn chưa xong lại còn xía vào chuyện người ta.

- Nhưng mà mày chọc tức tao, mày làm tao cáu sùng. Nhà này là nhà của thầy con Hậu, tao không cấm mày thì thôi, tại sao mày lại cấm tao. Chúng mày ngồi đó làm gì với nhau tao không cần biết, tao thềm vào biết.

Bên ngoài cổng có tiếng sột soạt rồi có tiếng chân đi lẹ làng. Thằng Thịnh còn gân cổ nói :

- Mà y là cái gì của con Hậu mà mà y lên mặt thế ?

Thảo đoán nó muốn gây sự với người bạn gái mình, vì con Hậu vừa chui rào vào. Cậu áp úng nói :

- Tao là gì của nó kệ xác tao, mà y không có quyền hỏi.

Con Hậu trèo qua cửa, nhảy xuống đất :

- Đứa nào đẩy Thảo ?

- Thằng Thịnh với con Hồng.

- Chúng mà y làm gì ở đây ?

Thằng Thịnh sùng sộ :

- Mà y hỏi làm gì. Đồ con gái vô duyên.

Giọng cô con gái kẻ cướp lạnh lùng

- Nó nói gì đẩy Thảo ?

Cậu thiếu niên sốt sáng :

- Nó bảo mà y vô duyên chứ còn gì nữa.

Cô bé cười khẩy :

- Ê, con ông sửa xe đạp, mà nói tao vô duyên đấy à.

- Ừ tao nói đấy.

- Con Hồng mà nghe thằng cha mà nói gì không ?

- Tao không biết gì hết. Nó nói gì mà nó nói, tao không có dính vào.

- Tại sao mà lại không dính vào, chứ không phải máy móm cho nó nói à. Nó là con thằng sửa xe đạp biết gì mà nói.

- Mà con quân ăn cướp tưởng danh giá lắm đấy.

- Cút khỏi nhà thầy tao ngay !

Thảo lo lắng không biết thằng Thịnh con Hồng sẽ đối phó ra sao. Cậu tới gần người bạn gái nói nhỏ :

- Coi chừng nó Hậu. Thằng đó cục súc lắm, thôi mày đề kệ nó cho tao.

Hậu cong cớn :

- Cục súc liệu nó dám cắn tao không.

Thấy thằng Thịnh im lặng, Thảo can :

- Thôi Hậu, kệ nó.

Thình lình cô bé hét lớn

- Sao tao ghét đứa nào là y như mày bênh đứa ấy thế hả ? Con Tư Hồng nó cho mày cái gì mà mày không dám gọi nó là con đĩ ngựa ? Thằng cục súc nó cho mày cái gì mà mày bênh nó ? Đồ phản !

- Tao không phản mày.

Thình lình con Hậu khóc hu hu, Thảo cuống quýt nói :

- Thôi nín đi Hậu, tao xin lỗi.

- Không thèm mày xin lỗi.

- Mày đừng khóc nữa. Mày khóc tao buồn làm sao ấy.

- Việc gì mà mày buồn. Tao khổ kệ thầy tao. Trời ơi sao không ai thương tao hết.

Thảo năn nỉ :

- Tao thương mày lắm.

- Mày mà thương gì tao. Tao cũng đếch cần đứa nào thương.

Nói rồi nó lại khóc. Thảo nắm chặt tay cô bạn gái kéo về phía cuối nhà.

- Lại đây với tao đi.

Cô bé vùng vằng nhưng rồi để cho Thảo dắt đi. Thằng Thịnh con Hồng ngồi im thin thít trên cần chiếc gỏi già gạo.

Thảo đưa người bạn gái về phía cuối nhà nơi kê chiếc phản gỗ. Cậu dìu bạn ngồi xuống một cách âu yếm nói :

- Nín đi Hậu.

Cô bé òa khóc :

- Tao khổ lắm mày ơi.

Thảo ngạc nhiên không hiểu cô bé đang nghĩ những gì. Cậu giận rồi khóc. Cậu ngược nhìn vòm mái nhà tối tăm, cho rằng có lẽ chính ngôi nhà đang làm Hậu tủi thân. Xưa kia mẹ Hậu ở đây. Hậu cũng ở đây. Bây giờ bà đã bỏ làng ra đi và Hậu phải về sống với người cô góa chồng cuối làng.

Nghĩ thế người thiếu niên đứng dậy nói :

- Thôi đi chơi đi Hậu.

- Đi đâu bây giờ.

- Lên bến xe chơi với tao.

- Tối rồi

- Còn sớm. Lát nữa xe hàng Nam Định lên vui lắm. Bác tạo là chủ xe Bướm Vàng thế nào bác ấy cũng cho tao quà.

Cô bé ỉu siu lắc đầu :

- Tao đang buồn.

Cậu bé bực bội :

- Thì mày buồn tao mới rủ lên bến xe chơi, chớ không tao cũng không đi.

- Mày gắt với tao đấy à ?

- Sao mày cứ kêu buồn mãi, sốt cả ruột.

- Sốt ruột thì về đi, tao ngồi đây một mình.

Thốt nhiên cô bé lại tấm tức khóc. Thảo nắm tay bạn, dịu giọng hỏi :

- Mày làm sao thế ? Sao mày khóc ?

- Tao khổ lắm mày ơi.

- Thì nói cho tao nghe đi, Hậu.

Hậu gạt nước mắt :

- Cô tao đuổi tao đi.

Thảo sừng sốt, lo âu :

- Sao thế ? Mà đi đâu bây giờ ?

- Tao biết đi đâu. Mẹ tao bỏ đi thầy tao không nuôi tao, bây giờ cô tao cũng đuổi tao đi, mà tao không còn quen ai nữa hết.

Thảo thấy cay xé ở khoé mắt. Cậu áp ứng hỏi :

- Mà làm gì mà cô mà đuổi.

- Tao biết thân biết phận tao có làm gì đâu. Ban nãy tao đến đây cô tao không cho đi tao cứ đi, cô ấy chửi mẹ tao. Của đảng tội tao quên thái bèo cho lợn ăn, vì cứ lo đến đây với mà nên tao quên mất.

Thảo ôm vai bạn, nói :

- Tao xin lỗi mà. Vì tao mà mà bị đuổi.

Cô bé lắc đầu.

- Không phải đâu mày. Thật ra cô tao ghét tao lâu rồi. Mày biết thằng cha Lý Biểu không ?

- Biết thừa đi. Hồi còn thầy tao, nó ghét thầy tao lắm. Thầy tao có vác dao đánh nhau với nó một trận.

- Tao biết. Thầy mày bị nó chém vào trán.

- Ủ, nhưng chú tao đá nó văng xuống ao. Thằng Lý Biểu làm sao ?

- Nó phải lòng cô tao. Cô tao dan díu với nó.

Thảo tỏ mò :

- Thật không mày ?

- Tao nói dối mày ăn vàng ăn bạc gì. Buổi trưa tao bắt gặp. Hôm nay giận mày, lúc ở trường về tao chạy một mạch về nhà nên về sớm hơn mọi khi. Tao bắt gặp thằng Lý Biểu ở trong phòng ngủ cô tao đi ra.

- Nó mặc cái gì ?

Một bàn tay đập vào đùi Thảo :

- Mày hỏi làm cái gì ?

- Thì tao hỏi.

- Nó mặc áo cánh lụa cái quần lụa, đi guốc sơn quang dẫu.

- Nó trông thấy mày không ?

- Chắc phải thấy, không hiểu sao lúc ấy tao lại chạy thẳng ra sau nhà, làm như không trông thấy nó. Lúc cô tao ra thấy tao ở phía sau nhà, mặt cô tao tái mét. Đến tối tao bị đuổi.

Thảo lắc tay bạn.

- Chắc không sao đâu mày. Cô mày dọa đó.

- Ủ, tao cũng nghĩ vậy.

Người thiếu niên mừng rỡ :

- Thế mà mày khóc làm tao hết hồn.

Cô bé cười gượng :

- Nhưng tao khổ thật. Số tao nó làm sao ấy mày ạ. Tại tao có cái nốt ruồi ở dưới khóe mắt. Đàn bà con gái có nốt ruồi ở đó khổ lắm mày.

- Đâu ?

Cô bé cầm tay bạn để lên mặt mình. Thảo cảm thấy mấy ngón tay mình nóng hổi :

- Đây này. Tào tưởng mày thấy rồi chứ.

- Ủ, tao có thấy. Nhưng mày không nói tao đâu có để ý.

Cô bé lại cười :

- Còn nữa mày, Tao còn mấy cái nốt ruồi xui xẻo khác nữa.

- Ở đâu ?

Hậu cười khúc khích, đập vào tay bạn :

- Mày hỏi làm gì ?

- Thì tao hỏi.

- Thôi, chỉ cho mày biết một nốt thôi. Nếu mày là con gái tao cho mày biết liền, nhưng mày là con trai, không được.

Thảo tức tối :

- Tao không phải là bạn thân của mày ?

- Mày ngu lắm. Thân thì thân nhưng mày là con trai, tao là con gái. Với lại ở đây tối lắm, tao có cho mày xem mày cũng chẳng nhìn thấy gì.

- Ở nhĩ.

Cô bé đứng lên :

- Thôi đi Thảo.

- Đi đâu ?

- Lại còn đi đâu nữa. Mà vừa rủ tao lên bên xe đồ chơi đón xe Bướm Vàng của bác mà.

Người thiếu niên đứng dậy theo, hớn hờ :

- Đi. Mấy kỳ trước tao định rủ mày đi mà sợ mày không dám đi tối.

- Mày có rủ tao cũng không đi được. Hôm nay đằng nào cũng bị mắng rồi.

- Tối tao sẽ đưa mày về tận nhà.

- Rồi ai đưa mày về ?

- Khỏi cần. Tao đi một mình.

Hậu le lưỡi

- Mày không sợ ma sao ?

Nghĩ tới mấy quăng đường làng vắng vẻ, Thảo thấp thỏm. Cậu rất sợ ma, ban đêm tuy cùng chúng bạn chơi

đùa trên dốc chùa quanh ngôi nhà kẻ cướp cậu vẫn không dám núp một mình ở chỗ tối xa bạn bè. Nghe bạn hỏi, cậu cười cười.

Hậu nói :

- Tao biết mày nhát.

Thảo nhìn bạn âu yếm

- Nhưng tao sẽ đưa mày về. Hôm nay có lẽ có trăng.

- Không có đâu mày. Cuối tháng làm gì còn trăng. Thôi hay là cứ để tao về một mình.

Trong khi bàn cãi, cả hai lần lượt trèo ra ngoài. Trong góc nhà có tiếng thằng Thịnh đằng hắng hỏi, nhưng Hậu bấm bạn ra hiệu không cho nói. Cô bé thâm thì bên tai Thảo :

- Kệ nó mày. Tụi nó «xấu xa» lắm.

Thảo không hiểu :

- Chúng nó làm gì.

- Lại còn làm gì nữa. Ban đêm rủ nhau vào đây là xấu xa rồi.

- Thế tao với mày cũng hẹn nhau vào đây vậy.

Cô bé gắt :

- Mày con trai mà sao ngu quá. Tao với mày khác. Tao với mày ngồi nói chuyện suông với nhau chớ có làm gì đâu.

- Làm gì ?

Thảo nào ban nãy thằng Thịnh nó trêu mày. Người đâu mà ngốc thế.

Người thiếu niên cãi :

- Tao không biết thật mà.

- Thế mới ngốc.

- Thế chúng nó làm gì ?

- Con Hồng đó mày, nó ghê lắm, Bằng ấy tuổi đầu mà nó làm dáng lắm. U nó mắng luôn. Tao ở cùng ngõ với nó mà.

- Tao thấy mày cũng làm dáng vậy.

Cô bé cãi :

- Bao giờ ?

- Lại còn bao giờ. Tao thấy trong cặp mày có bao gương. Mày đánh má hồng chứ gì.

- Tao làm dáng khác. Con Hồng khác. Thịnh thoảng tao mới đánh má hồng, đâu có sao ?

- Thế con Hồng nó làm dáng như thế nào ?

- Thôi, mày chưa hiểu đâu. Để lúc khác tao nói cho mà nghe. Bây giờ lên bên xe đồ đi.

Nói xong Hậu cầm cổ chạy trước. Cả hai vượt con dốc làng, theo đường xe lửa chạy ngược lên phố trên... Từng đùa nghịch hàng năm trên con đường sắt. Thảo nhắm mắt cũng nhảy đúng từ tấm tà vẹt này tới tấm tà vẹt khác. Cậu cười ha hả khi thấy người bạn gái thịnh thoảng lại hụt chân dẫm xuống đá, gây tiếng kêu lạo xạo.

Khi ngang qua mấy hàng cơm, cả hai đi chậm lại, ngó vào. Thảo nheo mắt dưới ánh đèn măng sông chói lòa. Sau đó, cậu lại chạy và cô bạn gái lại đuổi theo.

Càng lên phố trên, đèn đuốc càng chói lòa. Hàng cơm, hàng nước tiệm tạp hóa, tiệm hớt tóc còn mở cửa, tiếng cười nói ồn ào. Càng gần nhà ga bao nhiêu, cảnh vật càng sầm uất chừng ấy.

Thảo chợt dừng bước bảo Hậu.

- Tụi phố trên mất dạy lắm. Chúng nó ghét tụi tao nên đánh nhau luôn.

- Ai bảo mày chơi với thằng Thịnh.

- Không phải đâu. Nó ghét là nó ghét, không làm gì nó cũng trên gan mình. Có khi đi một mình tao bị chúng nó cà khịa tức hộc máu mồm mà không dám làm gì.

Cô bạn gái mỉm cười liếc bạn.

- Thấy mày đi với tao thế này, chúng nó dám lên lêu mêu lắm.

- Tao đếch sợ.

Tuy nói thế, Thảo cũng áy náy ngó sang phía trái dãy phố, nơi mấy cửa hàng tạp hóa.

Hai người bạn dắt tay nhau rảo bước dưới ánh đèn măng sông hắt ra từ hai bên vệ đường. Một lát sau cả hai đến vùng bóng tối, là khu nhà ga. Ga Văn lùì thụt vào mé sông, cách mặt đường xe chạy một khoảng đất rộng không có nhà cửa. Nhà ga và đường phố được ngăn đôi bởi một hàng rào xi măng cao.

Thảo chỉ hàng rào nói :

- Tao vẫn leo qua chỗ này.

Cô bé ngạc nhiên :

- Leo qua đó làm gì.

- Nhảy tàu. Tao với thằng Thịnh khoái nhảy tàu lắm, nhưng nếu không có tao nó không dám nhảy. Mà biết tại sao không.

- Tao biết làm cái gì.

Thảo vẫn hớn hờ nói :

- Vì ông xếp ga quen với nhà tao. Mẹ tao buôn gạo, buôn muối từ biển Văn Lý lên tuần nào cũng đi tàu. Ông xếp ga biết mặt tao, đưa khách nhảy tàu ông đánh bỏ sù.

- Dễ chừng ông ấy cho mày nhảy ?

- Không. Ông ấy cũng cấm tao, nhưng nếu bị bắt gặp trong sân ga tao vẫn có cách ra cửa hàng hoàng. Tao nói dối đi đón mẹ tao là xong liền.

Đi một quãng nữa, cả hai đến bến xe hàng.

Bến xe là một khoảng đất rộng cách nhà chục thước.

Quốc Lộ Số 1 chạy tới chỗ này phình ra, khoảng đất phình kéo dài tới gần một trăm thước. Đầu lưng vào sân ga là dãy nhà lợp xúp, những quán hàng. Ở đây họ bán đủ thứ quà bánh, đủ thứ nước giải khát.

Khi Thảo và Hậu tới nơi bọn bán hàng rong đã xếp hàng trước dãy nhà cất tạm bợ đang chuyện kháo ồn ào. Người thiếu niên móc túi quần soóc hỏi bạn :

- Mày ăn bánh gai nhé.

- Thôi mà.

- Tao có tiền.

- Tao không ăn đâu.

Thảo vẫn rút ra tờ giấy một đồng mua một gói bánh gai. Cậu chia cho bạn ba cái, lấy phần hai cái.

Hậu nói :

- Tao ăn một cái thôi.

- Thì mày cứ cầm lấy. Ăn hết tao lại lấy.

Tuy nói thế Thảo định bụng sẽ không ăn nữa, dành hết ba cái cho Hậu.

Bọn bán hàng rong bỗng ủa ra khoảng đất trống. Họ thính tai tinh mắt lạ lùng. Một ánh đèn lấp lóa trên mặt đường, rồi tiếng còi xe hàng bóp dồn. Một chiếc xe Nam ghé bến.

Bọn hàng rong đeo kín dây cửa chiếc xe hàng dài. Thảo vui thích bảo bạn :

- Xe bác tao sắp về rồi. Bác ấy chạy nhanh lắm, ít khi tao thấy bác ấy về muộn.

Hậu vừa ăn bánh vừa gật đầu, cặp mắt long lanh vui thú. Thành linh Thảo nghe một tiếng còi quen thuộc, cậu cất bước nói lớn :

- Tao cuộc với mày xe bác tao đó : Xe Bướm Vàng.

Hai đèn pha quét một đường vòng, chiếc xe hàng vào bến đậu. Trên mình xe màu xanh, dưới hàng chữ trắng HÀ NỘI - PHỦ LÝ - NAM ĐỊNH. Có vẽ một con bướm màu vàng đang bay. Hậu chạy theo bạn liền thoảng nói :

- Sao mày tinh thế.

- Chuyện, xe bác tao mà. Lần nào chạy qua nhà tao Bác tao cũng bóp còi ra hiệu. Nghe tiếng còi từ dốc chùa tao đã biết rồi. Bao giờ tao cũng chạy ra đường trước tiên. Thấy tao là bác tao ném quà xuống liền.

- Chết, rồi tôi nay ai lượm quà cho mày ?

- Buổi sáng thôi. Cứ cách một ngày thì có một chuyến sáng, một chuyến tối.

Thảo nhảy tới bên chiếc xe Bướm Vàng : náo nức chờ người bác mở cửa xe. Ông không trông thấy cháu, chắc cũng không ngờ cậu ở đây.

Thảo hét :

- Bác !

Ông ngẩng vội đầu lên, lộ cái mũ bê rê vàng khỏi mái tóc cắt ngắn, cười :

- Thằng Thảo hả. Mày đi với đứa nào thế ?

Thảo ngập ngừng ngó Hậu, rồi cũng nói

- Bạn cháu đấy. Con Hậu bác. Con Hậu con chú...

Hậu bám vào lưng Thảo.

- Con ai, cháu ?

Thảo ngập ngừng, nhưng không quen nói dối, cuối cùng nói nhỏ «con chú Thái». Cậu làm như nói nhỏ như thế, người bác sẽ hiểu ý mình. Ông ngắm cô bé, gật đầu:

- À, thế hả. Thầy cháu độ này khá không ?

Thảo vội vàng đáp thay bạn :

- Nó có ở với chú Thái đâu.

- À, thế hả. Thế mẹ cháu độ này... mạnh khỏe chứ.

Thảo đâm luống cuống :

- Nó cũng không ở với mẹ. Sao hôm nay bác về muộn thế.

Người bác cười.

- Mà đừng có nói lãng. Hôm nay tao về sớm hơn mọi khi tới mười lăm phút. Có điều không có quà gì cho hai đứa bay hết. Nhưng không sao.

Ông giao xe cho người lơ, dắt Thảo và Hậu vào một quán ăn.

- Ăn gì hai cháu.

Hậu lí nhí cười ngó bạn. Thảo nói :

- Chúng cháu vừa ăn bánh gai xong.

- À thế hả. Thế uống nước cam vậy nhé.

Không đợi trả lời, ông gọi nước ngọt và bia. Ông uống rất vội vàng vừa uống vừa xem giờ :

- Xong đây bác về Hà nội. Nói với mẹ bác hỏi thăm nhé.

- Dạ.

Ông nhìn Hậu, tươi cười hỏi

- Bác hỏi thật, thế bây giờ cháu ở với ai ?

Cô bé âu sầu khi được hỏi đến, nhưng rành rẽ trả lời :

- Thừa bác, cháu ở với cô cháu.

Thảo lại nhanh nhẩu đoảng :

- Mà cô nó mới đuổi nó đi.

- Đuổi cháu đi ?

Ông ngấm cô bé lần nữa rồi cười :

- Úi giời, đừng lo cháu. Bác nói thật, bác biết tình cảnh của cháu lắm. Bố cháu làm cái nghề đó, không nay thì mai cũng tù một gông. Mẹ cháu còn trẻ chắc cũng có chồng rồi. Bác vừa nhớ ra là bố cháu bỏ mẹ cháu. Đừng lo nếu cháu muốn, bác sẽ xin cháu lên Hà nội giúp vợ chồng bác.

Thảo kinh ngạc ngó bạn. Đôi mắt Hậu mở lớn mắt đỏ bừng, cô bé không biết nói gì nhìn người đàn ông lạ mặt. Cô bé nghe Thảo có một người cô lấy chồng là chủ xe hàng chạy đường Hà nội - Nam Định, đây là lần đầu tiên cô được biết mặt ông.

- Thăng Thảo nó biết gia đình bác. Vợ chồng bác từng này tuổi đầu mà có mụn con nào đâu. Vợ bác có cửa hàng ở Hà nội, một mình lo không xuể. Có cháu thì thật tốt.

Thảo vẫn chưa hết ngạc nhiên :

- Nhưng cô nó đuôi vậy thôi chắc gì thật.

Hậu cãi bắt ngờ :

- Thật chứ sao không thật mầy. Tựa nói cho mầy hay, nếu tao có chỗ nào đi, tao đã đi từ sáu đời rồi.

Ông bác Thảo gượng nói :

- Dầu sao thằng Thảo nói đúng. Cháu cần phải xem ý tứ cô cháu.

Hậu hăng hái :

- Cháu biết quá rồi. Cháu đi guốc trong bụng cô ấy. Cô ấy có nhân tình, muốn tống cổ cháu ra khỏi nhà tức

khắc. Thừa bác, bác về bàn với bác gái, nếu bác gái bằng lòng, mấy hôm nữa bác đón cháu đi.

Thảo bàng hoàng nắm lấy tay người bạn quý, làm như chuyện Hậu ra đi đang xảy ra ngay lúc đó :

- Hậu mày đi thật sao ?

- Thật. Tao đi. Tao bỏ cái làng này !

- Mày... còn ít tuổi quá.

- Không lo mày. Tao ở với bác mày mà. Tao nhất định đi. Ở đây tao thấy tương lai chẳng ra cái gì.

Thảo ngây người. Cậu nghe hai chữ tương lai thật xa lạ. Cậu chưa bao giờ nghĩ đến hai chữ ấy. Lúc này Hậu bỗng trở thành một người lớn, dứt khoát, oai nghiêm trước mắt cậu.

Người bác mỉm cười, ông vỗ vai cháu :

- Hậu nó nghĩ thế là phải đó cháu. Ở cái xó xỉnh này không khá được đâu.

Nói xong ông gọi nhà hàng tính tiền vừa lúc đó người lơ xe bóp còi giục dã. Ông đứng dậy. Ba người ra khỏi cái quán. Ông châm một điếu thuốc, ngó cô bé.

- Được rồi, cháu cứ yên tâm. Cháu nói phải, dù sao bác phải về bàn với bác gái. Tuy nhiên chắc bác gái vui lòng lắm.

- Bác nói sớm đi, cháu sốt ruột lắm.

- Được, chuyển tới bác trả lời cháu. Bác sẽ nhắn thẳng Thảo.

- Dạ.

- À.

- Gì bác ?

- Các cháu nên giữ kín chuyện này, nhớ đừng có nói với ai.

Cô bé dạ, ngoan ngoãn. Cửa xe mở, ông bước lên.

- Thôi hai cháu về đi.

Hậu lại dạ. Thảo lí nhí dạ theo. Chiếc xe Bướm Vàng lùi lại, rời khỏi bến. Hành khách nháp nhồm tìm lại thế ngồi thoải mái sau ít phút giải khát ăn uống. Nhìn đốm đèn đỏ sau xe. Thảo ngơ ngẩn buồn bã.

Hậu không để ý tới vẻ mặt của bạn, hớn hờ nói :

- Tao nhất định đi Hà Nội mày.

Thảo buồn so, hỏi :

- Mà ý nhất định đi ?

- Ừ.

- Mà ý phải nghĩ kỹ mới được.

- Tao nghĩ kỹ rồi. Phải đi mới có tương lai. Sống ở đây tao sợ sau này tao cũng chỉ như cô tao là cùng. Còn mà ý nữa.

- Tao làm sao.

- Còn làm sao. Mà ý là con trai mà ý phải nghĩ tới tương lai trước tao mới phải. Phải đi đây đi đó, mà ý thấy mấy người ở Hà nội không ? Trông họ lịch sự như tiên. Tại sao mà ý không lên Hà nội mà học ?

Thảo ngơ ngác

- Tao phải ở với mẹ tao, anh Hữu chị Tâm em Chi tao chứ.

- Giời đất ơi, ai bảo mà ý bỏ nhà ra đi như tao đâu. Mà ý có cô bác ở Hanoi, sao không xin mẹ mà ý cho lên đó trọ học. Học ở cái làng này làm cái gì.

Người thiếu niên thấy tâm hồn xôn xang :

- Ủ, tao thấy mày nói phải.

- Chớ lại không à. Nói thật với mày, thấy đứa con gái bằng tuổi tao ngồi trên xe hàng, trên tàu hỏa, tao tức lắm. Trông chúng nó lịch sự quá mà tao tủi.

- Chuyện, nhà chúng nó giàu.

- Không có đâu mày ơi. Tao thấy có những đứa không có vẻ gì sang trọng cả, nhưng trông nó vẫn lịch sự hơn mình. Tại sao mình lại không như bọn nó được.

- Làm sao mình bằng chúng nó được ?

- Sao mày hèn quá. Tao nói thật, tao vẫn nghĩ là thế nào tao cũng phải như chúng nó. Tao cũng không xấu xí gì.

Thảo liếc nhìn bạn cười mủm mỉm :

- Mày đẹp nhất bọn.

Cô bé gắt :

- Bọn nào ?

- Thì mấy đứa con gái trong lớp mình. Tụi kia xấu như ma lem.

- Ai bảo mày thế.

Người thiếu niên bực mình :

- Sao tao nói cái gì mày cũng hỏi «ai bảo mày thế». Mày làm như tao không biết gì hết vậy ?

Cô bé cười

- Mày hiền quá. Ai bảo mày cứ dờ dẩn như thằng câm vậy. Nhiều lúc ngồi trong lớp tao thấy mày làm sao ấy. Trông mày khờ bỏ cha đi.

Thảo toét miệng cười :

- Û, tao khờ !

- Tao không bảo mày khờ. Rõ ràng là mày học giỏi nhất lớp, mày cũng không ra gì, nhưng cái bộ mặt mày khờ quá.

Cậu thiếu niên bắt đầu tức :

- Mày khỏi nói tao cũng biết là tao khờ hơn mày, không xứng với mày.

Cô bé bịt miệng cười, đôi mắt long lanh :

- Xứng cái gì ? Xứng đôi hả. Ê, mày vô duyên chưa ?

Nói xong Hậu chạy vụt lên trước, khuất vào bóng tối của một căn nhà kín cửa. Thảo giật mình thấy như

người bạn gái thân thiết nhất của mình vừa biến chạy. Cậu hốt hoảng đuổi theo nhưng ngay lúc đó Hậu lại hiện ra trong vùng ánh sáng của một cửa hàng. Thảo hoảng hồn, bước chậm lại.

Hậu vẫn đi trước. Từ phía sau, Thảo ngấm nhìn cái bóng dáng nhỏ nhắn của người bạn gái, thốt thấy lòng rung rung.

Rồi khước mắt cay xè. Mai đây, Hậu sẽ bỏ ngôi làng này, bước chân lên chiếc xe hàng của bác Hưởng, và chiếc xe Bướm Vàng sẽ đưa người con gái đó ra đi mãi mãi. Hà nội, Hà nội, kinh thành sa hoa đó mỗi đêm sáng rực một vùng trời phía Bắc, khi Thảo đứng ở đầu ga Văn ngó lên. Hà nội, thủ đô mến yêu của Thảo, chỉ cách làng Văn 48 cs, thế mà Thảo nghe thật xa vời.

Phía trước, người bạn gái đi chậm lại. Khi cả hai đi song hành, Thảo thần thờ hỏi :

- Mà ý nhất định đi Hà nội thật sao ?

Hậu gắt bất ngờ :

- Nhất định mà. Sao mà hỏi mãi.

- Mà ý nhất định bỏ làng này ?

Thảo suýt thốt nói mày nhất định bỏ tao, nhưng nói tránh đi kíp. Cậu liếc nhìn sang bên cạnh, thấy khuôn mặt trong sáng lồ lộ như mặt trăng của người bạn gái đầm đằm hướng thẳng về phía trước.

Có lẽ Hậu đang suy nghĩ câu trả lời, đang cảm thấy câu hỏi của Thảo hàm chứa nỗi xao xuyến thấp thỏm. Thảo bước chậm lại, chờ đợi. Hậu cũng chậm lại theo. Cô bé cầm lấy tay người bạn trai và trong nhịp bước, cô gật đầu nói :

- Ừ tao nhất định rồi. Mày buồn hả ?

Thảo muốn khóc mà chỉ thấy cổ họng nghẹn tắc :

- Tao buồn lắm, mày đi tao còn có một mình. Chúng nó ghét tao vì tao chỉ chơi với mày. Bây giờ mày đi, chắc tao làm quen lại với chúng nó.

- Tao như mày tao không cần đứa nào hết. Chơi một mình đã chết ai chưa. Vả lại mày còn có thằng Thịnh.

- Nó mà ăn thua gì. Phải có mày.

- Nhưng mà có sao đâu. Tao ở với bác mày thỉnh thoảng mày vẫn gặp tao được chứ.

- Hà nội xa lắm.

- Xa gì mà xa. Có 48 cây số. Đứng đây còn trông thấy đèn điện sáng rực ở Hà nội.

Thảo quay nhìn lại nhưng lúc này cậu không nhìn thấy vùng ánh sáng bốc thẳng lên trời trên miệt Bắc làng Văn. Phải, đêm khuya vùng ánh sáng đó mới chiếu lên sáng ngời.

- Hay là thế này. Lên Hà nội rồi, thỉnh thoảng tao sẽ theo xe bác mày về đây chơi với mày. Hôm sau tao với bác mày về Hà nội.

- Lên đó vui lắm chắc gì mày còn nhớ đến tao.

Cô bé cau mặt :

- Tao ghét mày quá, sao mày nói thế.

- Tao sợ.

- Sợ gì mà sợ. Mày muốn tao thề không ? Tao thề không quên này. Đứa nào quên mày...

Người thiếu niên lắc đầu gạt đi :

- Này đừng thề. Tao không thích mày thề gì hết.

Cô bé thở dài thường thượt :

- Mày là con gái mới phải. Con trai gì mà mới hơi một tí là đã thần tha thần thờ. Tao như mày tao sẽ xin với mẹ tao cho tao lên Hà nội học. Đây với Hà nội có xa xôi gì đâu. Thứ bảy về, chiều chủ nhật đi cũng còn thừa thì giờ.

- Ừ để tao xem.

- Mày cứ đòi đi xem sao. Bảo bác Hương mày nói thêm vào.

- Chắc bác ấy nói hả mày ?

- Thế nào bác ấy cũng nói.

Thảo thấy vui vui :

- Lên Hà nội tao với mày lại đi học chung.

Cô bé cười

- Thôi mày ơi đừng nói chuyện xa vời. Lên đó chắc tao bận lắm. Phải trông nom cửa hàng cho bác mày chắc phải nấu cơm nữa. Nhưng tao thích lắm.

- Tao không thích.

Cô bé ngạc nhiên :

- Mày không thích Hà nội ?

Thảo lắc đầu

- Không phải. Tao không thích mày đi Hà nội.

- Sao tao ghét mày quá. Có câu đó cứ nói mãi suốt cả ruột. Tao nói tao sẽ về thăm, mày cũng không chịu. Bảo mày xin phép lên đó đi học này lại sợ. Thế mày muốn cái gì ?

Cậu thiếu niên ngơ ngác :

- Tao có muốn gì đâu. Tao buồn. Mày muốn đi nghĩa là mày không muốn chơi với tao nữa. Mày không thích tao nữa. Vì thế tao buồn. Tao buồn vì mày không nghĩ gì đến tao hết. Mày không biết là tao thích mày lắm sao. Trong lớp tao có thêm chơi với đứa nào đâu. Ở ngoài phố cũng vậy. Thế mà mày lại bỏ tao mày đi.

Thình lình Thảo bước nhanh hơn, muốn chạy mà còn dùng dằng. Cậu nói to

- Mày cứ đi đi, tao không cần nữa !

- Thảo tao ghét mày quá.

- Chứ mày thương gì tao !

- Mày nói nữa đi tao xem !

Thảo cầm đầu chạy, nước mắt chảy quanh. Bóng cậu thấp thoáng qua những mặt nhà còn mở cửa, rồi lại chìm vào trong bóng tối một dãy nhà khác. Phía sau cô bé hồi hả đuổi theo, khuôn mặt vừa hớt hải vừa tức tối.

Khi Thảo chạy về tới ngang ngôi miếu cuối phố thì Hậu bắt gặp. Cả hai thở hào hển, không nói ra hơi. Cô bé vừa bực bội, vừa dịu dàng hỏi :

- Thế bây giờ mày muốn gì ?

- Tao không muốn gì hết. Mày muốn đi đâu mày cứ đi.

- Tao đã nói rồi mày không chịu hiểu cho tao. Mày ở đây còn có gia đình. Có mẹ mày anh chị em mày chứ tao có một mình, tao ở đây hay tao đi cũng thế thôi.

- Mày còn có tao...

Cô bé cười

- Mày không biết gì hết. Mày đừng buồn, mày cũng có tao vậy.

- Có cái đêch gì mà mày lại tính đi. Ra đi là hết rồi.

Cô bé phì cười :

- Ra đi là hết rồi, sao mày lãng mạn quá, làm tao nhớ cái bài hát gì.

Cậu thiếu niên đứng dừng lại, hai tay run rẩy :

- Hậu, mày về đi.

- Gì ơi, con trai gì mà hơi một tý thì giận.

- Mày đừng nói gì nữa hết. Mày về đi.

- Thôi tao xin lỗi mày.

- Không việc gì phải xin lỗi. Tao bảo mày về đi. Khi nào có tin bác tao, tao sẽ báo cho mày biết.

Nói xong, Thảo lặng lẽ đi vào sau Miếu, nơi lập loè những con đom đóm bay ngang đầu. Cậu cúi thủi bước đi, không buồn quay lại.

Phía ngoài đường. Hậu tần ngần đứng đó ngó theo nửa muốn đi theo bạn, nửa muốn trở về nhà. Cuối cùng cô bé chạy theo bạn.

Trong bóng tối, đôi thiếu niên ngồi cạnh nhau trên bậc thềm cửa sau của ngôi miếu. Rồi Hậu ôm ngang vai bạn, kéo đứng dậy. Cả hai lặng lẽ đi bên nhau, trên đường cái, rồi băng qua đường xe lửa, xuống dốc làng. Hậu âu yếm dẫn bạn vào ngôi nhà vắng vẻ. Lúc này

đường như bọn thằng Thịnh con Hồng đã về nhà.

Cô bé kéo bạn tới ngòi trên cái phản góc nhà, vuốt sau lưng bạn, dỗ dành. Thảo thấy nguôi nguôi trong lòng.

- Mà yêu tao hả ?

Thảo cười gật đầu

- Ừ.

- Mà yêu tao làm sao ?

- Tao không biết. Tao thương mày. Mày đừng đi đâu hết Hậu ạ. Ở đây với tao.

Cô bé thở dài rồi gất :

- Mày ngu lắm. Tao lên Hà nội trước, mày xin phép mẹ mày lên sau như vậy có phải là thích không. Ở trên đó mày sẽ mê đi. Ở chỗ này quê không ra quê tỉnh không ra tỉnh, rồi hỏng người đi. Mày cứ nói với mẹ mày đi, thế nào mẹ mày cũng cho mày đi.

- Tao không chắc.

- Thì cứ thử đi. Đêm nay về nói đi, mai gặp tao. Nói thật chứ tao cũng thương mày lắm.

- Ủ.

- Mà biết không

- Biết chứ.

- Thế thôi không được buồn nữa.

- Sao tao vẫn buồn.

- Tại mày cứ nghĩ mày sẽ phải xa tao.

- Ủ, chứ sao.

- Mày đừng nghĩ như vậy nữa. Tao thề là tao không bỏ mày.

- Mày thề làm sao ?

Cô bé gắt :

- Thì tao thề là tao không bỏ mày. Ở Hà nội, chứ ở đâu đi nữa tao cũng sẽ vẫn nhớ đến mày.

Chỉ lên vòm trời đêm lấp lánh ánh sao, qua khung cửa sổ Hậu nói :

- Tao là vì sao đó, mày là vì sao bên cạnh nhé !

- Vì sao nào ?

- Đó, hai vì sao gần mặt trăng nhất. Vì sao nhỏ là tao, vì sao lớn là mày.

Thảo cười nhẹ :

- Tao cho mày làm vì sao lớn.

- Không, mày là con trai, mày phải làm vì sao lớn.

- Không, mày làm vì sao lớn. Tao muốn mày làm vì sao lớn tao sẽ dễ nhìn thấy mày hơn. Nhớ nhé, mày là vì sao đó.

- Ừ.

- Đừng bao giờ bỏ tao hết. Tao có một mình.

- Tao cũng có một mình.

- Lên Hà nội mày sẽ có bạn mới, tao sợ mày quên tao.

- Tao sẽ không quên mày. Đứa nào quên mày nó không phải là giống người...

- Thôi mày đừng thề mày. Lỡ sau này có cái gì thay đổi, rồi không biết nói làm sao.

Cô bé thở dài :

- Ủ nhỉ, biết đâu đây. Tao thì tao không bao giờ bỏ mày hết, nhưng biết đâu phải không mày.

Thảo hoang mang ngó ra nền trời đêm cuối xuân bên ngoài cửa sổ, tự nghĩ điều tốt nhất là Hậu đừng bỏ đi. Nhưng rồi cậu thấy là không được. Vậy chỉ có cách xin mẹ cho lên Hà nội học.

Hai đứa sẽ ở nhà bác Hưởng.

Thốt nhiên Hậu đứng dậy :

- Thôi đi về mày.

- Tao đưa mày về nhé.

Cô bé gật đầu, lững thững bước ra. Tới cửa, cô quay lại mỉm cười ôm lấy bạn thủ thỉ nói :

- Mày hiền quá.

Thảo ngơ ngác mỉm cười. Có bé nói :

- Thôi, tối mai tao lại gặp mày ở đây.

- Hả ? Sáng mai mày không đi học sao ?

- Đi chứ. Nhưng tối mai mình gặp lại nhau. Từ đây tới khi đi, tối nào tao cũng để gặp mày. Mày thích không.

Thảo chỉ cười không nói gì. Cô bé cười.

- Sao mà không nói ?

- Thì thích chứ sao không thích.

- Thích thì mà phải nói chứ. Tao tưởng mà phải thích mê đi.

Người thiếu niên cảm thấy đôi tai nóng bừng. Khắp thân thể cậu cũng nóng bừng. Cô bé đẩy bạn ra, nói :

- Thôi đi về.

Cả hai chui hàng rào ra đường. Đêm đã khuya, tiếng côn trùng kêu rí rả hai bên vệ đường. Hậu có vẻ lo ngại :

- Về bây giờ chắc con bà cô nó tha hồ chửi ?

Thảo không biết nói gì, lặng lẽ đi bên cạnh bạn. Suốt dọc đường họ không nói gì với nhau nữa. Thỉnh thoảng, cả hai gặp một người quen nhưng cũng không chào hỏi.

Tới con ngõ cuối làng, Hậu dừng lại nói :

- Thôi mà về đi.

- Mà cứ vào đi. Rồi tao về sau.

Hậu thoăn thoắt bước vào trong ngõ một lát khuất vào bóng đêm. Thảo vẫn chưa muốn về. Cậu đứng im nghe ngóng động tĩnh chờ đợi người bạn gái bị la mắng. Song cậu không nghe thấy gì cả. Bởi áy náy, cậu quay trở về.

Đêm khuya inh ỏi tiếng côn trùng, cậu bé thồn thức mơ mộng, nghĩ đến một ngày chia tay không còn xa nữa.

Chương Ba

Khác với lệ thường, hôm nay Thảo xuống tận dốc chùa để đón xe bác Hưởng. Sáng hôm qua, xe Bướm Vàng từ Hà Nội xuống. Thảo mắc đi học. Biết thế, bác Hưởng dặn ở nhà bảo Thảo đón bác chuyển lên, sẽ có quà đặc biệt.

Thảo đoán biết quà đặc biệt đó là cái gì rồi, nhưng cậu cố không muốn tin. Cậu đến dốc Chùa, leo lên cột kí lô mét, bắn khoản chờ đợi. Buổi trưa nắng gắt. Thảo vẫn phơi mình dưới ánh nắng chang chang.

Đã có ba chiếc xe hàng chạy qua chỗ Thảo. Chiếc xe thứ đi đầu sau đó là xe Ngựa Trắng, xe Hoàn Cầu. Thảo tin rằng chuyến sau phải là xe Bướm Vàng. Quả nhiên chiếc xe sơn xanh hiện ra.

Thảo đứng giột dậy trên cột kí lô mét, khoa tay. Chiếc xe vẫn chạy phăng phăng. Thảo nhảy xuống đất, chạy ra mép đường, vẫy vẫy. Bác Hưởng dánh chừng đã trông thấy cháu, bóp còi toe toe.

Rồi chiếc xe chạy chậm lại.

Tiếng bác Hưởng nói lớn :

- Sao cháu đón bác ở đây.

Cậu bé chỉ cười.

- Lên đi, lên bến xe với bác.

Thảo leo đứng ngoài cửa xe bám chặt khung

- Coi chừng ngã, cháu.

- Không ngã được đâu bác. Cháu nhảy tàu quen rồi.

Chiếc xe tiếp tục chạy.

Khi ngang nhà mình, Thảo nhìn thấy ba chữ Phúc Hưng Đường trước nhà, trên cao. Thảo ít khi nhìn thấy mấy chữ này, trừ khi từ dưới dốc làng lên. Xưa kia, khi thầy Thảo chưa qua đời, ông mở tiệm Thuốc Bắc. Lúc đầu tiệm thuốc do ông Nội trông coi, nhưng sau ông Nội để Thầy Thảo làm một mình.

Thảo mỉm cười thấy Chị Tâm và con Chi đang làm gì đó trong nhà.

Tới bến, một vài người khách xuống. Bác Hưởng dắt Thảo vào tiệm nước hôm nọ móc thuốc lá hút rồi trầm ngâm nói. Chưa bao giờ Thảo thấy vẻ mặt người bác nghiêm trọng như vậy.

Ông nói :

Cái chuyện con Hậu đó, bác có nói với bác gái rồi. Bác gái đã bằng lòng.

Thảo buồn ỉu sầu.

- Dạ thế bao giờ bác định cho nó đi.

- Tùy nó. Bây giờ cháu nói cho nó biết. Rồi ngày kia khi xe lên, cháu trả lời cho bác biết.

- Dạ.

- Cháu có vẻ buồn.

Thảo cười. Bỗng nhiên cậu nói :

- Nếu cháu lên đó được không bác.

- Được chứ. Mà mẹ cháu cho cháu đi không.

- Không, cháu chưa xin phép. Để hỏi bác trước đã. Nếu bác bằng lòng cho cháu lên đó trọ học, cháu sẽ xin phép mẹ cháu.

Ông mỉm mỉm cười :

- Được chứ. Cháu ạ. Ừ, cháu lên Hà nội mà học hay đó. Con trai ở nhà quê nó phí đi. Ừ, lên Hà nội mà học, được đấy. Nhà bác chỉ có hai vợ chồng thôi, cháu cứ thử nói với mẹ cháu đi.

Người lơ xe hiện ra trước cửa tiệm nước, bác Hưởng đứng dậy trả tiền, rồi kéo Thảo ra khỏi nhà hàng. Tới bên chiếc xe Bướm Vàng, bác nói :

- Thôi bây giờ bác đi, cháu cho bác biết tin tức trưa ngày kia nhé.

- Dạ.

Cậu bé cầm cúi ra về rảo cẳng giữa trưa nắng gắt. Đi được một quãng cậu bắt đầu chạy. Trong cặp mắt mở lớn, ánh nắng nhảy múa chập chờn, nhoang nhoáng.

Thảo chạy thẳng xuống dốc làng, tìm vào nhà Hậu. Cậu đứng ngay trước ngõ gọi to tên bạn, nhà vắng hoe, mãi một lúc sau anh Kịch bước thẳng ra nói :

- Mày tìm con Hậu hả. Nó đi ra phố rồi.

- Thôi em về.

- Có chuyện gì không.

- Dạ không.

Thảo không muốn gặp Kịch, anh Hậu, con của chú Thái. Trước đây cậu vẫn nghe nói Kịch bị tù không ngờ lại gặp anh ta ở nhà. Khuôn mặt anh ta xám ngắt, lạnh lẽo, cặp mắt sắc khô ác độc.

- Thảo !

Cậu bé giật nảy mình, quay lại. Kịch mặc bộ quần áo đen nổi bật trong sân nắng, chắc chắn nhìn cậu thiếu niên.

- Vào anh hỏi.

Anh ta cố làm vẻ thân mật nhưng bộ mặt vẫn lạnh lẽo.

- Mà tính rủ con Hậu đi đâu vậy ?

- Dạ em rủ nó đi chơi.

- Không, tao hỏi chuyện khác. Con Hậu tính bỏ nhà đi mà biết không.

Thảo chột dạ, ngơ ngác. Cậu không ngờ bị hỏi như vậy.

- Nó tính bỏ nhà đi. Nó chơi thân với mà, chắc mà biết. Tao thấy nó gói quần áo sẵn rồi.

Anh ta bỗng cười :

- Mà có đi không ?

- Không.

Anh ta cười to hơn :

- Đi đi mày, ở đây làm cái đêch gì. Con trai phải bay nhảy đi đây đi đó, ở nhà quê rồi chẳng làm nên tài trổng gì đâu.

Thảo hoang mang chưa hiểu Kịch muốn nói gì. Thật sự cậu rất muốn nói chuyện với anh ta về chuyện bỏ làng. Thế là đã có ba người khuyên Thảo nên bỏ làng Vãn.

Anh Kịch bảo Thảo ngồi xuống chiếc trổng ngoài hiên, trong khi lấy thuốc lá ra hút. Thảo mê mẩn ngắm hộp thuốc lá của anh. Chiếc hộp thiếc mỏng màu đỏ trên có vẽ con mèo đen.

- Mày hút không.

- Không, em không hút.

Anh mở hộp thuốc, chìa vào mặt Thảo :

- Hút đi mà. Tao lạ gì tụi mày, khoái thì hút đi. Hồi bằng tuổi mày tao hút nghề rồi.

Người thiếu niên mỉm cười nhóm một điếu thuốc.. Anh Kịch thật là người lịch sự. Anh châm lửa cho Thảo đang hoang.

Thảo hút một hơi thuốc, thấy nhẹ lâng lâng.

- Tao không cấm con Hậu nếu nó muốn đi nói thật cho mày biết. Ai cấm chứ tao không cấm. Nghe nói, nó sắp đi Hà nội.

Anh ta gật gù cái đầu húi cua :

- Hà hà nếu nó đi Hà nội được tao phục nó. Tao muốn đi lâu rồi mà chưa đi được đó, nói thật cho mày biết. Nó mới nói với tao ban nãy. Có lẽ nó đi tìm mày đó.

Thảo bồn chồn đứng dậy :

- Thôi em về không nó tìm.

- Mày cứ ngồi đây đi. Tìm không thấy nó sẽ về chứ gì. Thế mày có đi với nó không ?

- Em chưa biết. Anh tính có nên đi không.

- Nên chứ sao không nên. Mày nên đi liền. Ủ, tao khoái mày lắm, mày nên đi với con Hậu cho có bạn.

Thảo cười bẽn lễn. Kịch nói thêm

- Phải không, mày với con Hậu thương nhau lắm mà.

- Dạ.

- Tao thấy con Hậu nó thương mày lắm. Nó kể với tao nó đi, nó chỉ sợ mày buồn, Hà hà.

- Thôi em về.

- Tao bảo mày cứ ngồi đây chờ nó đi. Nó về bây giờ đó mà.

Thảo không biết làm sao lại phải ngồi xuống. Một lát sau thì Hậu về.

Cô bé chạy lại chỗ hai người con trai ngồi, nhưng đến đứng bên phía Kích. Thảo ngập ngừng muốn nói, song không muốn Kích nghe.

- Thôi hai đứa mày ngồi đây đi, tao đi ngủ.

Người thanh niên đứng lên, đi vào trong nhà, vừa đi vừa cười.

- Sao mày, có tin gì chưa ?

Thảo gật đầu :

- Tao vừa nói chuyện với bác ấy xong. Mày muốn đi bao giờ cũng được.

Cô bé nhảy căng lên :

- Thật hả mày.

Thấy người bạn vui vẻ, như không thèm để ý đến mình, Thảo đâm cáu.

- Thật chứ sao không thật.

Cô bé vẫn hót hơ hót hải :

- Nhưng bác ấy nói làm sao.

- Thì nói bằng lòng chứ nói làm sao nữa.

- Bằng lòng rồi ?

Thảo trợn mắt.

- Chứ không bằng lòng thì làm sao mà đi được. Sao mà ngu thế.

Hậu chưng hửng :

- Mà làm sao thế ?

- Tao không có làm sao hết.

- Mà không chịu nói thẳng ra, bắt tao hỏi đi hỏi lại, rồi mà bảo tao ngu.

Cô bé ngồi xuống cạnh bạn :

- Bây giờ mà kể lại từ đầu cho tao nghe đi.

- Có gì đâu mà phải kể lại từ đầu. Bác ấy bảo bác gái bằng lòng rồi. Bác ấy dặn trưa ngày kia cho bác ấy biết tin này.

- Trưa ngày kia.

- Ừ.

- Còn cho biết tin làm gì cho mất công. Trưa ngày kia này đi đón bác ấy với tao, rồi tao đi luôn.

- Đi luôn ?

- Ừ, tao sốt ruột lắm rồi. Đi luôn chứ còn ở đây làm gì nữa. Này xem, chỉ có một mớ quần áo chứ có gì đâu. Trưa ngày kia tao đi luôn.

Thảo không muốn nói gì nữa, đứng dậy :

- Thôi tao về.

Cô bé chưng hửng một lần nữa. Cô vẫn chưa hiểu được tâm trạng lúc đó. Cho tới khi Thảo ra đến cổng cô mới kéo bạn lại :

- Ở đây chơi với tao nhé.

- Thôi tao về.

- Này giận tao hả.

- Ai giận mày làm gì cho mệt.

- Này đừng nói thế tao ghét lắm. Giận cứ bảo là giận, việc gì phải giấu.

Thảo sùng sộ quay lại :

- Tao sợ đêch gì mà tao phải giấu. Tao không thèm giận mày nữa. Giận mày mất công.

Nói xong cậu bé rào cẳng đi ngay. Cậu cắm cúi đi, rồi bất thần, cắm đầu chạy.

Phía sau, Hậu tần ngần đứng ngó theo. Sau khi quay nhìn vào trong nhà cô bé ra khỏi cổng, rồi cũng cắm đầu chạy.

Thảo đã mất hút ở một khúc ngoặt trên đường làng.

Cô bé chạy thật nhanh, không bao lâu đã trông thấy bạn. Lúc đó Thảo đã rẽ vào một con ngõ.

Tới đầu ngõ, cô lại không nhìn thấy bạn đâu nữa. Chạy hết con ngõ, cô thấy Thảo đang chạy trên đường đồng, về phía cây bàng giữa đồng. Nơi đó luôn luôn có bóng rợp, trong những trưa nắng gắt.

Hai người thiếu niên không ngừng đuổi nhau. Thảo không ngừng lại nơi cây bàng. Cậu tiếp tục chạy.

Hậu dậm chân hét lên :

- Thảo.

Cô bắt đầu giận, lại phải đuổi theo. Trên tấm lưng mỏng manh, mồ hôi ướt đầm.

Vừa chạy, Hậu vừa hét tên Thảo vang cánh đồng, mãi cho đến lúc người thiếu niên ngừng lại trước một cái chòi của bọn mục đồng.

Cô bé tới nơi, xô bạn ngã nhoài xuống đất, hăm hăm nói :

- Mà làm cái trò gì thế hả ?

Thảo trừng mắt :

- Kệ tao. Ai khiến mày ra đây.

- Tao cứ ra.

- Tao không thích mày ra. Tao không thích mày theo tao nữa.

Cô bé trề môi :

- Theo mày ? Tao mà thèm theo mày ? Thử hỏi đứa nào ?

Thảo ngồi nhồm dậy, sùng sộ :

- Tao cũng đéch thềm theo mày.

- Không biết xấu hổ. Mày có giỏi mày nhắc lại câu đó cho tao nghe.

- Tào đéch thềm.

- Đéch thềm cái gì ?

- Đéch thềm.

Cô bé cười khẩy :

- Đó, cho ăn kẹo mày cũng không dám nói nữa. Tao nói trước cho mày hay, nếu mày nói nữa, mày biết tay tao.

- Mày sẽ làm gì ?

- Làm gì rồi mày biết.

- Tao đéch sợ.

- Ở tao chỉ sợ rồi có đũa khóc.

Đến lượt Thảo cười :

- Không khi nào. Tao mà khóc à. Nói thật cho mày hay, mày có đi luôn nữa tao cũng đêch cần. Tay đã nghỉ kỹ rồi. Mày đi luôn đi. Một hai ngày là tao quên mày liền chớ gì.

Cô bé ngạc nhiên :

- Ai bảo mày thế ?

- Bảo cái gì ?

- Bảo mày nói thế ?

- Việc gì phải có ai bảo tao mới biết.

Hậu «xì» một cái :

- Cái thứ mày mà biết nói như thế cứ chém đầu tao đi. Mày nghe ai nói rồi mày bắt chước.

- Mày không tin ?

- Không.

Thảo hí hoáy với mấy cọng rom :

- Mày sẽ tin, Hậu ạ. Người ta thế nào với nhau mà người ta còn bỏ nhau được, nữa là tao với mày. Giữa mày với tao đã có gì đâu.

Cô bé lại ngạc nhiên nữa

- Mà nói như thế là làm sao ?

- Có gì mà phải hỏi. Tao hỏi thực mà, giữa mà với tao đã có gì chưa ?

- Có gì ?

- Thì có... như người ta đó.

- Như người ta làm sao ?

- Sao mà ngu thế. Người ta yêu nhau thì phải thế này nọ, còn giữa tao với mà chẳng có gì cả.

Cô bé đỏ mặt, ngồi thụp xuống đất.

- Tao cứ tưởng mà chưa biết gì chứ. Sao mà tâm ngầm tâm ngầm mà cái gì cũng biết. Thảo cười, có vẻ hãnh diện :

- Đừng khinh tao mà. Tao biết hết.

- Biết hết ?

- Ừ, biết hết.

- Sao mà nhảy chồm lên vậy.

Hậu ngó ra cánh đồng nắng chang chang. Ngập ngừng bên lễn. Vài giây trôi qua. Khi quay lại cô thấy bạn đang cúi nhìn mặt đất, khuôn mặt đỏ bừng.

Cô nói khẽ :

- Mà... nghĩ gì đó.

- Tao nghĩ đến mà.

- Nghĩ cái gì mới được chứ.

- Tao nói thật tao cũng chỉ nghe tụi nó nói thế chớ tao biết gì đâu.

- Thế mà mà làm tao sợ.

- Sợ ?

- Ừ sợ chứ.

- Sao lại sợ nhỉ.

Cô bé hiếng mắt cười :

- Con gái thì phải sợ chứ.

- Sao tao thấy mày gan lắm.

- Tao gan cái khác. Không gan mấy cái chuyện này được. Con gái không đứa nào gan dạn đột như thế. Tao

cũng chỉ nghe nói mà thôi.

- Mà nghe đứa nào nói ?

Cô bẻ ắp ứng rồi đáp bừa :

- Mà hỏi làm cái gì. Con trai không nên tò mò chuyện đó xấu lắm mà.

- Ừ thì thôi.

Khuôn mặt người thiếu niên lại buồn so, mấy lần cậu ngược lên nhìn bạn song khi chạm cặp mắt long lanh của Hậu cậu lại nhìn đi nơi khác.

Nắng mỗi lúc mỗi gắt. Cả hai như không còn chuyện gì nói. Thốt nhiên một tiếng sáo vu vu bốc lên trên nền trời. Một cánh diều vừa bay. Thảo bực bội nói :

- Thế mà theo tao ra đây làm gì ?

- Hà ?

- Lại còn hà. Mà theo tao ra đây làm gì. Tao đi đâu kệ tao, mày đi đâu kệ mày. Mày đi Hà nội kệ mày, tao cũng không cần biết đến nữa. Trưa ngày kia, mày ra tao rồi tụi tao đi đón bác tao. Tao sẽ đi tiễn mày.

- Ủ. Ít nhất mày cũng phải đi tiễn tao chứ. Không lẽ tao đi xa mà không có ai đi tiễn cả.

Thảo đứng dậy :

- Thôi đi về. Thế là xong rồi.

- Mày bảo cái gì xong rồi ?

- Chuyện tao với mày thế là xong rồi.

Cô bé suy nghĩ trong khi cả hai bước đi, rồi bất ngờ cô gái gật đầu :

- Mày nói thế cũng phải. Tao biết là mày giận tao nhưng nói cho cùng Hà nội với đây xa lắm đâu phải mỗi lần muốn đi là đi được. Mày lớn kia mới dễ chứ mày với tao còn nhỏ cả, khó lắm. Đi thăm tao được thì đi, không đi được thì thôi. Tao cũng vậy, nói là sẽ về thăm mày luôn chứ chắc gì về được.

- Thì thôi.

Hậu đứng dừng lại :

- Bây giờ tao về. Tao rẽ lối này.

Thảo không nói gì.

- Tao về nhé.

Cậu bé cười :

- Ủ về đi.

- Tối nay gặp nhau ở nhà thầy tao.

Thảo không nói gì, đứng một chỗ nhìn theo bạn. Cái bóng nhỏ nhắn của Hậu, với tấm lưng mỏng manh đắm mồ hôi, ngã bóng trên đường đồng nóng bỏng.

Buổi tối Thảo xuống ngôi nhà kẻ cướp sớm hơn tất cả bọn trẻ trong làng. Cậu nằm dài trên tấm phản cuối gian nhà rộng mở mắt trừng trừng ngó lên mái tranh mờ tối.

Thình lình cậu thấy con Hồng tiến vào. Cậu ngồi nhồm dậy hỏi

- Mà đi với thằng Thịnh hả ?

- Không. Tao giận nó rồi.

- Mà đi một mình sao ?

- Ủ.

- Lại đây với tao.

Hồng to hơn Hậu rất nhiều, nhưng lại có vẻ trẻ con hơn. Hồng cười cười :

- Tao nghe nói mày với con Hậu mới giận nhau.

Thảo ngạc nhiên

- Sao mày biết ?

- Biết chứ. Tao trông thấy tụi mày đuổi nhau sáng nay. Con Hậu vừa đuổi này vừa la hét ầm ỹ.

- Thế à.

- Lại còn thế à. Tao thấy hết. Đừng có giấu. Có phải tụi mày giận nhau rồi không ?

- Không.

- Đừng có giấu. Tao biết hết rồi. Con Hậu nó không xứng đáng với mày tí nào.

Thảo ngồi nhồm dậy.

- Thôi mày đừng nói nữa.

Cô gái trề môi

- Giờ ơi, nó coi mày chẳng ra cái gì hết thế mà mày còn bênh nó. Con trai như mày không biết xấu hổ.

Thảo gân cổ cãi :

- Tao không thềm bênh nó.

- Như thế mà không bệnh thì còn là cái gì. Cái thá mày rồi sau sợ vợ.

Cậu cười hề hề. Cô bé cũng cười theo :

- Đó tao biết mà, Trông mày đặc đồ sợ vợ.

Thảo thắc mắc :

- Trông tao có vẻ sợ vợ làm sao ?

Cô bé cười rũ :

- Đâu, mày ngoảnh mặt ra đây tao xem. Cái mắt ngơ ngác thế này nếu vợ nó hét một cái là mày sẽ nhảy nhồm lên, chồm lên ngay. Cái môi dày thế này tao sợ mày phải hai vợ mắt.

Thảo lại cười.

- Khoái lắm đấy. Tao cuộc là rồi mày sẽ hai vợ. Tao sợ bà vợ là khác.

- Đừng nói bậy mày.

- Hồi còn sống, thầy mày nghe nói ghê lắm.

Thảo gật đầu :

- Mày biết không, tao đi hát cô đầu từ năm 6 tuổi.

Cô gái đám Thảo thùm thụp :

- Mày nói khoác.
- Tao nói thật đó mày.

Rồi người thiếu niên kể :

- Mẹ tao biết là thầy tao hay lăng nhăng thành ra Thầy tao đi đâu tao đều được theo. Tại mẹ tao biết thế. Thầy tao lên phố hát cô đầu cũng cho tao đi luôn.

- Người ta hát cô đầu làm sao mày ?

Thảo suy nghĩ :

- Đông lắm mày đến tám chín người. Cô đầu đẹp lắm mày.

- Đẹp làm sao ?

- Đẹp... hơn...

Người thiếu niên định so sánh với mẹ mình song nín bặt, rồi nói lăng sang chuyện khác

- Cô đầu hát, còn mấy ông «quan anh» đánh trống. Đánh trống xong hút thuốc phiện, ăn táo, ăn lê uống rượu nữa.

- Rồi... họ có làm gì không ?

- Làm gì ?

- Sau đó họ làm gì. Không lẽ hát xong rồi đi về ?

Thảo cười :

- Cái đó tao không biết. Vì thầy tao về lúc nào không biết. Lần nào cũng vậy.

- Lần nào cũng vậy à.

- Ủ.

- Sao vậy ?

- Vì tao ngủ. Mà biết không, tao thấy người ta cấm trẻ con uống rượu, nhưng thầy tao lại cho tao uống bia lu bù.

- Rồi sau đó mà ngủ.

- Ủ. Say quá tao lăn ra ngủ.

Cô gái phá lên cười :

- Thầy mà khôn quá. Thế là mà có biết gì đâu mà nói lại với mẹ mà.

- Tao nói chứ.

- Mà nói cái gì.
- Nói thầy tao đi cô đầu.

Hồng làm bộ khôn ngoan :

- Mà không biết gì hết. Đi hát có đầu thì ăn thua gì. Máy người nhà giàu như thầy mà ai cũng đi cô đầu hết. Thành ra nói đi hát cô đầu có sao đâu. Tao nói cho mà hay, khi mà uống bia nằm lăn ra ngủ là thầy mà bấy bạ đó.

- Bậy bạ gì mà.
- Lại còn bậy bạ gì, mà biết thừa đi.
- Biết gì ?

Cô gái kêu lên

- Thôi đi đừng giả vờ. Không biết gì vậy mà vào đây với con Hậu làm cái gì ?

Thảo ngơ ngác không hiểu. Cô gái tự nhiên lại phát lên cười, chạy ra ngoài cửa, đứng ngó ra ngoài trời. Đêm đang xuống, ngoài đường tối dần.

- Mà ngó gì đó. Mà đợi đứa nào hả ?
- Không.

- Thế mà đến một mình thật à.

- Thật chứ sao không thật. Tao không thèm chơi với thằng Thịnh nữa mà. Còn mày nữa, mày cũng đừng thèm chơi với con Hậu nữa.

Thảo cũng đứng dậy đến gần bạn, nhưng không nói gì.

Hồng quay lại nói :

- Thế nào. Sao mặt mày ghệt ra thế.

- Chuyện của tao khác.

- Ồi giờ, khác cái gì. Nó đối với mày có ra cái gì đâu mà mày sợ nó thế.

- Tao đã bảo tao không sợ đứa nào hết.

- Không sợ mà không dám bỏ nó.

Cô gái vít đầu người thiếu niên xuống, nói thầm. Cậu cựa quậy trong cánh tay mềm, trong một hương vị ngai ngái :

- Mày bỏ Hậu đi mày nghe tao đi tao cho mày cái này hay lắm.

- Cái gì đâu ?

- Chưa nói được. Mà cứ nghe tao đi. Tao cũng bỏ thằng Thịnh không thèm chơi với nó nữa. Hai đứa nó xứng đôi với nhau còn mà với tao.

Thảo gỡ tay người con gái ra

- Tao với mà làm sao ?

- Tao thấy mà hiền lành dễ thương còn thằng Thịnh đáng ghét lắm,

Cậu bé xì một tiếng

- Đáng ghét mà mà cứ lú rú bên nó.

- Khỏi đi. Nó năn nỉ tao mãi tao mới chơi với nó đây chứ. Và lại mới đầu tao cứ tưởng nó hiền lành tử tế. Ai ngờ cái thằng trông như thế mà đều giả.

Thảo tò mò hỏi :

- Nó làm gì mà mà bảo nó đều giả ?

- Nó tồi lắm mà ơi. Đồ ba que xỏ lá con thằng thợ sửa xe đạp có khác.

Thảo ngắt lời.

- Mà đừng nói thế. Tao không thích mà nói thế.

Cô gái gân cổ :

- Mà cũng sợ nó.

- Tao chả sợ đứa nào hết.

- Mà sợ con Hậu. Mà sợ luôn thằng Thịnh. Nếu mà chơi với tao, tao bênh mà khỏi sợ đứa nào hết. Lôi thôi tao giận cho chúng nó một trận là xong hết.

Thảo biết con Hồng thuộc bọn ở phố trên, gần bến xe, chúng nó rất du côn.

Con Hồng kéo Thảo trở lại cái phản gỗ, nói :

- Mà lại đây với tao, tao cho mà cái này. Tao cho mà liền bây giờ.

Người thiếu niên háo hức đi theo sát bên cô gái.

- May ngồi xuống đây.

Thảo ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hồng rút trong túi ra một chiếc mù-xoa trắng tinh, có ủ nước hoa thơm ngát. Thảo nhớ con Hậu chỉ ủ hoa bưởi thôi. Nhưng Thảo lại thích mùi hoa bưởi hơn.

- Đây tao cho mà làm kỷ niệm.

Cậu bé cầm lấy chiếc khăn mùi xoa áp lên mũi. Mùi thơm làm cậu dễ chịu.

- Thơm không mà. Mẹ tao nhiều nước hoa lắm, mà có thích hôm nào tao cho.

Thảo lắc đầu

- Không.. À mà cứ cho tao.

Cô gái bỗng đứng đột dậy :

- Sao không rồi lại có ? Không lẽ mà lấy nước hoa của tao cho con Hậu. Tao nói cho mà biết, đừng có làm như vậy,

- Ừ.

- Thế mà có lấy nữa không ?

- Không. Tao thích mùi hoa bưởi hơn.

Cô bé giặt chiếc khăn lại :

- Trả tao. Mà thích mùi hoa bưởi nhà quê thì ngồi đó mà đợi con Hậu.

Cô nhét chiếc khăn vào túi, chạy lại một góc nhà đứng im. Thảo vội vã đi tới gượng gạo nói :

Thôi mày cho tao đi. Đừng giận tao. Hồng tươi cười :

- Mày thích chứ.

- Ừ thích.

- Tao cầm mày cho con Hậu.

- Ừ.

- Hồng bắt ngờ lật vạt áo lên, đi sát vào mặt bạn :

- Mày ngửi xem thơm không, áo tao cũng có mùi nước hoa nữa.

Thảo tảng lờ như không biết. Cô gái cau có hỏi :

- Mày không thích tao hả.

- Không. À mày nói gì ?

- Thôi tao về.

- Tao tưởng mày nói mùi nước hoa. Tao thích mày lắm chứ.

Cô gái hớn hờ hỏi lại :

- Mày nói thật không đấy.

- Thật.

- Thề đi.

- Không. Tao không thích thề. Tao thề cũng được mà tao không thích thề. Nhưng tao nói thật đấy.

- Thế tao ở lại đây chơi với mày nhé.

- Ừ.

Nói xong, Thảo lo lắng. Cậu vừa nghĩ tới lời hẹn với Hậu. Hậu đến đây bây giờ chắc sẽ có nhiều rắc rối. Cô gái cũng vừa nghĩ ra điều ấy.

- Mày đi chơi với tao không.

- Đi đâu ?

- Tao không thích ở cái nhà này. Lỡ thằng tướng cướp nó về nó dám giết tụi mình.

Thình lình cô bé nín thinh. Cả hai vừa nghe một tiếng soạt. Rồi có tiếng chân nhẹ nhẹ bước vào. Hồng nắm chặt tay Thảo, kéo chạy về phía hông nhà. Tại đây có một lỗ chó chui mà Thảo chưa từng hay biết.

Cô gái đẩy Thảo vào trước. Cậu bé đang ngần ngừ thì đã bị một bàn tay ôm chặt ngang bụng, đẩy đi. Hồng lọt vào sau. Cả hai đã đang ở trong phòng ngủ của người tướng cướp. Chưa bao giờ Thảo thấy căn phòng này.

Lúc này gian phòng tối om, cậu không nhìn thấy gì hết.

- Thảo ơi !

Bên ngoài có tiếng Hậu gọi. Thảo nhô m đầu nhưng bị một bàn tay mềm mại bịt chặt lấy miệng.

Cậu nghe mùi nước hoa thơm ngát và tiếng thì thào bên cổ :

- Ngồi yên, kìa nó.

Thảo cố gắng gỡ bàn tay, nhưng cô gái không chịu buông.

Phía ngoài Hậu đi loang quanh trong gian nhà thông suốt dằng chừng đang tìm bạn. Thảo dẫn đo giận dữ. Lúc này cậu không thể bước ra được nữa. Cậu không biết gì hết nhưng bước ra bây giờ chắc chắn sẽ có chuyện. Cậu biết tính Hậu. Cô bé rất dữ, hay nổi nóng. Thấy cậu lui cui trong gian phòng tối này, thế nào cô bé cũng đánh con Hồng. Bỗng từ bên ngoài đường vang lên tiếng hát nghêu ngao của một người đàn ông say rượu. Cái giọng lè nhè, lời chửi rủa tục tằn thô lỗ ấy dân làng Văn đều biết. Đó là Hai Đàng. Từ ngày vợ chết, con chết Hai Đàng đâm điên điên khùng khùng, chửi đổng suốt ngày, nhất là những khi say rượu.

Tiếng hát của Hai Đang ngưng bật ngay ngôi nhà kẻ cướp. Rồi một tiếng soạt. Dường như anh ta vừa leo qua hàng rào dây bụi. Tiếng chân nặng nề ngoài hè.

Hậu kinh hoảng hét :

- Thảo ơi ! Thảo ơi !

Vừa hét, cô bé vừa chạy quàng trong gian nhà trống.

Hai đang trèo vào trong nhà, quát khế :

- Im mồm con ranh, tao giết bây giờ.

lỗ

Thảo hoảng hồn cúi thấp xuống nhìn qua chó chui. Cậu thấy rõ Hậu đang lùi dần về phía tấm phản gỗ, và cách đó khoảng mười bước. Hai Đang dạng chân dạng tay, như muốn lừa cô bé vào một kẹt nhỏ. Bàn tay Hồng vội buông khỏi miệng người thiếu niên. Cô cũng đang quỳ sát xuống, nhìn ra ngoài.

Hai Đang chậm chạp tiến lên, miệng dần từng tiếng :

- Không được kêu, mày ! Mày kêu tao giết chết.

Vừa nói y vừa do cao chai rượu cầm trên tay. Đó là một cái chai không.

Hậu lùi tới lăm phản gỗ, đang loay hoay thì người đàn ông «òà» nhẹ một tiếng, bước vội lên. Cô bé ngã ngồi xuống phản, hai tay chới với.

Thảo gạt tay Hồng, định chui ra nhưng cô gái cản lại :

- Rồi hãy. Mà phải kiếm khúc cây. Thằng Hai Đang nó khỏe lắm.

Cậu bé quờ quạng xung quanh không kiếm được vật gì. Phía ngoài gã say rượu đã buông cái chai không xuống và giờ được hai tay Hậu. Y nắm gọn hai cổ tay cô bé bằng một bàn tay phải, tay trái bịt miệng cô lại.

Thảo không chân chờ được nữa chui vội ra. Cậu lẻ làng bò dưới đất, vòng về phía sau người đàn ông. Cậu nghe Hậu thở ì ạch, tiếng thở lẫn trong tiếng ẩm ứ không thoát được ra ngoài.

Cậu tới sau lưng Hải Đang, lẻ làng cúi lượm chiếc chai và thẳng cánh đập xuống đầu y. Cái chai vỡ tan, bắn từng mảnh xuống mặt phản. Hai Đang cựa quậy quay lại. Thảo đập thêm một cái nữa, rồi một cái nữa cho đến lúc y buông cô bé ra, ngã xuống đất.

Hậu nhồm dậy, cặp mắt sáng long lanh ngó bạn. Tóc tai xỏ tung, quần áo xộc xệch.

- Nó làm gì mày thế.

Thảo kéo tay Hậu bực bội, vừa kéo vừa hỏi. Cô bé quệt nước mắt. Dường như cô vừa khóc.

- Không có mày thì tao chết.

- Chết ?

- Ừ. Chết chứ sao. Nó là con quỷ mà.

- Thằng Hai Đang là quỷ ?

Cô bé có vẻ tức mình :

- Ừ.

Rồi cô ngạc nhiên :

- Mày ở đâu vậy, sao tao gọi mãi không thấy mày đâu?

Thảo hàng hoàng ôm lấy Hậu nhưng không kịp, cô bé chạy vụt về phía Hồng, cào xé túi bụi. Hồng chống đỡ kịch liệt mà không đánh lại.

Cô bé hăm hăm quay lại chiếc phản, thừa lúc đó Hồng leo cửa ra khỏi ngôi nhà. Thảo hét lên :

- Hồng mày không được nói cho ai biết.

- Ủ, tao thề.

- Mà nói sao tạo không thêm chơi với mày nữa.

- Ủ.

Cô gái vừa nói vừa tụt xuống, chạy đi. Thảo tới gần Hai Đăng, cúi xuống nhìn. Cậu lo lắng thấy y nằm bất động trên một vũng máu dài.

Hai Đăng nằm im, dường như không còn nữa. Thảo ghé sát xuống mặt y xem xét, vẫn không thấy y động đậy. Cậu quay lại lo sợ nhìn người bạn gái :

- Hay là nó chết rồi mày ?

- Không có lẽ.

Vừa nói cậu bé lại cái xuống sát mặt Hai Đăng. Thành linh y đập tung lên một cái khiến Thảo ngã ngửa lại đằng sau, ngã vật xuống đất. Nhưng gã đàn ông cũng vật đầu xuống. Hai tay y vươn lên, quờ quạng.

Hậu chạy lùi xe phía sau, đỡ Thảo dậy. Gã đàn ông đã ngồi được lên cầm lấy cái cổ chai. Thảo kéo cô bé chạy lùi về phía cửa song cả hai đứng lại vì không thấy Hai Đăng cựa quậy gì nữa.

- Nó làm sao thế mày ?

Thảo vừa sợ vừa tò mò, gỡ cái then cửa ra :

- Để tao xem.

Cậu tiến lại bên chiếc phản. Hai Đang vẫn nằm im một chỗ. Cô bé kéo bạn lại :

- Thôi chạy đi mày.

Dùng dằng mãi. Thảo đành phải nghe theo bạn.

Cả hai trèo qua cửa trệt xuống, chạy một mạch ra đường.

- Đi đâu mày.

- Lên đình với tao.

Thảo lắc đầu :

- Không. Trên đó vắng lắm. Có ma đó mày.

- Thế đi đâu.

- Ra phố.

Thảo kéo bạn đi mau. Cả hai lên dốc làng, theo con đường sắt đi xuống phía chùa.

Tới bên cột lô mét, hậu kéo bạn ngồi xuống.

- Sao tay mày run thế ?

- Tao không biết.

- Mày run quá.

Vừa nói, cô bé vừa ôm lấy bạn. Cô nghe thân thể người thiếu niên run lẩy bẩy. Cô bé càng ôm bạn chặt hơn nữa.

- Mày sợ hả,

- Ừ.

- Không sao đâu mày. Nó không chết đâu.

- Tao sợ nó chết.

- Làm sao nó chết được. Có một cái vỏ chai mà.

- Nó đang say máu dồn lên đầu, tao lại đánh nó hai cái vào đầu. Nếu nó chết thì sao.

Cô bé hăng hái nói :

- Nếu nó có làm sao, tao nhận cho. Tao sẽ khai là nó định hãm tao, mày vào cứu, rồi hai bên vật lộn, chẳng may nó chết.

Thình lình cô lay Thảo :

- Này làm gì với con Hồng trong phòng thầy tao ?

- Tao có làm gì đâu ?

- Đừng nói láo.

Cậu bé sững sờ :

- Tao không nói láo, Tại sao tao phải nói láo.

Tự nhiên, nhớ đến vụ Hai Đang cậu nổi cáu :

- Mày đừng có già mồm. Tao chưa thềm nói gì cái vụ mày với thằng Hai Đang...

Hậu xô bạn một cái thật mạnh khiến Thảo ngã lăn chiêng, đầu đập cái cộp vào cột lô mét.

- Thôi, tao xin lỗi.

Cô ôm lấy Thảo, hôn lên má bạn. Thảo nhột nhột cựa dấy.

- Thôi, tao xin lỗi mà.

Cô lại hôn nữa. Lần này Thảo nghe mùi hoa bưởi sực nức. Cậu chợt nhớ tới chiếc khăn mùi xoa Hồng cho còn nằm trong túi.

Mỗi lần nói xin lỗi cô bé lại ôm hôn Thảo một cái. Cuối cùng, người thiếu niên cười.

Cô bé bỗng nghiêm mặt hỏi :

- Cái gì đó ?

Thảo lúng túng ngó chiếc khăn mùi xoa trắng bong, lòi một góc trên túi áo :

- À con Hồng nó cho tao. Mới đầu tao không lấy nhưng tao nghĩ lấy cho mày.

- Đưa đây.

Chiếc khăn mùi xoa vừa sang tay đã bị liệng xuống rãnh, nằm lơ trên cỏ. Cậu bé ngồi bất động ngó nhìn.

- Tại sao mày làm thế ? Tao hỏi. Tại sao mày lại vào phòng thầy tao với con Hồng ? Thảo ?

- Tao đã nói rồi.

- Mày chưa nói gì hết.

- Nó kéo tao vào.

- Chứ mày không thích làm sao con dĩ đó nó kéo mày vào đó được. Tao nói cho mày biết, tao thấy mày không ra làm sao hết. Mày lưu manh mà cứ làm ra bộ hiền

lành.

Cậu bé sừng sốt :

- Mày không được nói thế.

- Giời ơi, còn cái. Té ra mày còn tệ hơn tao tưởng. Cái mặt con trai, không biết xấu hổ.

- Tao không làm gì để phải xấu hổ hết.

Vừa nói dứt câu, Thảo bị đẩy một cái nữa. Cậu sùng sộ :

- Hậu, mày làm cái gì thế.

- Còn làm cái gì nữa. Tao ghét mày lắm.

- Cái gì chứ cái đó thì dễ. Mày ghét tao dễ thường tao không ghét mày.

- Ồ, đã thế tao cho mày biết tay. Tao biết thừa âm mưu thâm hiểm của mày rồi. Mày không muốn tao đi Hà nội. Mày lại thích mê mọt con Hồng. Con đĩ ngựa đó nó hơn tao cái gì chứ.

- Mày đừng có vu oan. Tao không hèn như thế đâu. Trưa ngày kia mày cứ việc đi Hà nội.

- Ủ, mày đã có con Hồng.

- Tao đêch thềm.
- Thôi đi, thềm nhỏ rãi.
- Không khi nào.
- Không thềm mà thì thụt với nó làm cái gì thế. Thật là dơ dáy.

Thảo cúi sườn :

- Mà đừng có nói nhảm. Tao không biết gì hết.
- Thôi đừng làm bộ hiền lành. Tao tưởng mày không biết gì hết thật, dè đâu quỷ quái tinh ma.

Cô bé chỉ móng tay vào trán bạn, cặp môi tươi tắn bắt ngờ, Thảo ngạc nhiên thấy bạn không giận mình. Cậu ngấm Hậ dăm dăm.

- Nhìn cái gì người ta thế ?
- Tao tưởng mày giận tao.
- Giận mày làm gì cho mệt xác.

Thảo rụt rè ôm lấy vai bạn, nhưng may không bị hất ra. Cậu chỉ cái khăn mùi xoa dưới rãnh trên đầu mấy ngọn cỏ :

- Mày không thích hả.
- Không. Tao cấm mày từ nay không được xin nó cái gì.
- Tao có xin đâu.
- Cũng không được nhận của nó cái gì.
- Ừ, nhưng mà nó mới hứa sẽ cho tao một lọ nước hoa. Tao định lấy cho mày.
- Tao không thèm.
- Thế thì thôi. Tao thấy mày thích nước hoa bưởi. Tao cũng thích mùi hoa bưởi.
- Đừng có nịnh.

Bỗng cô bé thở dài, nói :

- Thế là sắp đi rồi. Có thể là tao đi lâu lắm, hai ba năm không biết chừng.
- Bây giờ mày mười ba gì đó phải không ? Biết đâu sau này khi về mày đã có chồng nhỉ ?

Cô bé cười :

- Chưa biết chừng, không biết lúc ấy mày có buồn không nhỉ.

- Tao cũng chưa biết nữa. Có thể buồn mà cũng có thể không.

- Tại sao thế ?

- Nếu như lúc ấy tao còn thương mày, chắc là tao buồn chết mất,

- Gì ơi, ai tin được mày. Con trai là chúa bạc tình. Cứ xem như thầy tao đó thì biết. Mẹ tao có làm gì đâu, có lỗi gì đâu mà bị thầy tao bỏ rơi rồi đi mê con dĩ ngựa Tư Hồng. Con Tư Hồng nó ngủ với cả trăm thằng rồi chứ quý báu gì đâu.

- Tao không biết chuyện ấy. Mỗi người một khác, mày.

- Thì đã đành.

- Tao cũng vậy.

- Ai mà tin được. Tao chưa đi mà mày đã chơi với con Hồng. Tao đi rồi đời nào mày còn nhớ đến tao nữa. Thành ra chưa biết được chuyện ngày sau ra sao.

- Ủ. Bởi thế tao mới nói có thể buồn mà có thể không. Biết đưa nào quên đưa nào trước. Riêng tao, không chắc tao quên mày. Tao tình cảm lắm mày ơi.

- Xì !

- Tao nói thiệt.

Thảo trầm ngâm ngó lên bầu trời lấp lánh ánh sao. Trời cuối xuân, trong xanh. Có những vì sao chưa mọc, mơ hồ. Chợt cậu nghĩ đến Hai Đăng, lo sợ ngó bạn. Cậu đứng dậy nói :

- Thôi đi về mày. Tao thấy làm sao ấy. Tao sợ thằng Hai Đăng...

- Ủ, thì về.

Cả hai lại men theo đường xe hỏa về nhà. Lần này Thảo để mặc Hậu về một mình. Tới dốc làng, đợi cho người bạn gái đi qua ngôi nhà kẻ cướp cậu mới quay trở về nhà mình.

Vừa bước vào trong nhà Thảo ngạc nhiên thấy anh Hữu đang thì thầm với mẹ trên bộ bàn ghế tiếp khách. Ít khi cậu thấy mẹ cậu nói chuyện với con cái một cách nghiêm trọng như vậy.

Thảo đi xuống nhà sau rửa chân cạnh bể nước, phía sau nhà là hồ sen lớn của ngôi chùa cuối phố, mùa hạ sắp tới, sen mọc chi chít gần kín mặt hồ.

Khi trở lên, Hữu đã về phản ngủ, Thảo cũng trèo lên, thao thức nằm bên cạnh :

- Mà đi đâu về đây ?

- Em đi chơi.

- Đi với con Hậu hả ?

- Cả con Hồng nữa. Anh vừa nói chuyện gì với mẹ đây.

- Chuyện con Tâm.

Cậu bé ngạc nhiên

- Chị Tâm ?

- Ừ.

- Chuyện gì vậy anh ?

- Mẹ sắp gả chồng cho con Tâm.

Thảo hoang mang hỏi lại :

- Chị Tâm sắp lấy chồng ? Chị ấy mới hơn em mấy tuổi mà.

- Nó kém tao một tuổi. Kệ, mẹ bằng lòng rồi. Tao cũng bằng lòng. Thằng ấy cũng được.

- Ai vậy anh ?

- Con ông Chánh.

- Thằng Hoàng ấy à ?

- Ừ.

- Giời ơi, nó trẻ con thế mà đã lấy vợ.

- Mà biết cái gì. Với lại nó cũng tử tế, hiền lành. Mà thấy người cùng làng có đứa nào hơn nó không.

- Ừ, em chẳng thấy đứa nào. Thế bao giờ cưới anh.

- Nhà trai họ đề nghị cuối tháng hỏi rồi đầu tháng cưới ngay.

- Làm gì mà nhanh thế.

- Thì người ta muốn thế.

Thảo im lặng ngó lên đình màn. Thế là chị Tâm sắp lấy chồng. Tự nhiên Thảo nhớ đến cha, Cha đã mất mấy năm nay.

Chị Tâm lại sắp về nhà chồng. Tự dưng nước mắt dưng dưng tràn ra khóe mắt người thiếu niên.

Chương Bốn

Buổi sáng hôm sau, cả Thảo lẫn Hậu đều không học được một chữ nào, mặc dầu Thầy Vĩnh giảng bài oang oang, đứng ngoài sân đình còn nghe thấy tiếng thầy.

Hai đứa luôn luôn đưa mắt nhìn nhau, cùng nghĩ đến Hai Đang. Cậu bé thầm mong y đã dậy, đã bỏ khỏi vũng máu, ra về. Cậu chỉ sợ Hai Đang chết, mặc dù nếu y không chết, y sẽ thù dai lắm. Đừng dây với kẻ cố cùng, Thảo vẫn biết như vậy.

Khi hồi trống tan trường vang dậy, Thảo chạy vù ra khỏi lớp. Cậu chạy tránh xa bọn nhỏ, có ý đứng chờ người bạn gái. Hậu đơn đả đi tới. Nhưng câu đầu tiên Thảo nói ra lại không nói về Hai Đang :

- Hậu ơi, chị Tâm lấy chồng.

Cô bé nhảy căng lên :

- Ai vậy mà.

- Thăng Hoàng con ông Chánh. Tháng sau cưới rồi.

- Tiếc quá tao không được đi đám cưới chị mà.

- Ủ. Mày đi rồi chị Tâm tao cũng đi. Buồn ghê.

- Biết làm sao. Con gái lớn phải lấy chồng.

Nói rồi cô bé mỉm cười vì thấy mình bỗng nói những câu của người lớn.

Thảo nhỏ giọng :

- Đến nhà thầy mày với tao không. Xem thằng Hai Đang nó ra sao.

- Đừng, về đi. Đừng có bén mảng đến đó.

- Sao thế mày.

Mày cứ nghe tao đi. Cứ ở nhà rồi khắc biết.

Cả hai cúi đầu xuống dốc đình. Trước khi về nhà mình. Hậu bảo bạn :

- Tối nay gặp nhau.

- Ở đâu mày.

- Vẫn ở nhà thầy tao.

Thảo ngạc nhiên :

- Thôi tao sợ lắm.

- Mày không biết gì hết. Nếu có ý từ giờ tới chiều là mình biết rồi không có gì là thằng Hai Đăng nó không làm sao hết.

- Ừ.

Thảo cắm cúi trở về chột cậu thấy năm ba người tùm nhau ở một đầu ngõ vừa nói vừa múa tay đá chân, mà mặt người nào cũng nghiêm trọng. Cậu rùng mình hoảng hốt, không dám dừng lại nghe họ nói gì, cắm cúi đi nữa. Tới đầu một con ngõ khác, lại một đám đông khác đang bàn tán. Tự dưng Thảo nghe tay chân rùng rờ. Cậu có cảm tưởng hàng chục con mắt đang trừng trừng soi mói cậu.

- Thảo !

Người thiếu niên ngã quỵ xuống đất, sau khi vấp phải một mô đất !

- Thảo, mày hay đến nhà thằng ăn cướp lắm phải không.

Cậu bé bàng hoàng :

- Không.

- Lại còn không nữa. Tụi trẻ con nó bảo mấy đứa này hay đến đó chơi lắm.

Thảo cố giương mắt ngó người hỏi mình. Đó là một thanh niên có bộ răng vàng khè và cái mặt chuột. Bộ răng hô, lúc nào cũng như cười cười chế nhạo người khác,

- Không, tôi ít đến đó.

Anh ta cười hành hạch :

- Sao mày chồi. Hay là chính bọn mày giết thằng Hai Đang. Mày có đến đó tối hôm qua mà.

- Tôi... tôi không có đến.

Chỉ một chút nữa Thảo không còn nói được. Chỉ một chút nữa Thảo xung em với anh ta. Họ Nguyễn là không bao giờ được xung em với bất cứ ai trong làng. Thảo nhớ trong gia đình ai cũng dạy trẻ con như vậy.

Thảo nghe tai mình ùng ùng, ngực thành thành đập. Cậu ôm chặt cái cặp trong tay, cầm cổ chạy.

Đúng rồi. Hai Đang đã chết ! Hai Đang đã chết !

- Mẹ ơi !

Thảo vụt khóc, nước mắt ròng ròng. Thảo đã giết người ! Đã giết người.

Chạy gần tới ngôi nhà kẻ cướp, cậu nhìn thật thẳng, chạy thật nhanh. Nhưng Thảo vẫn thấy bóng người lơ nhố, tiếng ồn ào quát tháo vang dậy.

Đúng rồi, Hai Đang đã chết.

Tiếng động, bóng người vùn vụt quay cuồng trong tâm trí Thảo. Cậu không còn nghe, không còn trông thấy gì nữa. Cậu chạy thụt vào trong nhà, vút cặp sách lên hộc tủ, chạy xuống cạnh hồ sen.

Tối chiều, từ ngoài phố đến trong làng hầu như không ai là không hay tin vụ án mạng. Nằm trong nhà Thảo cũng nghe người ta nói đến. Cậu ốm, mồ hôi loát đầy mình nhưng vẫn phải đắp chăn.

Thảo rét run, luôn luôn rùng mình. Cậu muốn choàng dậy khi nghe tiếng người hỏi tên mình ngoài cửa.

- Ủ, nó ở trong nhà.

Cái bóng nhỏ bé của Hậu xuất hiện. Lồng ngực xẹp xuống, người thiếu niên thở ra, nhẹ nhõm vui mừng, Lúc này chỉ Hậu có thể mang đến cho cậu một chút an tâm.

Nhìn khuôn mặt xanh lè của bạn, cô bé hỏi thăm :

- Mà sao thế.

Thảo lắc đầu.

- Đừng lo. Người ta không biết là mày đâu.

Người thiếu niên tung chăn ngồi dậy :

- Mày nói sao.

- Tao vừa ở đó về. Người ta mang xác nó đi rồi. Ai cũng đoán là nó bị Thầy tao giết. Họ bảo chắc đang đêm say rượu Hai Đang mò vào. Thầy tao tưởng có người đến bắt, nên đánh nó chết.

Cô bé cúi sát mặt Thảo :

- Càng tốt, mày. Ai chứ thầy tao thiếu gì tội, nhận thêm một tội nữa có ăn thua gì. Với lại không đời nào họ bắt được Thầy tao hết.

Thảo nhìn cô bạn gái, cố gắng tin tưởng.

- Đừng lo, mày. Mày cứ tin tao đi. Không việc gì...

Cô bé ngừng nói, rời xa Thảo một chút. Mẹ cậu đi qua, nhìn vào.

- Đỡ chưa con. Sao ngồi dạy thế.

- Con đỡ rồi.

Quả thật Thảo thấy hết run. Đợi cho mẹ khuất hẳn phía trong nhà cậu mới quay lại với bạn. Cô bé nắm tay cậu, mỉm cười. Nhưng trên khuôn mặt tươi sáng ấy, Thảo thoáng trông thấy một vùng mây đen.

Hậu bóp tay bạn nói :

- Với lại, nếu có gì, mày đi Hà nội với tao.

Lần đầu tiên Thảo gật đầu ngay

- Ừ, có lẽ tao đi Hà nội. Để tao xin phép mẹ tao.

- Thông thả xem sao đã.

- Phải đi ngay. Lỡ có cái gì mình đã ở Hà nội rồi.

Cô bé im lặng. Thảo ngồi xếp chân bằng tròn trên phản, mắt hướng thẳng về phía đường xe lửa.

- Đi chơi với tao không.

- Thôi tao ở nhà.

Hậu kéo mạnh tay bạn :

- Đi với tao. Ở nhà chỉ mất công lo lắng vẩn vơ.

- Đi đâu mày.

- Cứ đi đã.

Thảo vào trong nhà, thấy mẹ đang giặt giũ trên cầu ao. Cậu nói to

- Con đi đằng này một tí mẹ.
- Tiên sư cha mày đang ốm mà đi đâu.
- Con khỏi rồi. Với lại con có ốm đau gì đâu.
- Không ốm mà nằm ăn vạ ai đấy. Mày đi với ai ?
- Con Hậu.
- Hừ, tao biết ngay mà.

Thảo thụt lui, chạy lên nhà trên. Nhìn nét mặt mẹ, cậu biết là bà không giận. Bà lại có vẻ hơi tươi cười.

- Đi mày.

Thảo ngoắt người bạn gái, bước ra khỏi nhà và thuận tay khép cửa lại. Đôi bạn thẳng xuống phía chùa.

- Đi đâu đây.

Cô bé cười lắc đầu.

- Tao cũng không biết đi đâu, sợ mày lo lắng thì rủ mày đi.

Hậu kéo bạn xuống dốc, vào chùa vắng tanh, cây cao im gió, cảnh tượng an nhiên trầm lặng. Tự nhiên Thảo chùn bước.

- Coi chừng Sư Ông nói.

- Nói gì cửa chùa lúc nào cũng mở, mình muốn vào thì vào chứ.

Đôi bạn len lỏi dưới những bóng cây um tùm, tìm một chỗ khuất ngồi xuống. Tâm hồn người thiếu niên hoang vắng cô quạnh bàn thần.

Chợt cậu lắng tai nghe. Trên quốc lộ, từ phía dưới, vọng lên tiếng còi ô tô quen thuộc.

- Xe Bướm Vàng của Bác tao !

Cả hai đều nhòe mắt, gây tiếng động loạt xoạt trên cỏ. Thảo cầm đầu chạy thật nhanh, leo dốc lên đường cái. Vừa hay chiếc xe Bướm Vàng đang chạy tới.

Cậu vẫy tay lia lịa, miệng la lớn. Chiếc xe chạy chậm chậm trở lại. Người bác lái đầu ra :

- Gì đó cháu ?

Hậu vừa chạy đến bên, Thảo chỗ bạn nói.

- Hậu đây bác.

- Thế nào, mai đi được không ?

Cô bé nhanh nhẩu gật đầu :

- Thừa bác được. Cháu đi ngay bây giờ cũng còn được nữa.

- Mà mai buổi tối nhé. Buổi tối chứ không phải buổi trưa.

- Tối hả bác.

- Ủ. Tối chờ bác trên bến xe đi. Thế bây giờ hai đứa đi đâu đây.

Thảo rụt rè :

- Cháu đi Hà nội được không bác. Bác xin phép mẹ cháu hộ cháu đi.

Người bác cười :

- Ủ, thôi để mai tính, nhé.

- Dạ.

Chiếc xe tiếp tục chạy, Thảo có vẻ hân hoan :

- Tao sẽ đi Hà nội với mày. Khi nào yên tao về.

- Ở luôn mà đi học còn về làm gì.

- Để tính xem. Tối mai tao sẽ trả lời mày dứt khoát.
Tối mai tao sẽ đưa mày lên bên xe.

- Ừ.

- Đồ đạc mày có nhiều không.

- Có một cái xách tay. Anh tao mới cho tao cái xách tay.
À anh tao có nói đến mày.

- Nói gì hả ?

- Bảo mày mê tao.

Thảo liếc bạn :

- Không đời nào !

Cô gái cười như nắc nẻ :

- Mày không mê tao thật không ?

Người thiếu niên cười :

- Thật chứ sao không thật.

- Ừ, thế đưa nào mừng như mẹ về chợ mỗi khi trông
thấy tao.

- Không phải tao.
- Thế thằng chó nào không biết.
- Mà nói tao hả.

Cô bé vụt chạy trở xuống dốc. Hắt bạn lọt qua cổng chùa, vào chỗ ban nãy, dưới những gốc cây um tùm.

Tới nơi, Thảo túm lấy áo bạn hàm hè :

- Mà bảo đứa nào là thằng chó ?
- Đứa nào thì nó biết.
- Mà bảo tao ?

Cô bé cười :

- Ở đây, có giỏi làm gì tao thì làm đi ?

Thảo gạt chân cô bé đẩy xuống cỏ. Hắt cười sảng sặc gỡ tay bạn ra khỏi lưng áo mình nhưng Thảo càng ôm mạnh hơn.

Trên đỉnh cây, nắng chấp chới bay nhảy cùng tiếng chim hót. Tiếng chim hót ríu rít vui tươi. Thảo nhìn hai đốm nắng trên cổ bạn, hồng hào linh động. Cậu thở ra vui thú đã thắng trận.

Cậu coi như mình đã thắng trận. Trong những cuộc chạy đuổi, vật nhau, ít khi Thảo đề được địch thủ dưới mình. Rất ít khi cậu thắng trận như hôm nay. Chống thẳng cánh tay trên hai vai Hậu, Thảo chỉ biết cười.

Thình lình, Thảo ngồi nhồm dậy. Cậu nghe văng vẳng tiếng hò reo từ phía dốc làng. Hậu nằm bên cạnh, trên lớp lá khô, ngơ ngác, đôi bạn đã thủ thủ bên nhau suốt buổi chiều trong khu vườn cây tĩnh mịch của Chùa làng. Lúc này trời đã sâm sẩm tối.

Thảo chống tay ngồi lên nhìn bạn ra ý hỏi. Hậu vịn vai bạn ngồi dậy theo :

- Gì đó mày.
- Không biết, tiếng dân làng.
- Có phải họ đang hò hét không ?
- Chứ còn gì nữa. Họ đang hò hét vang rền.
- Có lẽ ở phía nhà thầy mày.

Cô bé kêu lên :

- Đúng rồi !

Cô chạy vùn vụt giữa những thân cây, ngược dốc chùa, lên cột lô mét ngó xuống, Thảo cũng chột hiệu hồi hả chạy theo. Ngôi nhà kẻ cướp nằm ở một góc sông Đào, ngay dốc làng xuống vài chục thước. Xung quanh lố nhố những người cùng gậy gộc.

Hậu thở hồn hển :

- Chết rồi chắc thầy tao mới về.

- Họ vây bắt thầy mày ?

- Chứ còn gì nữa. Tại vì có người chết trong nhà nên họ mới vây được chứ.

Thảo nhận thấy người bạn gái cúi kinh lo lắng. Cậu ân hận nói :

- Tại tao hết. Nếu tao không đập cái chai vào đầu nó.

Cô bé gắt :

- Còn đứng đây mà nói.

- Thế phải làm gì bây giờ.

- Tao không biết, Tao về đây.

Nói xong, Hậu men theo bờ sông chạy về nhà. Cô chạy tắt tả, bước thấp bước cao. Thảo chân chờ không

quyết định. Cậu sợ lúc này lộ mặt ở đó, lỡ làm sao. Cậu có thể bị bắt. Nhưng thấy Hậu cuống quít, Cậu không thể bỏ bạn được.

Một lát sau cả hai về tới gần ngôi nhà kẻ cướp. Càng về tới gần, tiếng huyền nào càng vang dội, Thảo nghe những tiếng «Bắt lấy nó ! Bắt lấy nó» ! «Chính thằng Thái chứ không còn ai nữa» !

Cậu bủn rủn tay chân, mồ hôi lại tháo ra. Quả thật chú Thái đang bị vây ở trong nhà.

Hậu mím môi đôi mắt sòng sọc. Cô có cái cảm thù vô hình Thảo sợ. Cô đẩy Thảo vào sát một thân cây hỏi :

- Mà nấp ở đây đi.
- Thế mà đi đâu ?
- Tao ở đây chứ đi đâu.

Thảo kinh ngạc không hiểu cô bé đã cầm ở đâu một cây gậy. Cây gậy cầm lăm lăm trong tay.

- Mà làm cái gì thế.
- Chứ để tụi nó giết tao à ?
- Giết mà ?

- Chứ sao. Giết bố không được giết con. Đứa nào xớ rớ đến gần tao, tao phang liền.

Trời mỗi lúc một tối, đám tuần đinh vẫn chưa dám đột nhập căn nhà. Họ chỉ dám hò hét phía ngoài. Họ đều hiểu Thái đòn càn không phải là một tay tầm thường. Thái đòn càn còn gan dạ liều lĩnh gấp trăm lần họ.

Thốt nhiên người Trương Tuần nói lớn :

- Khôn hồn mày ra nạp mạng ngay, lần này tội rành rành ra đây rồi. Ra ngay không chúng ông... xông vào !

Tiếng chú Thái :

- Tôi không giết ai hết. Nếu giết người, đại gì tôi về đây.

Im lặng. Một lát.

- Có xác thằng Hai Đang trong nhà mày.

- Tôi không biết gì hết. Đâu xác nó đâu ?

- Mang đi rồi.

- Gọi Lý trưởng đến đây.

- Mày đừng láo. Chúng ông sẽ bắt mày dẫn đến cho ông Lý.

Thảo nghe tiếng chú Thái cười ha hả :

- Lý Trường của chúng mày cần gấp tao chứ tao có cần gấp Lý Trường của chúng mày đâu.

- Đánh bỏ cha nó đi !

Có một gã tuần đinh hét lớn nhưng cả bọn vẫn xoay động trên một vòng chu vi cố định, cách hàng rào đâm búp vải thước.

Người Trương Tuần nói toáng lên :

- Thế nào cũng phải bắt nó ! Đánh trống lên. Đứa nào đi lấy cái trống ! Đánh trống gọi dân làng tới đây hết.

Bỗng một người đàn bà tới gần y, nói thì thầm vài câu. Y nghe răng cười ha hả rồi quát vang :

- Hai thằng đi bắt con gái nó cho tao ! Bắt con gái nó ra đây là nó phải nộp mạng tức thì !

Tiếng hò reo nổi vang rân :

- Đốt đuốc lên !

Thảo run lẩy bẩy. Nhờ trời tối bọn họ không trong thấy đôi bạn dưới gốc cây. Khi đuốc được đốt lên, thế nào cũng có người phát giác ra. Thảo khều tay bạn gái

nói :

- Thôi về nhà tao mày.

- Không.

- Về đi. Về nhà tao trốn không tụi nó bắt được mày thì chết.

Cô bé quắc mắt :

- Mày có sợ thì về đi !

- Không phải tao sợ. Sợ cho thầy mày kia. Nếu quân kia bắt được mày, thầy mày sẽ vì thương mày mà ra nộp mạng. Thế có phải là chết không ?

Cô bé gật đầu, quyết định rất nhanh :

- Ừ, thế thì về.

Đôi bạn rút dọc theo bờ sông, tiến về phía chùa rồi lội qua một khúc sông cạn lên đường cái. Từ đường cái, họ tới cột lô mét. Cô bé đổi ý :

- Thôi ở đây mày. Ở đây xem tụi chúng làm gì thầy tao. Nếu động mình chạy vào chùa đũa nào bắt được.

Thảo gật đầu, hài lòng. Ít khi Hậu nghe cậu.

Bỗng tiếng hò reo lại nổi lên, giận dữ hơn trước, hăng hái hơn trước. Thảo nghe thoang thoang tiếng reo mừng: «Ông Lý tới ! Ông Lý tới ! »

Hậu cũng nghe thấy, bấu môi :

- Tới thì làm gì được người ta.

Thảo không nói gì, đôi mắt về phía ánh lửa bập bùng. Cậu từng thấy người bạn gái bệnh mẹ, ghét bố. Bây giờ cô lại bệnh bố chăm chặp.

Thình lình một cái chổi lửa ném lên trời. Một rồi hai, rồi ba. Bọn tuân đình hò hét cuồng loạn, nhảy lên, ném những bó đuốc cầm tay lên mái tranh ngôi nhà kẻ cướp.

Hậu mếu máo khóc :

- Nó đốt nhà thầy tao ! Thằng Lý biểu đốt nhà thầy tao !

Phía dốc làng ngôi nhà đang bén lửa, sáng rực một góc sông. Hậu khóc, ôm choàng lấy bạn. Tiếng lách tách, rồi lớp bốp bắt đầu nổi lên. Lửa bốc cao ngùn ngụt. Hậu rú lên :

- Trời nó giết thầy tao còn gì ?

- Không ăn thua gì đâu, Hậu.

- Lại còn không ăn thua ! Nó đốt nhà như thế là nó muốn thiêu chết người ta ! Nó muốn giết người ta mà ! Trời ơi nó giết thầy tao còn gì !

Thảo ôm bạn vào ngực mình, nói :

- Nó chỉ muốn thầy mày xông ra mà thôi. Xông ra thì xông ra, chắc gì cái quân ấy dám đến gần thầy mày chứ. Thầy mày sẽ vác cái đòn càn ra tao cuộc là cái quân ấy sẽ dạt đi hết.

Cô bé quệt nước mắt :

- Ừ.

- Chớ sao. Thế nào cũng có thằng chết.

Thình lình tiếng hò hét im bật. Thảo đoán ra ngay. Chú Thái đã xông ra. Rồi một tiếng thét vang trời nổi lên.

Hậu cườì

- Tiên sư cha nhà nó. Nó chết rồi.

Thảo muốn nói mà lại thôi. Cậu không hiểu vì sao cô bé không nghĩ tiếng thét ấy có thể là tiếng thét của chú Thái. Tuy nhiên cậu cũng tin như người bạn gái thân thiết của mình vậy.

- Giết nó đi ! Bắt lấy nó !

Đôi mắt Hậu sáng rực :

- Thầy tao chạy thoát rồi !

Đôi bạn đứng sững trên đường xe lửa nhìn xuống mé sông bên kia. Một vài ánh đuốc chạy dài dọc theo bờ sông. Cô bé luôn miệng nói : «Nó đuổi theo thầy tao ! Nó đuổi theo thầy tao !» Cô nói lớn, vui mừng. Như thể là người tước cướp lại chạy thoát.

Thình lình cả hai nghe tiếng lồm bồm dưới sông. Rồi một bóng đen băng qua khúc sông cạn, tiến lên. Cái bóng nhảy quàng, mệt mỏi.

Hậu chạy tới vài bước, kêu :

- Thầy !

Chú Thái đứng dừng lại :

- Con hả.

Hậu nức nở khóc. Đã lâu lắm cha cô mới gọi cô bằng giọng xúc động thương cảm như vậy. Thảo cũng muốn khóc theo.

- Tao lo cho mày quá. Tốt lắm. Cả thằng Thảo đây hả.

- Dạ.

Người tướng cướp bóp vai cậu bé. Ông ngoái nhìn lại phía sau, bọn tuần đinh đã rút cả lại. Họ không dám đuổi theo nữa.

Thảo thấy chú Thái chống ngọn đèn càn xuống lớp đá đường xe lửa. Đôi vai rộng cắt ngang tầm nhìn khuôn mặt cương nghị, tay dài. Quần áo chú ướt hết.

Hậu biết cha mình đang nghĩ gì. Cô hớn hờ nói :

- Thầy, tối mai con đi Hà nội thầy đừng lo. Con lên ở với Bác thằng Thảo ở Hà nội.

Người tướng cướp bóp vai Thảo mạnh hơn.

- Thế cháu có đi không.

- Dạ để cháu còn xin phép mẹ.

- Tốt lắm.

Quay sang con gái, ông nói :

- Ủ, con nên đi khỏi làng này. Đi Hà nội tốt lắm. Thầy tiếc rằng Thầy không ở bên con được, không săn sóc cho con được. Tối mai con đi phải không.

- Dạ. Bác ấy hẹn tối mai.

- Lên đó con ở đường nào ?

Thảo nói :

- Phố Thiên Công.

Người tướng cướp gật đầu :

- Từ giờ đến tối mai con không được ra khỏi nhà. Vào chùa mà ở, hoặc vào nhà Thảo mà ở.

- Dạ. Còn Thầy ?

- Con đừng lo cho Thầy : Tội nó mà làm gì được Thầy. Có điều thầy tức là thầy không giết thằng Hai Đang...

Hận ngắt :

- Con biết.

Muốn cha kinh ngạc. Cô bé chỉ Thảo :

- Thảo nó cứu con đó Thầy. Tối qua con vào đó tính thăm thầy, bất ngờ bị thằng Hai Đang.

Hậu kể cho cha nghe những gì xảy ra trong đêm qua. Người tướng cướp nổi nóng :

- Thằng khốn nạn giết nó là phải.

Ông vỗ lưng Thảo :

- Cháu đừng lo. Bây giờ ai cũng nghĩ là chú giết nó. Cháu làm như thế phải lắm. Chú không ngờ đấy.

Ông móc chiếc bao da, như một cái lốp xe đạp đẹp, bao quanh bụng, lấy ra một xấp bạc dày đưa cho con gái.

- Thầy cho con số tiền này. Nhiều lắm đấy. Lên Hà nội, con cũng phải may mặc nhiều, ở trên đó không như ở nhà quê được. Con cũng mua lấy cái xe đạp mà đi.

Ông cũng đưa cho Thảo một ít :

- Cho cháu.

Thảo từ chối.

- Cháu cầm lấy. Sẽ không bao giờ chú cháu mình có dịp gặp nhau nữa.

Thảo từ chối nữa. Ông cười :

- Thôi được rồi thế chú cho cháu cái này làm kỷ niệm. Nhờ cháu mà con Hậu nó thoát khỏi tay thằng dân dục, chứ không thì thật là khổ nạn.

Tựa ngọn đèn càn vào vai người tướng cướp lột chiếc đồng hồ vàng đang đeo ở tay, đưa cho cậu bé :

- Cháu đeo vào đi.

Thảo luống cuống cầm lấy chiếc đồng hồ, đeo vào. Cậu ngó bạn cười.

Chú Thái xoa đầu con gái, nghĩ sao móc ra một sợi dây chuyền.

- Thầy cho con, phải giữ lấy. Thôi, Thầy đi.

Dường như người đàn ông muốn khóc.

- Chú đi. Thảo.

Ông nói mà không quay lại. Thảo càng tin là hai giọt nước mắt đang chảy xuống, trên đôi má xạm đen. Rồi cái bóng dong dỏng cao khuất dốc chùa. Hậu thút thít khóc, dõi theo cái hình ảnh thân yêu không hy vọng còn gặp lại. Nhìn về phía lên kia sông, ngôi nhà chỉ còn là một đống tro nóng đỏ. Những bó thuốc đã tắt.

- Thầy mày đi rồi.

Người thiếu niên nói một câu thừa. Trong đêm tối kẻ cướp lừng danh đã chìm khuất lặng lẽ. Thảo ngó xuống mặt đồng hồ, thấy những cây kim lân tinh.

Cô bé đã nín khóc. Cô thận trọng nhét xấp tiền vào cặp quần.

- Tao có tiền rồi, đỡ lo. Lên Hà nội tao sẽ mua một cái xe đạp đi chơi.

Thảo có vẻ buồn :

- Có xe, mà không về thăm tao à ?

- Ủ, về chứ. Tao sẽ may quần áo mới nữa.

Thảo lúi thủi cất bước :

- Thôi đi về, mà.

- Về sớm thế.

Cậu bé không trả lời, vẫn tiếp tục cất bước. Cậu đang nghĩ tới những ngày mai không có Hậu. Những ngày mai của Hậu, ở vùng trời hào quang sáng rực xa vời.

Cậu cũng nghĩ đến chị Tâm mai một đi lấy chồng. Chị Tâm rất xa vời, ngay khi chị còn ở nhà. Chị còn xa vời đến đâu khi chị về nhà thằng Hoàng - khi về nhà chồng chị ?

Tới dốc làng, Thảo giật mình nói :

- À mà mày vào nhà không được đâu. Quân kia chúng rình bắt mày đó.

- Ủ.

- Về nhà tao ngủ nhé.

- Được không.

- Thầy mày dặn thế mà.

- Sợ mẹ mày không chịu.

- Không sao đâu, để tao nói.

Thảo dắt Hậu trở về. Vừa bước vào nhà, cậu thấy mẹ đang ngồi chống chân trên ghế.

- Con Hậu này mẹ. Mai nó đi Hà nội. Con dẫn nó về nhà ngủ đêm nay.

Người đàn bà kinh ngạc bỏ chân xuống :

- Mày, nói sao ?

Hậu nắm tay bạn, rồi nói.

- Thưa bác, Thầy cháu nói cháu đến xin phép bác cho ngủ nhờ đêm nay, mai cháu đi Hà nội. Ngủ nhà tụi nó bắt.

- Thế thầy cháu đâu ?

- Dạ thầy cháu đi rồi.

- Đi rồi ?

- Vâng, vừa đi xong.

- Chứ không phải... Ủ, mà tụi tuần đình làng này lắm sao bắt được thầy cháu.

- Dạ.

- Ủ. Cháu cứ ngủ đây. Thế hai đứa vừa đi đâu về ?

Thảo không biết nói sao.

- Chúng cháu trốn dưới chùa.

Thảo lên vào nhà trong trước. Hậu kéo tay con Chi đùa nghịch. Khi quay ra cậu bé hỏi :

- Để con Hậu nó ngủ đâu hở mẹ.

Ngủ với con. Tâm chứ còn ngủ đâu, cái thằng khỉ này.

Gần hết ngày hôm sau, Thảo đi ra đi vào luẩn quẩn bên mẹ mà vẫn không dám nói ra ý định của mình. Có lúc người mẹ phải gắt lên :

«Mày muốn cái gì mà cứ đeo theo tao thế này thẳng khi?» ?

Thảo mỉm cười. Có lúc bà lại mỉa mai : «Sao hôm nay mày không đi đâu hết hả thằng kia». Người thiếu niên không dám nhìn Hậu trước mặt mẹ nữa, mặc dầu cả ngày Hậu không ra khỏi nhà.

Đôi bạn ru rú nơi phòng sau, cạnh bể nước nhưng thỉnh thoảng lại nghe anh Hữu, nghe chị Tâm nói đến vụ đốt nhà chú Thái. Anh Hữu chị Tâm cho biết cả làng xôn xao về vụ đó.

Người ta cũng đồn đại về vụ chú Thái và Hậu mất tích.

Tối sẩm tối, Thảo tính nói với mẹ ý định xin lên Hà nội học nhưng lại sợ. Nói bây giờ thế nào cũng bị mắng là mê gái. Cậu thở dài, Lăn quần mãi bên nhẹ, cuối cùng Thảo đành im lặng. Cậu bảo Hậu :

- Hôm nay tao nói không được đâu. Nói hôm nay mẹ tao sẽ bảo là tao mê gái.

Cô bé cười :

- Ừ, đúng đấy.

- Để mày đi rồi tao sẽ nói.

Cô bé cũng chỉ biết gặt đầu.

Ăn cơm xong, cô nói khẽ với Thảo

- Thôi đi mày. Lên bến xe sớm đi.

- Ừ.

Khi đưa Hậu ra cửa, mẹ Thảo gọi con lại, cười nói.

- Đừng đi luôn nghe thằng khỉ.

Thảo cầm đầu mà đi, tai nóng bừng, Hậu vừa đi vừa ngo bặt muốn gọi chuyện mà lại thôi ! Thảo biết ý bặt nhưng không buồn lên tiếng.

Tới bến xe, các quán hàng đã lên đèn. Những ngọn đèn mặng sông sáng rực. Cả hai kéo nhau vào cái quán cũ. Cô bé cười nói.

- Tao đải mày hôm nay, Tao nhiều tiền mà.

Thấy Thảo không nói gì, cô bé gặt :

- Mày làm cái gì mà ỉu ỉu vậy.

Người thiếu niên cười gượng gạo.

- Mày làm như đi đưa ma không bằng.

Thảo cũng không nói. Cậu đắm đắm nhìn xuống mặt đường đầy đá sỏi, chờ đợi. Cậu không muốn kéo dài cuộc chia tay.

Khi tiếng còi xe Bướm Vàng nổi lên, Hậu nôn nóng chạy ra khỏi quán. Chiếc xe sơn màu xanh nhạt vào bến. Cô Bé nhón chân nhảy cẫng một chỗ.

Xe ngừng, một vài hành khách xuống. Bác Hương đi nhanh vào chỗ Thảo ngồi.

- Thế nào, cháu. Sao buồn thế.

- Cháu có buồn gì đâu.

Quay sang Hậu, ông hỏi :

- Hôm nay đi được chưa, cháu.

- Dạ đi được. Cháu sửa soạn xong cả rồi.

- Ừ, tốt. Đi luôn bây giờ. Hôm nay bác phải về sớm. Cái xe có bệnh.

- Đi luôn hả Bác.

- Ừ đi luôn.

Cô bé nhắc cái sắc tay khỏi băng ghế dài :

- Tao đi nghe Thảo.

- Ừ mày đi.

- Ở nhà vui vẻ đi Thảo.

- Ừ.

- Mày làm sao thế ?

Cậu bé đưa tay vuốt tóc

- Không làm sao cả.

- Mày buồn chứ gì. Tao cũng buồn vậy. Đừng buồn mày. Buồn. Người ta bảo khi chia tay nhau mà buồn thì khó gặp lại nhau lắm. Bởi thế mà tao phải vui. Vả lại tao sẽ về thăm mày mà.

- Ừ.

- Thôi tao đi.

Cô bé bước lên xe, ngay ca-bin, Bác Hưởng đã dành chỗ bên cạnh cho cô.

Bác Hưởng vỗ vai Thảo :

- Để hôm nào rảnh bác sẽ nói với mẹ cháu cho. Thôi bác đi nhé.

Cậu bé ngược nhìn lên xe. Hậu cách biệt với cậu sau một khuôn cửa. Khuôn mặt trắng hồng tươi tắn rạng rỡ. Một tương lai mới vừa mở ra trước mắt nàng. Chiếc xe lùi lại, máy nổ gần.

Rồi từ từ quay một vòng ngắn, bắt vào đường chính.

Thảo đứng yên một chỗ, giữa bên xe. Hình ảnh Hậu chỉ còn thu vào đốm đèn đỏ xa dần. Đốm đỏ lung linh, nhòe nhoẹt, chảy chan hòa trên một khuôn mặt thiếu niên.

Chương Năm

Đám cưới chị Tâm thật là linh đình, họ hàng làng nước tới ngồi ăn uống rào rào trong nhà ngoài hiên nhà Thảo. Chú rể mặc bộ đồ đũi màu vàng bốn túi, mái tóc chải bi ăng tin láng bóng. Bà cô Thảo nói háy : «Góm sao cái đầu nó bóng láng như váy lĩnh người ta».

Trong đám cưới, Thảo cứ sán lại bên chú Hạp. Cô Vinh, chú Hạp, bác Hương gái từ Hà nội về đưa dâu. Thảo buồn so khi biết Hạp không về. Nó cũng không thềm viết vài lời cho cậu nữa. Nhưng đám cưới ồn ào, tiếng cười nói oang vang đã khiến người thiếu niên quên đi mối buồn trầm trầm. Vả lại chú Hạp kể nhiều chuyện về Hà nội nghe thích quá.

Chú ở Hà nội học, chủ mới lên Hà nội ba năm mà trông khác hẳn ở nhà, hồi còn dẫn Thảo đi tắm ao. Thảo hỏi chủ về Phố Thiên Công, chú cho biết chú không biết phố Thiên Công, nhưng chắc là ở cạnh hồ Thiên Công, cái hồ lớn nhứt nhì ở Hà nội sau Hồ Tây. Thảo hỏi đường đi, chủ hỏi :

«Mày muốn lên Hà nội hả ? mày không đi một mình được đâu. Lạc chết.»

Tuy chú nói thế, Thảo nhất định có ngày sẽ lên Hà nội một mình. Từ ga làng Văn lên đó có 48 cây số, đi xe đạp hai ba giờ là tới chứ mấy. Mẹ Thảo, họ hàng nhà Thảo bận rộn suốt ngày sau đám cưới, song Thảo buồn quá. Trưa hôm sau cậu lủi thủi xuống dốc chùa, nằm dài dưới gốc gạo, ngắm nhìn những bông gạo đỏ rung rung trên nền trời xanh trong, lơ lửng những cụm mây trắng. Mùa hạ đến rồi.

Chú Hạp hỏi Thảo sau này tính làm gì, Thảo lắc đầu nói không biết. Thảo hỏi lại chú, chú sẽ làm gì, chú bảo chú sẽ làm Trạng sư. Vài năm nữa chú sẽ làm Trạng sư. Cuối cùng Thảo nói Thảo đi diễn kịch như cậu Ấm. Cậu Ấm là em cùng cha khác mẹ với mẹ Thảo. Chú Hạp cười dòn : «Nghèo lắm mày. Đi diễn kịch tao không ham».

Thảo không nói thêm, mơ đến những con đường những đình làng sáng rực mỗi khi có ban kịch của cậu Ấm tới.

Cậu đi lang thang đây đó với cái túi vải sau lưng, với chiếc xe đạp vững chắc lúc nào miệng cũng phì phèo điếu thuốc lá Cotab coi thật là mê. Trông cậu hào hoa không chê được. Sau này thế nào Thảo cũng hào hoa như cậu. Thỉnh thoảng cậu Ấm lại mở ví cho Thảo thấy hình mấy cô thiếu nữ tóc bông, khoái chết được. Cậu

chỉ hé cho anh Hữu với Thảo coi chứ không cho coi hẳn hoi.

Buổi tối mẹ Thảo hỏi mấy cậu cháu làm gì đó cậu Âm chỉ cười. Mẹ Thảo đuổi anh em Thảo đi rồi thì thầm sao đó với cậu Âm. Chỉ thấy cậu gạt đi : «Chị đừng lo, không chết được đâu mà sợ. Bên mình mạnh lắm». Thảo không hiểu gì hết.

Ngày tháng qua một hôm anh Hữu đi học về, mặt mày nghiêm trọng. Anh bảo anh sắp phải đi Bộ đội đánh Tây. Anh còn cấm Thảo không được nói cho ai biết điều ấy. Nói ra chết liền. Rồi anh đi. Cậu Âm chở anh trên chiếc xe đạp Peugeot, khuất ở cuối phố. Mẹ Thảo khóc suốt ngày. Thấy mẹ khóc, Thảo cũng khóc, Thảo cũng bắt đầu lo sợ. Mẹ Thảo hỏi :

«Con nhớ chú Kiêm không ?»

«Sao mẹ ? Mà chú ấy đi đâu lâu thế ?»

«Chú ấy sang Tàu rồi.»

«Tàu ở đâu hả mẹ ? «

«Nước Tàu ấy, thẳng khỉ».

«Chú ấy sang Tàu làm gì ?»

«Chủ ấy là Quốc Dân Đảng, đánh Tây, Tây nó lòng bắt thì chạy sang Tàu».

«Xa lắm hả mẹ ?»

«Ừ. Xa cả chục ngàn ki lô mét. Nước Tàu rộng lắm con. Tao sợ thằng anh mày...»

Mẹ Thảo bỗng cười tự mắng mình :

«Tao lại suýt nữa nói gở. Nói thế chứ nó đi với cậu Âm, rồi thế nào cũng về. Một hai năm là cùng».

Càng ngày Thảo càng thấy hàng phố có vẻ khác lạ. Người ta nhộn nhịp, lo âu, một vài người lạ mặt xuất hiện, lảng vảng cả ngoài phố lẫn trong làng. Nhưng rồi cậu không buồn để ý tới cái sinh hoạt rộng lớn đó. Tâm trí của cậu chỉ còn là hình ảnh những kẻ đã xa.

Là Hậu, là chị Tâm, là anh Hữu. Ba người thân yêu đó từ nay đã vắng trong cuộc sống của Thảo rồi. Và Thảo, âm thầm lủi thủi một mình, chiều chiều ngóng theo con đường sắt lạnh lẽo, đưa tầm mắt về một chân trời mù mịt.

PHẦN THỨ HAI

Chương Một

Chú Hạp cười oang oang, vang nhà vang cửa, chỗ Thảo nói to với mọi người :

- Coi nó kìa, thất cải cả vạt vào trong hách chưa ?

Cô Vinh xoay cháu lại :

- Thành con trai Hà nội rồi chứ tưởng à ?

Thảo gỡ tay cô ra rời khỏi mặt tủ gương, cười gượng gạo. Anh mười tám tuổi biết là mình còn lớ ngớ lắm. Con trai Hà nội họ sáng láng lanh lẹ hơn nhiều.

- Mà đi đâu mà diện thế ?

Chú Hạp vừa hỏi, vừa rút thuốc lá hút. Thảo ngó xuống phố. Nắng chang chang.

- Cháu ra phố chơi.

- Có hẹn hả ?

- Không.

- Sì, tao nghi lắm. Thế nào mà chả cua được một cô bạn cùng lớp. Nữ sinh đệ tứ lấy chồng được rồi.

Cô Vinh hóm hỉnh hỏi :

- Có không đó mày ?

Thảo chậm rãi móc thuốc lá hút cười cười.

- Mới quen sơ !

Chú Hạp phá lên cười

- Thế mà mày định giấu tao ! Cái gì chứ mê gái không phải là xấu...

Cô Vinh gại đi :

- Cái chú này. Như chú thành tài rồi muốn mê mấy cô cũng được. Nó còn đang đi học, mê gái để hỏng đi à ?

- Thôi chị ơi, chị mà biết gì. Người ta mê cứ mê, học cứ học chứ ăn thua gì.

- Chú khác, thằng Thảo khác. Cỡ nó mà mê gái thì có chết.

Chú Hạp cười cười nhưng trừng mắt :

- Chị tưởng nó chưa mê gái bao giờ à ? Nó mê gái hồi còn ở dưới Văn kia.

- Thật không mày ?

- Con gì đó. Con Hậu đó. Phải không ?

Thảo liếc nhanh người chú, không trả lời.

Cô Vinh suy nghĩ :

- Con bé đó lạnh quá. Không biết bây giờ nó đi đâu ?

- Nghe anh chị Hưởng nói nó vô Sài Gòn. Nó ghê lắm. Nghe nói nó cãi nhau sao đó với chị ấy về tiền nong. Chị ấy thấy nó nhiều tiền quá thì thâm nghi ngờ. Thế là nó đi liền.

Thảo đã nghe chuyện ấy, bây giờ lại được nghe nhắc lại lần nữa. Lần thứ nhất Thảo nghe cách đây ba năm, ngay khi cậu đặt chân xuống Hà nội. Hậu đi không tăm tích không âm tín.

Cơn khủng hoảng lần này nhẹ nhàng hơn lần trước, những ngày còn niên thiếu ở Văn. Đời sống ở thành phố làm Thảo dễ quên, vả chăng sau mấy năm xa cách, hình bóng Hậu chỉ còn là kỷ niệm vàng vọt trong tâm hồn người con trai mới lớn là Thảo.

Thảo lặng lẽ bước xuống cầu thang, xuống đường. Chiều nay anh có hẹn với người bạn gái cùng lớp, cùng phố. Trên đường tới nơi hẹn, một cảm giác lạ lùng lần quần chung quanh Thảo. Người chú nhắc đến Hậu,

một tiếng Hậu thân thiết mà xa vời khiến lòng anh xao xuyến. Biết đâu anh lại không gặp người bạn gái cũ, ở một nơi nào đó trên đường.

Từ ngày lên Hà nội, Thảo ít bạn bè. Anh ít nói hơn hồi còn niên thiếu. Những người thân đã đi xa, mẹ ở dưới quê cùng cô em gái út, Thảo chỉ có một mình ở thành phố xa lạ.

Một mình trong gia đình lớn với cô chú và ông Nội. Nỗi cô đơn, sự trống trải quanh quẽ đưa Thảo chúm đầu vào thế giới sách vở. Mỗi ngày ở trường về anh không thích gì hơn là đọc sách. Hàng tháng mẹ Thảo gửi lên một món tiền. Thảo dành dụm kỹ lưỡng, tiêu pha dè xẻn để lấy tiền mua sách. Năm Đệ Thất đã có riêng một hòm sách trên trăm cuốn. Năm Đệ Lục tới hai trăm cuốn và năm nay Thảo có đến bốn hòm sách. Đủ thứ hết, trừ kiếm hiệp.

Tại bạn đọc «Long Hình Quái Khách» với «Người Nhạn Trắng» say mê nhưng Thảo không thích những thứ đó. Thảo đọc Trường Xuân, Phạm Cao Cung. Thảo đọc Tô Hoài, Vũ Trọng Phụng. Và nhất là đọc báo.

Ngoài thế giới đó, anh không biết gì thêm ở Hà nội, cho đến khi quen người nữ sinh của trường Hồng Lạc. Nàng không đẹp, chỉ duyên dáng, thông minh.

Nhưng lần hẹn đầu tiên cũng là lần hẹn cuối cùng. Tới trước nhà nàng thì Thảo khựng lại. Trong sân, Thảo thấy mẹ nàng đang phơi quần áo, cái quần trắng lộ một vết máu đỏ loét. Thảo rùng mình rẽ sang lối khác rồi cầm đầu đi thẳng.

Anh cũng không biết gì sao đã hành động như vậy. Có một cái gì nôn nao trong thân thể, bồn chồn trong tâm trí, một cái gì kỳ lạ khuấy động không ngừng. Đó cũng là lần đầu tiên Thảo bỏ tiền ra mua thuốc lá. Những điều Cotab ngọt lịm, thơm ngát.

Thẳng phố Huế, cứ thế Thảo đi, không biết đi đâu. Chót ăn mặc chải chuốt, lại thất cái cà vạt đầu tiên trong đời, Thảo không thể ăn diện như thế để ra phố có một lát rồi về. Phải đi chơi. Phải đi đâu đó cho thật muộn rồi mới về được.

Đi mãi mãi chân, anh nhảy lên tàu điện. Hết đường. Thảo lấy vé ngược đường trở lại. Về bến Thảo đổi tàu điện và lúc trời chiều, anh bước xuống ở Chợ Dừa. Chính nơi này cái cảm giác kỳ lạ lúc này mới ra khỏi nhà được phát hiện thành hình ảnh.

- Thảo ! Thảo !

Anh giật mình nghe tiếng gọi của một người con gái.
Nàng từ một tiệm phở tắt tả bước ra.

Thảo kinh ngạc kêu to :

- Hồng hả ?

- Ủ. Chứ còn ai nữa.

- Lên bao giờ.

- Mới lên. Quê mình bây giờ lộn xộn lắm. Vùng Tề mà.

Thảo càng kinh hoảng.

- Sao tôi không nghe mẹ tôi nói gì cả.

- Bác giấu anh đấy. Nói ra sợ anh buồn. Với lại đàn bà không đến nỗi nào, đi buôn bán kiếm ăn không ai làm khó dễ, chứ đàn ông phải đi cả rồi.

- Đi đâu.

- Trốn chứ đi đâu ! Người đi Bộ Đội, người đi Bảo An, mà vào trong nhà nói chuyện.

Hồng tự nhiên nắm tay Thảo kéo vào quán phở. Cô tươi cười nói :

- Quán nhà mình đây.

Thảo chào bà mẹ Hồng. Bà hỏi lung tung những điều không đâu, anh chỉ đáp cho qua.

- Ăn phở Thảo nhé.

Thảo gật đầu nhận liền. Hồng e dè hỏi :

- Anh nhớ thằng Thịnh không ?

- Nhớ chứ. Ai chứ thằng Thịnh...

Một hình ảnh trong ngôi nhà kẻ cướp hiện ra trong tâm trí người trai trẻ. Anh mỉm cười ngó người bạn gái từ hồi niên thiếu.

- Nó đi Bộ Đội rồi.

Thảo lại ngạc nhiên :

- Đi Bộ Đội ?

- Ủ. Cũng như thằng Hoàng.

Thảo kinh hãi :

- Thằng Hoàng... chồng chị Tâm tôi ?

- Ủ, chứ còn thằng Hoàng nào nữa.

Thảo gác đũa, châm một điều thuốc. Đây là lần thứ hai trong ngày anh thấy cần phải hút thuốc.

Hơi thuốc cứ ngọt lịm dần.

- Anh Hữu cũng thế chớ gì ?

Thảo bàng hoàng :

- Anh tôi cũng đi bộ đội.

- Giờ ời Thảo không biết sao ?

Hồng nói thấy giọng bí mật :

- Kể cả thằng Kịch anh con Hậu mấy người đi bộ đội hết. Nghe nói anh Hữu làm cán bộ văn nghệ gì đó lớn lắm.

- Ừ anh ấy mê văn nghệ lắm.

Thảo thần thờ với khói thuốc lá. Mới có mấy năm xa quê mà biết bao thay đổi rồi. Những người thân của Thảo bây giờ đang sống một đời sống khác, ghê gớm hơn là Thảo có lần nghĩ tới. Thảo không thể ngờ anh Hữu, thằng Thịnh, anh Kịch bây giờ đang cầm súng chiến đấu, đang sống thật sự trong một thế giới mà anh thấy thật xa vời.

Hồng tỉ tê kể tiếp :

- Còn nhiều chuyện lắm Thảo ơi. À cái vụ...

Cô hạ thấp giọng, nói :

- Cái vụ anh đánh chết thằng Hai Đang đó, không ai biết gì hết. Cho đến bây giờ họ vẫn nghĩ là chú Thái giết nó.

Anh cười :

- Chỉ có Hồng, con Hậu với tôi biết ai là thủ phạm. Con Hậu không đời nào nói, còn nếu Hồng không nói ra thì không ai có thể biết được.

- Đời nào tôi nói ra, À...

Cô hóm hỉnh liếc, Thảo cười theo :

- À cái gì ?

- Nàng đâu ?

Thảo giả vờ như không biết :

- Nàng nào ?

- Lại còn nàng nào ? Con Hậu í.

- Tôi không gặp. Từ ngày lên đây tôi không gặp. Nghe nói Hậu vào Nam rồi gì đó.

- Ghê nhỉ.

- Hậu nó tháo vát lắm.

- Còn phải nói. Thành ra anh... không có tin tức gì ?

Thảo gật đầu :

- Ừ, không có tin tức gì hết.

Cô bạn cứ cười tí mắt :

- Buồn ghê. Tôi cứ tưởng. À hay là Hậu nó về ở với chú Thái ?

Thảo tò mò

- Chú Thái ?

- Ừ, thầy nó đó. Bây giờ cũng ở Hà nội như tụi mình.

Anh ngạc nhiên

- Thật sao ? Thế mà tôi chả biết gì hết. Ở đâu Hồng ?

- Nghe nói ở cái phố gì gần nhà ga. Chú ấy giàu lắm Thảo. Làm chủ khách sạn.

- Chủ khách sạn ?

- Ủ khách sạn Bồng Lai gì đó. Giờ chú ấy ở với cô Tư Hồng.

- Ủ, tôi biết.

- Thảo biết ?

- Tôi biết cái chuyện đó. Hồi ở Văn đã có rồi. Hồng không biết à ?

- Có nghe phong phanh. Bây giờ ông thì làm chủ khách sạn, bà làm chủ nhà chứa.

Thảo giật mình nhìn người bạn gái dò hỏi. Nàng gật đầu xác nhận :

- Cô Tư Hồng làm chủ nhà chứa ở Ngã Tư Sở. Giàu lắm rồi.

Anh gật đầu sau câu nói của Hồng, im lặng hút nốt điếu thuốc. Những người quen cũ, những bộ mặt thay đổi. Dường như trong anh vỡ ra một ánh sáng mờ mờ, khó hiểu. Một ánh sáng cho biết phía bên kia căn phòng này là một thế giới khác.

- Bây giờ anh ở đâu ?

Thảo quay nhìn lại người bạn gái trả lời câu hỏi đó.

- Hôm nào tôi sẽ lại chơi.

Thảo mỉm cười vui vẻ trở lại. Anh nhớ thoáng qua chiếc khăn mùi xoa trắng ngào ngạt mùi nước hoa mà Hồng đã cho anh, trong đêm hai người gặp nhau tại ngôi nhà kẻ cướp.

- Sao ? Sao lại cười ?

- Có sao đâu. Ờ hôm nào Hồng lại chơi. Hay là để tôi xuống đây chơi.

- Xuống đây không tiện đâu.

- Thế à ? Hay là mình hẹn nhau ở đâu. Chủ nhật này đi, ở rạp Ciro ?

Thảo chỉ cho người bạn gái lối đi tới rạp hát đó. Anh luôn luôn mỉm cười. Những hình ảnh cũ lần lượt hiện ra xôn xao trong tâm trí anh, những âm thanh rộn ràng tươi vui sáng láng.

Thảo xem giờ ra ý muốn về. Hồng đưa anh ra tới đường với đôi mắt long lanh, vui thích. Sáng chủ nhật Thảo tới rạp xi nê nửa giờ trước giờ hẹn. Cuốn phim đang được chiếu là phim «Cuốn Theo Chiều Gió».

Anh thực sự kinh ngạc trước một người bạn gái cũ hoàn toàn khác hẳn. Hồng ăn mặc lịch sự, hợp thời như một người ở Hà nội lâu năm, Thảo nhớ mãi chiếc áo dài màu pháo mà nàng mặc hôm ấy.

Từ rạp xi nê ra, hai người đi trên đường Tràng Tiền tiến về phía bờ sông. Họ vào nhà Bác Cổ, rồi cuối cùng dắt tay nhau xuống bãi cát nơi một đám thiếu niên đang đá bóng, tắm sông.

Thảo tìm được một chỗ ngồi kín đáo bên một bụi cây thấp. Hồng ngồi xuống, nói bất ngờ :

- Trông mình như một cặp tình nhân ấy nhỉ ?

Rồi nàng nhảy Thảo :

- Phải không.

Anh làm như bận bịu với gói thuốc lá để tránh câu trả lời. Người bạn gái đẩy anh một cái, không tha :

- Kìa người ta hỏi. Sợ cái gì mà không dám nói vậy.

- Có sợ gì đâu. Đúng là một nhân tình chứ còn như gì nữa.

Cô gái nguyệt Thảo :

- Thôi đi. Tôi đâu phải nhân tình nhân nghĩa gì anh.
Con Hậu chứ.

- Nó đi rồi.

- À ra thế. Tại vì nó đi rồi anh mới quàng với tôi.
Ngay hồi ở dưới quê tôi đã biết rõ rồi mà cũng còn giấu
làm gì.

Thảo thấy nàng có vẻ kỳ lạ, anh đành nói xuôi :

- Có giấu gì đâu.

- Thế cái khăn mùi xoa tôi cho anh đâu ?

Thảo càng tức cười, Hồng cố tìm ra một liên hệ xa
xưa, dù nó không còn tồn tại quá thời niên thiếu.

Liếc nhìn thấy bộ mặt cười cợt của bạn, cô gái cau có
gắt gỏng :

- Anh cười gì tôi thế ?

- Không, tôi không cười Hồng.

- Có mà. Anh đang ngồi với tôi là anh cười tôi. Chứ
anh còn cười ai vào đây nữa ?

Anh cố gắng nghiêm nét mặt :

- Đứa nào cười Hồng xấu mặt nó.

- Ôi, xấu mặt mà ăn thua gì. Cái mặt anh nó trơ ra như thế kia từ lâu rồi.

Thảo phì cười :

- Chưa có ai dám mắng tôi như thế !

- Tại vì người ta không biết. Ai cũng tưởng anh hiền lành lắm, chứ có biết đâu. Tầm ngằm tầm ngằm đá ngằm chết voi.

Thảo hỏi :

- Cái gì mà tầm ngằm tầm ngằm ?

Cô gái đẩy cánh tay anh :

- Lại còn giả vờ, ối giời ! Chứ đứa nào dắt con Hậu vào nhà kẻ cướp ban đêm đấy ?

- Có gì đâu ?

- Nói như thế ai tin được...

Thình lình nàng im bật, hai má đỏ hồng, bẽn lẽn. Lén nhìn người bạn trai, nàng ấp a ấp úng :

- Mà thật ra cũng không có gì thật. Hồi ấy tui mình đều còn trẻ con biết gì.

Thảo búng thuốc lá ra xa, gần tới chân sóng :

- Không phải. Hồi ấy tôi là trẻ con, Hậu cũng còn trẻ con nhưng Hồng đã lớn rồi.

Cô gái lờm :

- Đừng có nói xàm.

- Có gì mà xàm, sự thật là như thế. Lúc ấy Hồng biết nhiều chuyện lắm, mà tôi với con Hậu đâu biết gì đâu ?

Cô gái sùng sộ :

- Chuyện gì mà bảo biết nhiều ?

- Chuyện gì ai làm người ấy biết, tôi làm sao biết được.

- Ủ, ai làm người ấy biết. Thế đưa nào dẫn con Hậu vào đó ? Ồi giờ lại còn bệnh nó. Nó mà không biết gì cứ chém cổ người ta đi.

Thảo xác nhận :

- Nó không biết gì thật.

- Nói không biết ngượng. Nó không biết còn ai biết vào đây nữa. Cái gì nó cũng biết hết.

Anh ngơ ngác :

- Thật không ? Tôi thấy nó không biết gì cả. Tôi cũng không biết gì cả.

Hồng mỉm cười trở lại :

- Anh mà không biết gì ?

- Ủ. Đứa nào biết... xấu mặt nó.

Cô gái vẽ nguệch ngoạc xuống cát :

- Có khi anh không biết gì thật.

Tới lượt Thảo khó chịu :

- Còn Hồng, thì biết nhiều rồi. Tôi thấy Hồng rủ thằng Thịnh đi chơi luôn.

- Đừng có nói bậy. Tôi cũng chưa biết gì hết. Thấy người lớn cặp với nhau thì mình cũng cặp với nhau chứ có biết cặp với nhau để làm gì đâu.

Thảo gật đầu bán tín bán nghi :

- Có khi như vậy.

- Tại sao lại có khi ?

- Vì tôi với con Hậu thì như vậy còn Hồng với thằng Thịnh có như vậy không làm sao tôi biết được. À, giờ thằng Thịnh nó đâu nhỉ ?

- Nó đi Bộ Đội rồi mà.

- Hồng có nhận được tin gì của nó không ?

- Không. Liên lạc với nó bây giờ để chết à. Ai đại. Và lại không biết nó ở đâu nữa. Nghe đâu ở Hòa Bình.

- Hòa Bình ?

- Ừ. Hình như anh Hữu cũng ở đó. Hòa Bình Chi Nê gì đó.

- Biết rồi. Dường như vùng đó nước độc lắm.

Thảo dăm dăm nhìn giòng nước chảy, nhớ đến người anh xa cách. Lúc này nghe nói mặt trận đã lan đến làng Văn. Mẹ anh trong chuyến đi Hà nội gần nhất, cho anh biết như vậy. Thảo cũng chỉ biết như vậy. Bây giờ Hồng đã khiến anh nghĩ đến những điều khác. Một chút nhớ thương một chút buồn bã một chút nôn nao. Cái nôn nao mở ra một chân trời xanh biếc mịt mùng một tương lai vô định.

- Thảo buồn hả. Nhớ con Hậu hả.

- Không. Nhớ anh Hữu.

Cô gái bấu môi :

- Việc gì phải nhớ anh Hữu. Anh ấy không có thì giờ nhớ Thảo đâu.

- Sao Hồng biết ?

- Tại vì có chị Nhung bên cạnh anh ấy.

Thảo ngạc nhiên :

- Chị Nhung ?

- Chứ còn ai nữa. Chị Nhung đi theo anh Hữu mà.

- Chị Nhung cũng đi bộ đội ?

- Không bộ đội nhưng đi cứu thương gì đó. Anh ấy đi đâu chị ấy đó, làm sao mà buồn được.

Thảo vui vẻ trở lại

- Ủ nhỉ. Té ra chỉ có tôi buồn.

- Xì.

- Thật đấy. Thằng Thịnh bây giờ chắc nó ghê lắm, nó sượng lắm, tha hồ mà tung hoành. Con Hậu vào Saigon chắc làm ăn lớn. Chỉ có mình tôi chẳng biết làm gì cả.

- Đi học đấy thôi.

- Đi học để làm gì. Xa vời quá. Với lại học không được.

- Sao lại không được.

- Lớn rồi mới học đệ tứ. Tụi cùng lớp nó nhỏ hơn mình nhiều lắm. Có đứa mới 14 tuổi.

Nói xong Thảo thở dài. Anh châm một điếu thuốc lá khác.

- Sau này Thảo tính làm gì ?

- Chưa biết.

- Lớn rồi chứ còn nhỏ sao mà chưa biết. Phải tính đi chứ.

- Chưa biết mình thích gì thành ra chưa tính được.

Hồng cười :

- Thảo không thích gì thật sao ? Có thích đi chơi với người ta không.

Anh liếc nhìn người bạn gái, tò mò :

Đi đâu ?

- Đi bất cứ đâu.

- Ừ, thích chứ.

- Vậy đi.

- Đi ngay bây giờ ?

Nàng kéo tay anh dậy, rồi đùa nghịch chạy băng tới phía trước. Hai người tránh xa bụi trẻ con đang đá bóng trên bãi cát, tới một nơi vắng vẻ hơn. Hồng đến một chỗ sạch sẽ, ngồi xuống.

Thảo dùng dằng.

- Ngồi xuống đi bảo cái này.

Vừa nói nàng vừa kéo tay anh.

- Ngồi xuống.

Thảo ngoan ngoãn làm theo. Cô gái nhìn anh, cặp mắt long lanh.

- Ngày mai Thảo bận không ?

- Làm gì ?

- Đi chơi chứ còn làm gì nữa.
- Không bận.
- Vậy ngày mai tôi chờ Thảo cũng ở rạp xinê ban này.
- Ừ, rồi mình đi đâu.

Cô đẩy vào đùi bạn :

- Đi đâu thì đi. Muốn đi đâu cũng được. Thảo cười nghĩ tới đêm gặp nàng trong ngôi nhà kẻ cướp hồi còn nhỏ.

- Cười gì đấy ?
- Cười cái đêm hôm đó.
- Đồ quý !

Anh háy mắt :

- Chưa biết đứa nào quý.
- Này, đừng có ầu.
- Không có ầu gì hết, nói thật đấy.

Cô gái lờm Thảo, đôi mắt sắc sảo lạ thường. Rồi nàng khoanh tay sau đầu, từ từ ngã lưng xuống cát. Gió sông, lúc này Thảo mới thấy rõ, thổi bay tà áo nàng,

mái tóc nàng. Hồng nhắm mắt, đôi mi rung động. Nàng chiều đang nhạt, nhấp nháy trên mặt cát ẩm.

Ngày hôm sau hai người gặp nhau vào lúc chiều tà, cũng tại xi-nê Ciro. Trên đường phố, Hồng tự nhiên nắm tay Thảo, làm như cả hai còn trong thời thơ ấu. Nàng nhìn Thảo ý tứ mỗi lần bàn tay nàng bóp chặt tay anh, Thảo bóp lấy những ngón tay nóng ẩm của người con gái, cười.

Tới một tiếng đồng hồ sau cả hai vẫn còn lang thang trên đường phố. Hai lần hẹn nhau tại rạp hát bóng mà cả hai lần họ đều không vào. Lúc tới cầu gỗ, cô gái đứng lại bên một cột đèn, thở ra. Nàng đưa tay vén tóc, để lộ những hạt mồ hôi rom róm trên thái dương trắng hồng !

- Một hả.

- Ừ. Đi bộ nhiều quá, mỏi như cả chân.

- Đi đâu bây giờ đây.

Thảo bắn khoản ngược ngáp hỏi. Hồng gất :

- Đi đâu thì cứ việc dẫn người ta đi, còn phải hỏi. Không lẽ đi lang thang ngoài phố mãi.

- Đi đâu bây giờ...

Thấy mình nhắc lại một câu hỏi cũ anh cười chữa thẹn.

- Đi đâu ?

- Đi ăn nhé.

- Ai đói mà dẫn người ta đi ăn. Người ta mỏi chân, buồn ngủ mà.

Thảo tò mò :

- Buồn ngủ giờ này.

- Ủ, tại vì trưa không ngủ. Mặc hẹn với anh, tôi có ngủ được đâu.

Thảo loay hoay không biết phải đưa nàng đi đâu. Và lại anh cũng không rõ nàng thật sự muốn gì.

Thấy anh ngập ngừng mãi, nàng cau có.

- Định đứng đây đến tối hay sao ?

- Chứ biết đi đâu bây giờ ?

- Rủ người ta đi chơi rồi không biết dẫn người ta đi đâu hả ?

Thảo đánh bạo nắm chặt tay nàng :

- Về nhà nhé.
- Nhà nào ?
- Nhà người ta ở chứ còn nhà nào.
- Thôi đông lắm.
- Có ai đâu mà đông, nhất là tôi ở buồng riêng.
- Thảo có buồng riêng à ?
- Ừ, cả nhà ở nguyên một tầng lầu ba, có bốn phòng. Tôi ở nguyên một phòng gần cầu thang.
- Đi.

Thảo mừng rỡ gọi một chiếc xích lô. Hai người ngượng ngịu ngồi lên.

Từ Cầu Gỗ, chiếc xe chạy xuống Huế. Trời nắng, đường phố ít người qua lại. Qua chợ Hôm, xe vào đường chợ Đuôi, người ta lại ở bãi rác cuối phố, ngay bên hồ Thiên Công.

Thảo xuống trước, ngó lên gác trong khi lấy tiền trả tiền xe. Không một ai trên lan can. Thường thường Cô Vinh hay ra đó ngó xuống phố.

Hai người bước qua cổng ngôi nhà ba tầng cao lớn. Những gia đình trú ngụ nơi đây đều là những người ở thuê nhà của ông chú Thảo. Họ tò mò nhìn hai người.

Thảo song song bước bên cạnh người bạn gái, cố tình nói lớn làm như hai người là chỗ anh em thân thích. Nhưng khi bước trên những bậc thang cuối cùng, anh im lặng.

Thảo lấy chìa khóa mở cửa phòng mình. Căn phòng nhỏ nhất ở đầu cầu thang. Ngôi nhà ba tầng này vốn là một khách sạn. Trên tầng cao nhất, trước mặt nhà. Thảo còn thấy mấy chữ Hotel Shangai đập nổi, phơ mầu. Căn phòng anh ở xưa kia có lẽ là phòng người gác.

Từ đó, mở cửa, Thảo có thể quan sát suốt dãy lầu, và có thể biết ai lên, ai xuống. Nhưng sau khi Hồng bước vào phòng mình, anh lưỡng lự không biết có nên đóng cửa lại hay không.

- Trời ơi, phòng đẹp quá.

Vừa la lên, nàng vừa chạy hết cửa sổ này tới cửa sổ khác. Phòng Thảo có ba cửa sổ lớn ngó ra ba mặt, một mặt xuống hồ Thiên Công. Chợt có tiếng chân phía cầu thang. Thảo e ngại ngó ra. Hồng la khê :

- Đóng cửa lại.

Anh chỉ chờ có thể, cánh cửa đóng nghiền, rất nhanh mà rất khẽ. Tiếng chân đi hết cầu thang, bước dọc theo hành lang. Thảo yên tâm thở ra.

Phòng Thảo tuy nhỏ nhưng lại rộng vì ít đồ đạc. Một chiếc giường sắt không nệm, một chiếc bàn mộc ghế gỗ, mấy hòm sách. Chỉ có thể.

Thảo chỉ chiếc ghế mời người bạn gái ngồi, còn anh ngồi xuống mặt giường sắt. Vừa ngồi xuống ghế, Hồng lại đứng lên. Nàng tới giường cười nói :

- Người ta đang buồn ngủ mà. Trả giường đây.

Nàng thót lên giường, để nguyên áo dài, nằm xuống. Nàng quay mặt áp cái gối bông của Thảo nhắm mũi :

- Mấy tháng rồi không giặt ?

Thảo ngượng ngịu cười. Anh kéo ghế lại gần giường, thủ thỉ nói chuyện. Nhiều lần Hồng cố ý nhắc lại đoạn đời của họ những ngày còn ở quê hương. Nàng nói tới ngôi nhà kẻ cướp, những kỷ niệm rất ít oi giữa hai người.

Thấy Thảo chỉ im lặng khi nghe lại chuyện cũ, Hồng bực mình gắt mấy lần. Lần cuối cùng nàng giặt tay bạn :

- Sao ngồi im vậy hả ?

Thảo cười nữa. Anh không biết nói gì. Im lặng ngồi bên nàng là đủ. Nghĩ thế mà anh không nói ra được.

Hồng không chịu thôi. Nàng giật tay nữa, cuối cùng chiếc ghế Thảo ngồi chao đi. Anh vội vã đặt chân xuống đất và bị Hồng kéo lại bên giường.

Thảo ý tứ ngồi xuống. Hồng cười khanh khách, tiếng cười khác lạ. Nàng ôm lưng Thảo kéo xuống. Anh đẩy vội ra.

- Làm gì thế Hồng.

- Làm gì kệ người ta.

Nàng cười nhí nhảnh vuốt ve Thảo. Anh ngồi yên. Cho tới khi bên ngoài cửa sổ, bóng tối kéo màn. Từ lúc nào cả hai không biết.

Hồng vò mái tóc mềm ướt bi-ăng-tin của Thảo, hỏi :

- Anh yêu Hồng không ?

Thảo yên lặng. Anh không hiểu gì hết. Hai điều thuốc lá liên tiếp được đốt lên để tránh những câu trả lời. Nếu việc của Hồng vừa làm anh là Tình Yêu thì giữa anh với Hậu chưa từng có tình yêu. Hay là ngược lại. Thảo biết không điều nào đúng. Nhưng cũng chẳng điều nào sai. Dù cho thế, không bao giờ hình ảnh Hậu phai mờ trong

tâm trí anh. Không những thế, anh vẫn nghĩ vẫn mong một ngày sẽ gặp lại nàng, ở đâu đó.

Khi còn ở làng Văn, anh nghĩ đến một ngày gặp Hậu ở Hà nội. Nhưng đây là Hà nội. Anh đã tới Hà nội, Hậu lại đã đi Sài Gòn. Cũng không sao hết. Một mai anh sẽ gặp nàng ở thành phố xa vời đó. Mai kia lớn lên thế nào anh chả có dịp di Saigon ?

Hồng vùng vằng bên cạnh nhắc lại câu hỏi. Thấy bộ mặt người bạn trai đăm đăm, nàng thở ra nói :

- Anh không yêu Hồng hả ? Không yêu mà dám để người ta làm gì thì làm sao ?

- Không phải thế.

- Thế thì sao ?

- Cũng không biết nữa.

- Anh có... khinh Hồng không ?

Thảo vừa sợ vừa buồn cười. Anh nhớ có đọc trong một cuốn tiểu thuyết nào đó một câu như vậy. Cô gái sau khi trao thân cho người tình cũng đã hỏi như vậy. Anh lò mò nhớ hình như anh đã đọc điều ấy trong một cuốn sách của Lê văn Trương.

- Kìa người ta hỏi.

Thảo vội vã quay mặt về phía nàng.

- Hồng đừng hỏi như vậy nữa.

- Không hả.

- Không khi nào.

Nàng cười :

- Sao anh sợ hãi thế.

Thảo đỏ mặt :

- Sợ hãi bao giờ.

- Xì, Hồng thấy anh sợ mà. Làm gì cuống quít lên thế.

- Cuống quít khi nào.

- Ừ thôi, thì không cuống quít, Hồng hỏi anh cái này nhé.

- Cái gì ?

- Đây là lần..

Nàng cắn chặt đôi môi tươi đỏ vào áo Thảo, úp mặt vào vai Thảo, cặp mắt long lanh. Thảo chưa hiểu rõ

nàng muốn nói gì.

- Kìa người ta hỏi.

Nàng lay Thảo, giục giã, làm như rất sốt ruột chờ đợi câu trả lời.

- Hỏi gì nói rõ ra chứ.

- Đồ quý ! Còn bắt người ta phải nói rõ nữa.

- Không nói rõ làm sao tôi hiểu được.

Hồng bực bội :

- Tôi ? Lại còn xưng tôi với người ta nữa.

- Xưng anh hả ?

- Chứ xưng ông à ? Phải xưng anh chứ. Yêu nhau là phải như vậy.

Thảo ngó đầu điều thuốc lá ngút khói. Yêu nhau là phải như vậy ? Thế ra nàng đã yêu mình. Và như thế là mình cũng đã yêu nàng ?

- Đây là lần...

Thảo ngượng nghịu gật đầu :

- Ừ.

- Thề đi.
- Không việc gì phải thề hết. Không tin thì thôi.
- Thế con Hậu.

Thảo vội vã rời khỏi giường. Anh không muốn Hồng nhắc đến Hậu, nhất là lại hỏi những chuyện thầm kín của anh với Hậu. Ra đứng bên cửa sổ ngó xuống mặt hồ đen ngòm, Thảo chợt giật mình. Trời đã tối mịt.

Có tiếng lục đục phía sau. Hồng xăm xăm đến bên anh giật vai anh hỏi :

- Làm cái gì mà khó khăn khăn thế. Nói động đến là không được hả.

Thảo nhăn mặt.

- Bà lớn quá mà. Chứ kéo nhau vào phòng người ta làm cái gì thế.

- Không nói chuyện đó.

- Vâng chuyện thiêng liêng của người ta mà. Còn tôi đây là cái gì. Rõ dơ dáy !

Nàng đi xăm xăm về phía cửa ra vào. Thảo quay đầu lại. Hồng dừng lại trước cánh cửa. Rồi nàng xoay người

trở tay vào mặt người bạn trai :

- Từ giờ đừng có gặp tôi nữa.

- Hồng !

- Tôi về đây.

Nàng mở cánh cửa đến bình một cái, rảo bước về phía cầu thang. Thảo hơi thấy khó chịu nhưng cũng không thể đứng yên. Anh đóng cửa phòng lại, chạy xuống nhà. Hồng còn đang đi bộ trên đường.

Thảo đuổi kịp nàng liền gọi một chiếc xích lô.

- Lên đi. Tôi đưa về.

Hồng ngồi lên mà không chịu mở miệng. Chiếc xe chạy chậm chậm trong bóng tối.

Mấy ngày hôm sau Thảo nghĩ đến Hồng trong những ý nghĩ mơ hồ. Anh bực bội ngẫm. Anh nghĩ gặp nữa thì gặp, không gặp thì thôi, cóc cần.

Tới cuối tuần, Thảo đâm buồn. Suốt tuần, anh tránh đối diện với Thuần. Trong lớp học, anh biết nàng lưu tâm đến anh, có vẻ áy náy nữa, nhưng anh không biết mình phải làm gì. Nhớ hình ảnh ô uế của mẹ nàng hôm anh định ghé nhà, anh lại sợ hãi. Một cảm giác khó tả

nhộn nhạo trong tâm hồn anh. Tan buổi học cuối cùng trong tuần, Thuần có ý đứng đợi Thảo ở cổng trường. Lúc anh cắp sách đi ra, Thuần chặn lại hỏi :

- Thảo, sao hôm đó anh hẹn mà không đến.

Nàng gương to cặp mắt nhìn bạn. Thảo tự nhiên cười nói :

- Xin lỗi, hôm đó tôi bận không đi đâu được.

- Anh đừng nói dối. Tôi trông thấy anh đi qua nhà. Tôi tưởng khi quay lại anh sẽ vào, ai ngờ anh đi luôn.

Thảo đỏ mặt :

- Chắc Thuần trông lầm.

- Tôi trông rõ lắm. Hôm ấy anh thất cà vạt đảng hoàng.

Anh lấy tay vuốt mặt, vuốt tóc không biết phải trả lời làm sao. Thuần cười rất tươi :

- Chiều nay đến nhé.

- Ừ, chiều nay chắc tôi rảnh.

- Phải đến.

Thảo thấy khôì hài :

- Vì sao lại phải đến ?

- Tuần trước lỗi hẹn thì tuần này phải đến, có gì đâu. Tôi hỏi Thảo tại sao đi qua lại không vào.

Thảo nhớ đến chiếc quần trắng tinh có vết máu đỏ tươi của mẹ Thuần. Anh sợ hãi đỏ mặt đi thẳng. Chỉ có thể thôi. Nhưng anh không thể giải thích lý do này với ai hết.

Lúc này Thuần hỏi lại anh tự lấy làm lạ. Kể cũng vô lý nếu chỉ vì hình ảnh đó mà anh đã không vào gặp Thuần.

- Nhất định chiều đến nhé.

- Ừ. Nhất định. Nhưng Thuần phải đợi sẵn, tôi ngại gõ cửa lắm.

- Ngại gặp người khác hả.

- Ừ.

Thuần cười, lấy xe đạp đi. Nhìn cái dáng nhỏ nhắn của nàng khuất ở góc đường, anh mới đi về phía bên tàu điện. Không có xe Thảo vẫn phải đi tàu điện. Đi học hay đi chơi cũng vậy. Buổi chiều thứ bảy Thảo lại thất cà vạt, mặt áo trắng tay dài, đầu chải bi ăng tin, đánh đôi giày thật bóng, ra phố.

Xuống tới đường anh chưa biết sẽ đi đâu, tuy là giờ này là giờ anh hẹn sẽ tới thăm Thuần. Chân bước trên hè phố mà lòng Thảo vô chừng. Thuần chỉ hiện lên qua một khuôn mặt mờ mờ, thanh thoát nhưng Hồng hiện lên bằng tất cả thân thể đầy tươi và nụ cười mở và mi mắt nhắm. Anh bước chân đi chần chừ, ý tưởng lan man.

Tới gần nhà người bạn học anh vẫn chưa thể quyết định. Rồi Thảo tới ngã tư Huyền Trân Công Chúa. Băng qua một mặt lộ hẹp anh sẽ tới trước nhà Thuần. Anh chậm chạp đứng lại, nhường đường cho một chiếc xe đạp. Chiếc xe đạp thông thả lăn qua Thảo đành bước tới.

May quá, Thuần không đứng đợi sẵn ở cửa như đã giao hẹn. Anh vội vã đi luôn. Lấy xe điện, anh tới Ô Chợ Dừa. Sau hai lần đổi tàu Thảo mới tới.

Nhưng anh lại không nhớ tên tiệm phở nhà Hồng, vào đúng con đường mà tuần trước đã gặp người bạn gái cùng quê hương. Thảo lần mò đọc từng tên bảng hiệu và thấy một tiệm phở, phở Hồng.

Thảo đi qua, dơ tay vuốt tóc để ý tứ nhìn vào trong tiệm qua kẽ ngón tay. Anh thoáng thấy Hồng đứng vọt dậy từ một cái ghế gần cửa. Khuôn mặt nàng hớn hờ.

Dường như nàng đang đợi anh. Có điều Hồng mặc sẵn áo dài, làm như sắp sửa đi đâu.

Thảo đi qua tiệm phở một quãng mới quay đầu lại. Anh mỉm cười. Hồng đợi anh thật. Nàng đang tất tả đi tới, đôi guốc cao gót gỗ lóc cóc trên mặt đường đá gồ ghề. Nàng tới gần, nheo mắt :

- Đi đâu đây.
- Lại còn đi đâu nữa.
- Đón Hồng đi chơi hả.
- Ừ. Đi xi nê,

Nói xong Thảo cắn môi kìm hãm một nụ cười. Mà hai lần hẹn nhau ở rạp xi nê, không lần nào họ vào hết. Anh nghĩ có lẽ lần này anh cũng không vào. Và Hồng cũng sẽ không muốn vào.

Bất ngờ Hồng nói

- Ừ, đi xi nê, lâu quá Hồng không đi xi nê.

Thảo ngạc nhiên.

- Hồng muốn đi xi nê thật không ?

Nàng liếc một cái thật nhanh :

- Muốn chứ. Không đi xi nê thì đi đâu ?

Vừa nói nàng vừa nắm lấy tay Thảo, bóp mạnh. Anh cũng liếc nhìn nàng cười cợt. Rồi quay nhìn sang bên kia con đường, anh đỏ mặt. Rồi máu chảy trong thân thể rộn ràng. Một hương thơm ngai ngái mơ hồ lẫn quất lên môi.

Lần này cả hai đi tàu điện. Họ cũng đổi xe hai lần. Tới trung tâm thành phố, Thảo ngần ngừ hỏi :

- Nào, thì đi xi nê.

Hai người xuống tàu điện, vào rạp Ciro. Đã nhiều lần Thảo tới đây nhưng chưa lần nào vào xem cả. Anh đi trong sân rạp chiếu bóng nghe sỏi lạo xạo dưới chân, mắt liếc những cành hoa tím. Tới hành lang rạp hát cả hai đứng đọc những đầu quảng cáo lòe loẹt hấp dẫn. Thảo nói :

- Phim đánh kiếm, «Hồng y Hải Tặc», xem không ?

Hồng lắc đầu.

- Đánh kiếm mà làm gì. Hồng thích xem phim tình cảm tâm lý xã hội.

Thảo thấy hay. Anh nhớ dưới nhan đề những cuốn tiểu thuyết của Lê Văn Trương đều có ghi mấy chữ đó

Anh liền gật đầu :

- Ủ, mấy cái phim đó thích hơn.

Thế là cả hai lại quay trở ra. Đứng trên hè phố, trời nắng chiều. Thảo ngẩn ngơ, một chút nhớ thương lạ lùng vừa ở đâu bay về, theo những đám mây trắng. Mùa Hạ rồi. Mùa Hạ rồi, Thảo cúi nhìn mặt đường. Nỗi trơ vơ nào đó đậu vào mắt anh. Tự nhiên, tâm trí anh xao xuyến một hình bóng thân yêu đã xa mờ.

Hậu của anh : Hậu ở đâu bây giờ và đang làm gì. Hậu có đang đi chơi với một người nào đó như anh lúc này hay không.

Thảo thở dài nhẹ nhẹ, kéo tay Hồng đi dọc trên hè phố lát gạch.

* * *

Hồng mặc lại áo dài, ngó ra ngoài trời cười nói :

- Tệ quá, tối lúc nào rồi mà không biết.

Thảo thấy khung cửa sổ là một mảnh vuông đen ngòm. Anh pha trò :

- Còn ai biết trời đất là gì nữa.

Hồng háy Thảo một cái, tay bấm cúc áo kêu lách tách. Chải đầu xong, nàng bồng thờ người :

- À, có chuyện này tính gặp anh là nói ngay, thế là suýt quên mất.

- Chuyện gì vậy ?

- Chuyện làng mình.

Thảo lo lắng nhớ đến mẹ :

- Chết, có gì không.

- Có mới nói chứ, nhưng không phải chuyện nhà Thảo đâu. Đánh nhau gần làng mình lắm rồi.

Thảo bần thần ngó người bạn gái, nóng lòng đợi nàng kể nốt. Như thế là mặt trận lan tới gần làng Văn. Thế mà mẹ Thảo và con Chi vẫn chưa chịu đi.

Hồng không biết gì nhiều. Nàng cũng chỉ nghe người ta nói sơ sơ, thấy bạn âu sầu, nàng cũng buồn lây.

- Thôi đừng lo Thảo ơi. Mẹ Thảo đảm đang tháo vát lắm, lo gì. Từ hồi nào đến giờ có chuyện khó khăn nào mà bà cụ bó tay đâu.

- Đã đành thế.

- Nhưng đây là chuyện giặc dã...

Hai người in lặng, cùng ngó ra bóng tối. Một lát Hồng nói :

- Thôi Hồng về đây. Hôm nay anh khỏi đưa Hồng về.

Thảo gật đầu

- Ủ, Hồng về một mình đi.

Người bạn gái lạnh lẽo ra khỏi phòng. Thảo đưa nàng xuống cầu thang. Xuống tới đường anh giựt mình nghe tiếng gọi. Mẹ Thảo trên một chiếc xích lô đang bước xuống...

Anh chạy ủa về phía bà như một đứa trẻ con, nước mắt chạy quanh. Đã hơn một tháng nay hai mẹ con mới gặp lại nhau.

Hồng nắm tay Thảo, tránh mặt. Nàng bước nhanh qua đường khuất vào trong bóng tối.

Ngay buổi tối hôm ấy, mẹ Thảo cho anh biết một tin quan trọng. Thằng Hoàng, chồng chị Tam bị thương trong một trận tập kích trên Quốc lộ 5. May mắn nó thoát thân và lần mò được về nhà.

Bà thở dài nói :

- Tao đã gặp nó rồi. Coi vẻ nó chưa chịu thôi.
- Thôi cái gì mẹ.
- Nó chưa chịu về Tề đầu. Chỉ khổ con chị mày.

Thảo bỗng giật mình :

- Mẹ gặp thằng Hoàng ở đâu ?
- Ở quê nó. Con Tâm bây giờ ở với bố mẹ chồng. Tao hỏi ý nó thì chỉ thấy nó thở dài. Nó có một đứa con trai rồi.
- Thế ý thằng Hoàng ra sao.
- Nó không nói ra nhưng có lẽ khỏi rồi nó lại đi nữa. Thằng ấy nó mê Việt minh lắm.
- Thế mẹ có tin tức gì của anh Hữu không ?

Bà gật đầu :

- Tao mới gặp nó cách đây nửa tháng. Nó khỏe mạnh lắm. Thằng anh mày có vẻ chán bộ đội rồi. Tao có bảo nó liệu mà trốn về. Trốn về lúc nào là tao đưa lên đây ngay.

Thảo mừng rỡ :

- Mẹ nên bảo anh ấy về ngay đi. Nếu anh không muốn đi học nữa thì kiếm việc làm lo gì.

- Ủ tao cũng nói thế. Nó cũng có vẻ muốn về.

- Thế bao giờ mẹ lên Hà nội ở ?

Bà cười :

- Tao với con Chi thì lo gì. Hai mẹ con ở đâu chả được.

- Ở dưới ấy không yên.

- Bao giờ có động hăng hay. Với lại còn phải buôn bán.

Thảo thở dài, biết là mẹ còn phải lo sinh kế cho gia đình. Từ ngày bố mất, gia đình sống chật vật hơn xưa.

Bà cho Thảo mấy trăm bạc. Anh biết là mẹ đang túng. Trước bà cho anh nhiều hơn. Cảm mấy trăm bạc mẹ cho, anh muốn khóc. Không phải vì nhà nghèo, mà vì anh không muốn tình cảnh này kéo dài nữa.

Anh 18 tuổi rồi, 18 tuổi, người ta đã có thể làm việc được. Thảo nghĩ như thế và tự nhủ sẽ đi làm sớm để tự

nuôi mình.

Hai mẹ con nói chuyện tới khuya mới đi ngủ. Thảo nhận thấy mỗi lo lắng nhất của bà mẹ lúc này là Hữu. Anh đi bộ đội, ăn uống cực khổ, sống chết lúc nào không biết. Anh là con cả, giống bố hơn là giống mẹ.

Tới nửa đêm Thảo vẫn chưa ngủ được. Hình ảnh những người thân yêu xa cách vật vờ như những bóng ma khiến anh lo lắng bồn chồn. Tới khi anh tỉnh dậy, trời đã sáng, mẹ anh tươi cười từ biệt anh để trở lại làng Vần.

Chương Hai

Sau ngày gặp Mẹ, nhiều tháng sau, Thảo đã sống trong kinh hãi. Trong hai tháng liền anh không được tin tức gì của bà và tháng thứ ba, anh bỗng hiểu nguyên do. Chiến trận bùng nổ dữ dội khắp nơi, đường số 1 bị cắt lung tung, sự giao thông tắc nghẽn.

Một đêm Thảo nghe cô Vinh chú Hạp nhắc đến gia đình anh. Cô Vinh nói không biết bây giờ mẹ anh ra sao, anh Hữu ra sao, chứ cứ tình thế này mà chưa về thành thì thật là nguy hiểm. Thảo nghe lén được câu chuyện càng thêm lo lắng.

Mấy ngày sau cô Vinh, chú Hạp bàn tính với nhau. Việc tăng giá thuê nhà. Ngôi khách sạn này có gần 20 phòng, do cô Vinh đứng thuê của một người đã bỏ Hà nội vào Sài Gòn. Cả đại gia đình hết tầng lầu trên cùng, còn cho thuê lại hai tầng dưới. Cô nói bây giờ ai cũng đổ về Hà nội. Hà nội đông nghẹt, tất nhiên phải tăng giá cho thuê nhà lên mới hợp lý.

Vụ này xảy ra nhiều rắc rối. Dân thuê nhà không chịu, nói ra nói vào kịch liệt, mà họ chỉ dám nói bóng gió, và nói khi có Thảo đi qua. Họ không dám nói thẳng với Cô Vinh.

Những ngày sau đó Thảo càng nghe sự khác lạ trong không khí. Rồi một đêm anh choàng tỉnh dậy vì những tiếng nổ sát thủ đô. Anh thấy lầu dưới người ta cũng lục đục trở dậy.

Tiếng nổ vang rền, ì ùng liên hồi. Chiến trận đã lan tới nách Hà nội.

Thảo trở dậy, ra đứng bên cửa sổ. Vòm trời tối tăm đen tối. Không một vì sao. Không một ánh sáng. Xa xa, tiếng súng vọng về. Sóng bên lửa đạn đó có mẹ anh, có anh, có đứa em gái út của anh. Và chỉ một mình anh trong gia đình là yên ổn giữa thủ đô, đi học, và làm những chuyện đâu đâu.

Sáng hôm sau Thảo bỏ ngang buổi học, lên tàu điện xuống Ô Chợ Dừa tìm Hồng. Anh vào thẳng trong tiệm phở. Trông thấy anh, người bạn gái ngạc nhiên lắm.

- Có chuyện gì đó, Thảo.
- Đem qua nghe súng nổ, chỉ sợ.

Hồng gật đầu

- Ở đêm qua nhà Hồng cũng sợ. Hình như đánh nhau ở gần làng mình lắm.

- Ai bảo Hồng thế ?

- Ba Hồng chứ ai. Ông bảo mặt trận chuyển về khu Ba rồi.

- Anh định về làng Văn xem sao, bảo mẹ anh với con Chi tản cư.

- Thôi đi không việc gì phải làm thế. Nếu có gì mẹ anh đã lên đây rồi. Về chỉ thêm khổ. Lỡ anh bị bắt đi lính có phải là chết không ?

Thảo lại thở dài. Anh biết là người bạn gái nói đúng. Tốt hơn hết là chỉ nên chờ đợi. Hồng bảo anh ngồi chờ. Lát sau nàng thay quần áo đi ra. Cả hai ra đường, lên tàu điện tới Hồ Gươm.

Xuống bến, Thảo ngơ ngẩn :

- Đi đâu bây giờ ?

Ban ngày, nhất là buổi sáng, anh không thể dẫn Hồng về nhà được. Giờ này cô Vinh làm bếp. Bếp ở sát phòng Thảo.

Hồng hiểu ý cười nói :

- Đi đâu cũng được.

- Không lẽ đi lang thang ngoài phố.

- Anh nghĩ học sáng nay phải không ?

- Tới 12 giờ trưa mới phải về.

- Hồng dắt tay anh xuống mạn Cửa Nam. Đi bộ một quãng cả hai tới Vườn Hoa. Nàng ngồi xuống chiếc ghế xi măng.

Thảo vừa ngồi xuống theo đã nhìn thấy phía trước mắt tấm biển của một khách sạn. Khách sạn Huy Hoàng. Anh liếc nhìn sang bên, thấy Hồng đang nhìn anh mỉm cười.

Nàng cũng vừa thấy tấm biển đó. Nàng đứng dậy trước, tiến về phía khách sạn.

Thảo vừa đi theo muốn dừng lại. Anh chưa dám tin là Hồng vào khách sạn thuê phòng.

Nàng băng qua đường, tay ngoắc anh. Tự nhiên như không, nàng nói :

- Anh vào đây với Hồng.

Thảo cười, đành để nàng muốn làm gì thì làm. Hồng thuê một phòng trên lầu vẫn tự nhiên như không.

Đây là lần đầu tiên Thảo bước chân vào một khách sạn. Anh thấy hai tai nóng bừng trước sự soi mói của

người bồi già. Anh quan sát từng bậc cầu thang, từng cánh cửa đóng kín. Vô tình anh buột miệng hỏi :

- Hồng hay vào khách sạn lắm hả ?

Cô gái quay ngoắt vào tường, rồi xoay người lại ngó chăm chăm vào mặt Thảo.

- Thảo nói cái gì thế.

Anh lúng túng nhận ra lỗi mình :

- Anh hỏi có phải Hồng... Anh không định nói thế.

- Anh coi khinh Hồng đến thế cơ à ?

Rồi nàng bật khóc đến bất ngờ, ngồi thụp xuống giường. Thảo kinh ngạc. Anh tò mò nhìn người bạn gái. Rồi anh ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm lấy nàng vuốt ve. Nàng hất tay anh ra :

- Anh khinh tôi mà.

- Đừng nghĩ thế, Hồng.

- Ủ đây, tôi vào khách sạn là thường đây.

- Không phải đâu. Anh lỡ lời. Anh biết Hồng chỉ vào đây với anh mà thôi.

Nàng quệt nước mắt giận dỗi :

- Tôi vào nhiều lần rồi chứ không phải mới một lần này đâu, nói cho anh biết.

Thảo nhất định không tin.

- Đã bảo không phải mà.

Hồng bỗng nhoẻn miệng cười.

- Thế có phải là anh ngu không.

- Ngu cái gì ?

- Chứ lại không ngu à ? Anh nói thế làm cái gì. Giả thử anh có nghĩ thế đi chẳng nữa cũng không nên nói ra cơ mà.

- Tại sao vậy.

- Thế anh mới ngu. Đời anh sẽ khổ.

Thảo ngạc nhiên nhìn người bạn gái. Nàng cười áo dài nằm xuống.

- Anh biết vì sao anh sẽ khổ suốt đời không Anh hỏi Hồng cái đó để làm gì ? Nếu Hồng thật sự như anh nói, anh cũng không thay đổi được Hồng. Thế là anh khổ. Anh để ý tới những điều như vậy thật là vô ích. Chẳng

thà nên im lặng.

- Anh không im lặng được.

- Ừ nhỉ. Bởi thế mà anh khổ.

Thảo cười.

- Ừ thì anh khổ. Anh cũng tin là đời anh không sung sướng.

Thảo nằm xuống bên cạnh người bạn gái. Tay anh ôm nàng mà tâm trí phân tán thân thể không sinh lực. Có lẽ Hồng nói đúng. Anh lưu tâm tới những cái không thể sửa đổi được. Rồi sau này có ngày chính anh cũng là một cái không thể sửa đổi được.

Khi sửa soạn ra về, Thảo thoáng nghĩ đến Thuần. Anh thấy mình trong tấm gương, thấy thiếu cái cà vạt nhỏ đến Thuần.

Bỗng Thảo khựng lại.

- Thảo !

Người đứng trước mặt anh đã nhận ra anh. Đó là chú Thái. Trong một thoáng anh hiểu ngay sự hiện diện của người tướng cướp ở nơi này. Chú Thái cũng là chủ nhân khách sạn Huy Hoàng.

- Chú.

Thảo áp úng lên tiếng chào. Chú Thái tươi cười bình thản kể cả với Hồng. Dường như chú không nhận ra Hồng.

- Chú... ở đây hả ?

- Ừ. Mới mấy tháng. Cháu lên Hà nội bao giờ.

- Lâu rồi chủ.

Thảo xem giờ, dơ cái đồng hồ ra :

- Đồng hồ chú cho cháu vẫn còn.

- Tốt lắm.

- Bây giờ cháu phải về. Chiều nay cháu sẽ lại thăm chú.

Người tướng cướp nhìn Hồng, mỉm cười, gật đầu đưa đôi thanh niên ra cửa :

- Ừ, chú đang muốn nói chuyện với cháu. Chiều đến nhé.

- Dạ.

Hồng bước ra cửa trước. Thảo vội vã theo sau. Thảo thấy người bạn gái khó chịu về cái hẹn của anh với người tướng cướp, song không biết nói sao. Anh đưa nàng về trong cái miển cưỡng giầu diêm. Bộ mặt nàng sung ra nom thấy rõ.

Ngay buổi chiều hôm đó anh trở lại khách sạn Huy Hoàng, Chú Thái đưa lên tầng lầu cao nhất. Chú mặc bộ pyjama còn mới, tay cầm hộp thuốc lá ba con 5.

Hai người ngồi đối diện trong hai chiếc ghế bành. Chú Thái đưa thuốc lá mời Thảo.

Sau mấy chuyện nhì nhảnh, Thảo tính hỏi chủ về Hậu. Anh đằng hắng mấy lần mà chưa biết phải bắt đầu ra làm sao. Bỗng chú nghiêm giọng hỏi :

- Độ này cháu có còn gặp Hậu không.

Thảo kinh ngạc :

- Hậu còn ở đây đâu mà gặp ? Chú không gặp Hậu ?

- Từ hồi đó chú có gặp nó đâu. Thế ra nó không còn ở nhà bác cháu nữa ?

- Dạ không.

Chú gật đầu.

- Ủ, chú cũng nghĩ như vậy. Chú không tin là nó ở đó lâu. Con đó nó bay nhảy lắm. Thế cháu không còn gặp nó nữa à.

- Vâng cũng từ hồi đó cháu không gặp Hậu nữa.

Người cha thở dài :

- Không biết nó đi đâu.

- Nói đi Sài gòn rồi chú ạ.

- Đi Sài gòn ?

- Vâng. Nó đi Saigon lâu rồi.

Thảo vừa nói vừa nén tiếng thở dài.

- Thành ra hai cô cậu không gặp nhau nữa ?

Người tướng cướp cười đùa, thân mật đưa hộp thuốc cho Thảo, Thảo ngượng ngập gật đầu.

- Cháu còn nhớ nó không ?

- Cháu vẫn nhớ nó.

Ông cười to :

- Thế cháu có tính đi Sài gòn tìm nó không ?

Thảo nhìn ông nghi ngờ :

- Cháu làm sao có thể đi Sài gòn được.

- Đi được chứ ?

- Làm sao cháu đi được ?

- Thế tại sao con Hậu nó đi được ? Nó làm con gái mà còn dám đi. Cháu lớn rồi nếu cháu muốn cháu phải đi được chứ. Đến một lúc nào đó cháu phải quyết định lấy đời mình.

Thảo ngơ ngác. Nhẽ ra anh phải nghĩ ra điều đó từ lâu. Anh gật đầu.

- Vâng. Cháu thấy có lẽ cháu cũng phải tự lập rồi.

- Ủ, nghĩ thế là phải. Không lẽ cháu nhờ mẹ cháu mãi. Cháu phải đi làm kiếm tiền chứ.

- Dạ.

- Nếu cháu muốn, chú có thể giúp cháu được.

Thảo hớn hờ hỏi :

- Làm gì chú ?

Ông cười nói :

- Chú thiếu gì việc để cho cháu làm. Coi sổ sách cho chú chẳng hạn. Hoặc chú giao cái khách sạn này cho cháu trông coi. Làm quản lý.

- Cháu biết gì về quản lý.

- Có gì đâu. Có đi học là làm cái gì chẳng được. Cháu về suy nghĩ đi, mai đến trả lời chú.

- Còn giờ giấc, chú ?

- Tùy cháu. Thu xếp giờ học giờ làm cho tiện thì thôi.

Thảo mừng rỡ ra mặt. Anh đứng dậy nói :

- Vâng mai cháu sẽ gặp lại chú.

Người tướng cướp gật đầu, đưa Thảo xuống dưới nhà. Anh ra khỏi khách sạn Huy Hoàng lòng phơi phới.

Thảo học trường tư nên thu xếp giờ giấc rất dễ. Anh đổi sang học buổi chiều, để đi làm buổi sáng và buổi tối. Công việc cũng không khó khăn gì. Vừa trông coi sổ sách vừa cai quản khách sạn Huy Hoàng. Chú Thái có tới ba khách sạn, nên chú giao hẳn khách sạn này cho Thảo. Nghiễm nhiên Thảo trở thành một tiểu chủ có quyền hạn và bổng lộc.

Ngay hôm đầu nhận việc, chú Thái trao chìa khóa, các phòng sổ sách nhân viên cho anh. Nhân viên chỉ có hai người bồi, một lão già, một thằng nhỏ có cặp mắt tinh ma.

Chú nói :

- Người ta đòi hỏi nhân viên cần mẫn và tinh tế. Chú chỉ cần cháu có một nửa những điều đó. Cháu tinh tế không thôi cũng đủ rồi. Hoặc xét mình không được thực tế thì cần mẫn, phải chịu khó.

Thảo dạ, chú cười, hỏi :

- Vậy cháu tinh tế hay cần mẫn.

Thảo biết mình lười, lắc đầu :

- Có lẽ cháu không được cần mẫn lắm.

Ông vỗ vai anh :

- Tốt. Cháu nói đúng. Chú cũng thấy cháu không phải là một người cần mẫn. Kẻ cần mẫn không có tinh thần của cháu. Cháu chỉ cần tinh tế cũng được rồi.

Người tướng cướp trầm ngâm, hút mấy hơi thuốc lá liền rồi mới nói :

- Còn điều này rất quan trọng. Đó là vấn đề tiền nong chú giao hết sổ sách tiền bạc cho cháu. Kể cả sổ sách hai khách sạn kia. Nơi nào cũng có quản lý rồi nhưng chú muốn xem xét lại lần chót.

- Sợ cháu không thạo việc.

- Không có gì khó khăn hết. Vả lại chú nói vấn đề khác. Phàm đã cầm tiền trong tay, dù là tiền người khác, ai cũng vẫn muốn tiêu cho mình.

Thấy Thảo cười, chú gật đầu :

- Chú nói thật đấy. Có tiền trong tay là phải tiêu, hay muốn tiêu. Người nào có tiền trong tay mà không muốn tiêu tinh dành dụm giấu diếm, chú không ưa người đó. Cái thứ đó sẽ rất tồi. Người nào eo hẹp với chính mình, kẻ đó vô ích cho xã hội, chẳng làm gì cho ra hồn. Nhưng tiêu vừa vừa thôi, đừng tiêu quá tầm. Tiêu vừa thì cháu còn phong lưu hào hoa được, tiêu quá cháu sẽ hỏng. Còn điều này nữa...

Thảo chăm chú nghe chú Thái nói.

- Chú phải nói thẳng mới được. Chú từng tiêu tiền của người khác, chú biết. Chú chấp nhận sự tiêu pha cả phê thuốc lá vui anh vui em, chú không chấp nhận sự bớt xén để làm giàu.

Thảo đỏ mặt vợ vội lấy bao thuốc lá. Anh nghĩ là chú Thái nói mình. Song khi điều thuốc được mời lên, anh cười. Anh đủ tự tin là hiểu thấu lời chú, hiểu đúng lời chú :

- Chú đừng lo chuyện ấy. Chưa bao giờ cháu nghĩ đến việc làm giàu.

Thế là Thảo bắt tay vào việc. Anh lấy làm hài lòng với công việc này.

Đi làm được ba hôm. Thảo nghĩ là phải tới thăm Thuần. Trong mấy ngày anh vắng mặt ở trường, chắc nàng cũng phải thắc mắc. Ngày thứ ba trước khi tới khách sạn làm việc một buổi tối, anh ghé thăm nàng tại nhà.

Lần này Thảo dọn dĩ hơn những lần trước, dù Thuần rất ngạc nhiên khi đón anh. Thảo ân hận khi hiểu sự ngạc nhiên của cô bạn học. Nàng đang nói chuyện với hai thanh niên khác. Trong hai người có một anh biết mặt. Hắn cũng học trường Hồng Lạc.

Thảo xin lỗi đi ngay sau khi cho biết lý do vì sao anh nghỉ học buổi sáng. Nàng có vẻ buồn rầu :

- Anh phải đi làm rồi à ?

- Phải đi làm. Tôi thích đi làm nữa. Thôi để hôm khác tôi lại.

Nàng gật đầu ra ý cảm ơn và hỏi địa chỉ Thảo. Anh cho nàng số nhà. Rồi vội đạp xe đi. Thảo đã mua được chiếc xe Peugeot cũ kiểu đàn ông. Anh tới thăm khách sạn Huy Hoàng.

Chiếc xe đạp này vốn của chú Hạp. Sau khi đổ nốt cái Tú Tài toàn phần chú bèn bán lại cho Thảo để mua xe Mobylette. Chú học Luật. Chú thường nói cuộc đời là những cuộc đấu lực đấu khẩu không ngừng, kẻ nào mạnh tay mạnh miệng kẻ ấy sẽ thắng. Thảo nghe nói thì cười, nhưng trong lòng không tin, Và cũng không muốn thắng ai cái kiểu đó.

Thảo thông thả đạp xe dọc đường Gia Long. Hai vai anh gò lên, đôi chân lạnh lẽ, thơ thối, không mấy chốc đã tới khách sạn Huy Hoàng. Chú Thái đang sửa soạn ra khỏi nhà. Chú ăn diện thật lịch sự. Nhìn cái vẻ trẻ trung của chú, Thảo nhớ tới cô Tư Hồng, tự hỏi không hiểu lúc này cô ở đâu, còn liên lạc với người tướng cướp này hay không.

Trước khi đi chú Thái làm bộ vừa nghĩ ra một điều gì, quay trở lại bên Thảo. Như thói quen chú mở hộp ba con năm mời Thảo, lần này anh từ chối. Chú gấp hộp

thuốc lại, nói :

- À, cháu đi đi về về mỗi ngày mệt lắm nhỉ ?

Thảo không hiểu, đáp :

- Không đâu chú.

- Cháu học ở đâu, gần nhà không ?

Thảo nói tên trường. Chú gật gù :

- Khá xa đấy chứ. Nếu cháu muốn, chú dành cho cháu một phòng nhỏ trên lầu. Cháu có thể ở luôn đây.

Thảo mừng rỡ, có lẽ sung sướng. Anh không ngờ được người tướng cướp hậu đãi đến như vậy nên không biết trả lời sao.

- Cháu cứ tính cho kỹ, lúc nào trả lời chú cũng được hả ?

Chú vừa nói vừa ra khỏi nhà. Thảo khoan khoái lấy thuốc lá châm hút. Anh biết căn phòng nhỏ trên gác. Căn phòng có hai cửa sổ nhìn xuống hai con phố khác nhau. Được ở căn phòng này thật không còn gì khoái hơn.

Trong khói thuốc, anh mơ màng suy nghĩ, chưa hiểu có nên tới đây không. Muốn thì anh muốn quá rồi, nhưng có nên không và điều anh chưa tìm thấy câu trả lời. Có điều chắc chắn mẹ anh, cô Vinh chú Hạp sẽ không thích.

Từ xưa tới giờ, trong làng Văn, địa vị chú Thái vốn không bao giờ được coi trọng. Bị đề bức là đẳng khác : cho nên sẽ không ai bằng lòng cho Thảo tới ở nhà chú hết.

Trước khi, đi làm, anh cũng chỉ cho cô Vinh, Chú Hạp hay là làm thư ký cho một nhà xuất nhập cảng, giấu hẳn chuyện chú Thái. Nếu bây giờ lên ở hẳn trong khách sạn của chú, biết nói làm sao cho xuôi.

Sáng hôm nay trước khi về nhà Thảo cầm túi đạp xe xuống nhà Hồng. Anh phải hỏi ý kiến nàng về việc này. Anh vào thẳng tiệm phở gặp nàng.

- Có chuyện gì đó Thảo ?

Nàng hỏi có vẻ sợ hãi. Thảo nói ngay cho nàng an tâm. Hồng nghe xong buột miệng.

- Nên lắm chứ...

Rồi nàng im. Nàng vừa nhớ ra chú Thái là bố con Hậu. Nếu Thảo tới ở nhà chú, thật là khó chịu cho nàng.

- Để chiều tính.

- Tối Hồng lên khách sạn, Chiều anh đi học.

Cô gái gật đầu.

Buổi tối, chú Thái ra đi từ giờ cơm. Chú dặn Thảo và người bồi tới khuya mới về. Thảo rất hài lòng. Khi Hồng tới, anh hoan hỉ, cảm thấy thoải mái lạ thường. Lúc này anh là chủ ngôi nhà rộng lớn này. Hồng cũng cảm được niềm sung sướng đó, ngay chính trong lòng nàng.

Hai người ngồi trong phòng khách, Hồng cứ cười tíu tít, Thảo đưa cho nàng một chiếc chìa khóa căn phòng nhỏ trên lầu :

- Hồng lên xem phòng đi. Phòng số 8.

Xem phòng xong, Hồng vui vẻ trở xuống trao lại chìa khóa cho Thảo. Nàng khen căn phòng đẹp, nên ở. Thế là Thảo quyết định sẽ ở đây.

Mặc dù có Hồng bên cạnh, anh vẫn không thể bỏ dở công việc. Và chẳng buổi tối bao giờ khách sạn cũng đông khách.

Mỗi lần thấy một cặp nhân tình dẫn nhau vào, Hồng lại ngó Thảo mỉm cười. Mấy ngày đầu anh rất lạnh lùng với họ, nhưng nay anh đã có thể vui vẻ. Không có gì là tội lỗi cả, khi người ta dẫn nhau vào một căn phòng riêng. Anh nghĩ thế, nhìn thẳng cặp mắt người bạn gái cười. Nàng giận dữ nói :

- Thôi Hồng về đây.

- Đừng về làm gì vội.

Ngồi đây mãi ý à.

Thảo áy náy :

- Anh phải làm việc, không thể bỏ được.

- Ừ thì Hồng về để anh làm việc khi nào anh dọn lên đây ở Hồng sẽ đến.

Thảo đành đưa nàng ra cửa. Anh không thể bỏ ngay công việc vì một chuyện không cần thiết.

Thảo không ngờ sự việc lại quan trọng như thế. Anh vẫn nghĩ chẳng qua cô Vinh chú Hạp sẽ can ngăn thôi, không hề tưởng rằng mọi người lại có thể nhìn anh một cách quá khác thường. Cô Vinh láo liên cặp mắt, kêu to :

- Quỷ thần ơi, thằng này hỏng rồi ?

Chủ Hạp dăm dăm với điều thuốc lá. Hôm ấy có thêm hai người bác, người bác tham dự vào vụ xét xử Thảo. Đó là Bác Hưởng gái và Bác Tỉnh. Bác Tỉnh là anh bác Hưởng gái làm trong Bộ Nội Vụ đang sửa soạn đi làm Quận Trưởng. Bác Tỉnh nghiêm khắc hỏi.

- Màý định đi đâu ?

Thảo chưa kịp trả lời thì Chú Hạp đã hỏi :

- Trước hết, cháu phải nói vì sao cháu không muốn ở đây nữa ?

Thảo khẳng khẳng không nhận câu hỏi ấy :

- Cháu đã nói cháu dọn đi chỗ khác không phải vì cháu không muốn ở đây. Cháu vẫn muốn ở với cô, với chú...

- Cháu nên nói thật.

- Cháu nói thật đó. Cháu đi chỗ khác ở là vì người ta cho cháu một cái phòng ngay trong sở. Cháu thấy thế tiện hơn.

- Hay màý lại nhúng tay vào việc gì ?

Thảo ngơ ngác :

- Thừa không.

Chú Hạp lạnh lùng nói :

- Thôi được, bây giờ tao giải quyết thế này. Mẹ cháu gửi cháu ở đây, thành ra bây giờ nếu cháu muốn đi, phải có mẹ cháu bằng lòng.

Không ai muốn giữ cháu làm gì hết, nếu quả thật cháu không ở nữa, nhưng cái lý phải như vậy. Lỡ cháu làm sao, ai chịu trách nhiệm ?

Thảo móc thuốc lá ra hút. Cô Vinh chỉ tay :

- Gớm cậu ta lại còn hút thuốc lá nữa kìa !

Anh kinh ngạc :

- Hút thuốc lá cũng có tội sao cô ?

Bác Hưởng gái nhếch mép :

- Cháu không được bốp chát như vậy. Sao mà nó giống cái thằng Thái thế ! Mình nói lỡ một câu là nó trả miếng mình liền.

Thảo cười nhặt một mình. Tại sao người lớn lại có thể nói lỡ được. Anh nghĩ anh sẽ không nói lỡ.

- Cậu ta lại cười mỉa nữa chứ !

Thảo im lặng hút thuốc, ngửa mặt cao hơn.

Thốt nhiên anh nổi nóng :

- Cháu sẽ viết lại một lá thư nói rõ lý do cháu đi, để nếu mẹ cháu hỏi đến, cô chú cứ đưa ra.

Ch Hạp quát :

- Mày không được láo.

- Thừa chú cháu không làm gì láo cả.

- Đứa nào rủ mày bỏ nhà đi ?

- Không có ai rủ chưa hết.

- Mày tính đi... đâu ? Đi với ai ? Hay là lại kéo bè kéo đảng với dĩ điểm, ma cô ?

Thảo đứng khỏi ghế :

- Nội ngày hôm nay cháu xin phép đi.

Nói xong anh bước ra, Bác Tĩnh quát :

- Thằng này, đồ mất dạy !

- Thừa bác, bác chưa dạy cháu một ngày nào.

Mọi người có vẻ kinh ngạc nhìn anh trần trối. Thảo cảm thấy hứng khởi khi khiến người anh vốn kính trọng phải nhìn anh như vậy. Anh lẳng lẳng ra khỏi phòng.

Về phòng mình, Thảo đóng cửa lại ngay. Tuy nói là sẽ đi nội ngày hôm nay, nhưng anh lại chần chừ. Anh nằm dài trên giường, hút thuốc liên miên. Bất ngờ anh nghe cô Vinh hỏi gắt ngoài đầu cầu thang :

- Cô hỏi ai ?

- Anh Thảo.

Thảo ngồi bật dậy, mang máng nghe như tiếng Thuần. Anh tiến ra ở cửa thì nghe cô Vinh nói :

- Ở đây không có ai tên Thảo cả !

Thảo mở bật cánh cửa, gọi người bạn gái :

- Thuần, vào đây.

Vừa lúc đó, bác Hương gái, bác Tỉnh, chú Hạp từ phòng khách ló đầu ra, Thuần ngơ ngác một chút rồi vừa đến gần Thảo, vừa đưa mắt dò hỏi anh. Thảo gật đầu. Nàng vào phòng.

Cô Vinh hét lên :

- Thăng Thảo ra đây tao bảo !

Thảo đóng nghiêng cửa lại, mặt mũi đỏ gay, anh không dám nhìn Thuần nữa. Bên ngoài tiếng cô Vinh vẫn the thé, lần này có thêm tiếng hằm hè của mấy người khác.

Thuần sợ hãi không hiểu chuyện gì. Nàng đứng lóng ngóng giữa phòng nửa muốn ra về nửa lo ngại cho bạn. Thảo thấy không nên giữ nàng lại, nhăn nhó cười nói :

- Xin lỗi Thuần vậy. Thôi để khi khác Thuần lại chơi. Tôi chỉ còn ở đây hết hôm nay mà thôi.

- Có chuyện gì đó anh ?

- Tôi cũng không biết nữa.

Anh vừa nói vừa mở cửa phòng. Thuần có vẻ bối rối không muốn đi nữa. Tiếng cô Vinh bêu rêu :

- Đẹp chưa ! Đẹp chưa !

Thảo cười nhạt, cầm tay người bạn gái kéo ra :

- Về đi Thuần. Xin lỗi.

- Tôi về đây. Bà ta làm gì mà bất lịch sự thế ?

Nói xong nàng bước xuống cầu thang. Thảo có vẻ hể hả cảm ơn nàng. Tiếng guốc Thuần gõ lóc cóc trên

những bậc đá. Thảo nghe như những tiếng gọi. Anh bực bội vô chừng, đứng nhìn mãi cho đến khi người bạn gái khuất dưới chân cầu thang. Nếu là Hồng có lẽ anh thấy thích hơn.

- Té ra vì thế !

Cô Vinh xĩa tay vào mặt cháu đay nghiền.

- Té ra từng này tuổi đầu đã mê gái rồi. Ồi giờ ời, từng này tuổi đầu đã bỏ nhà theo gái !

Thảo trầm tĩnh lại, nói :

- Thừa cô không phải như vậy đâu.

- Lại còn không phải. Thế cái gì đó ?

- Cái gì đâu ?

- Mà lại còn cái. Rõ ràng gái vừa vào phòng mà.

- Đó là bạn học của cháu.

- Bạn học ? Ồi giờ ời sao lại trông cứ như là...

Thảo ngẩn người. Anh không bao giờ ngờ cô Vinh lại có thể trở giọng như vậy. Dường như cô có vẻ căm ghét anh, căm ghét anh thật sự. Anh đưa mắt nhìn một vòng những khuôn mặt đối diện. Trông họ thật kỳ lạ.

Chưa bao giờ Thảo thấy họ mang những bộ mặt như vậy. Không ai nói gì với nhau trong một lúc những khuôn mặt cười mĩa mai, những cái nhìn khinh miệt, Thảo thấy chán nản không buồn nói nữa, anh quay vào phòng mình.

- Thảo !

Cô Vinh gọi giật. Thảo dừng lại trên ngưỡng cửa.

- Mà không có gì nói sao ?

- Thừa cô không.

- Đồ mất dạy.

Thảo bước vào phòng, đập cửa lại. Anh nghe tiếng cửa đập hầy còn nhỏ quá, chưa hả giận. Phía ngoài có tiếng đập thình thình. Thảo lạnh lẽo châm thuốc hút.

* * *

Dọc đường, mặt mũi anh đỏ gay mỗi khi nghĩ tới xe đồ của mình. Một chiếc xích lô đạp chở vòn vện mấy thùng sách vở, một gói quần áo. Một tấm khăn buộc chéo gom gồm đồ lặt vặt.

Khi tới khách sạn Huy Hoàng, anh ngượng ngùng đứng bất động trên hè phố, để mặc cho người phu xe

khuân vác. Anh muốn ông ta lãnh hết cho anh sự phiền toái của công việc, nỗi buồn nản của đời mình, trong cái bập bênh xoàng xĩnh.

Cuối cùng khi đồ đạc đã được mang hết lên lầu, khi người phu xe bỏ đi, anh thở ra, trở lại cảm xúc và hơi thở bình thường. Không rời điều thuốc - anh đã hút hết từ điều này đến điều khác - Thảo ngó Hồng :

- Xong rồi.

Nàng chỉ cuốn sổ trên quầy :

- Có ba phòng, sáu người.

- Làm được không ?

- Vui lắm.

Nàng thì thầm :

- Có một cặp kỳ đời lắm. Một cô nàng cỡ hai mươi tuổi đi với một lão.

Thảo ngắt lời :

- Đừng tò mò.

Người bạn gái cau mặt trách :

- Tò mò gì đâu.

- Thế là tò mò. Đừng có nói gì hết.

- Người ta có nói gì đâu ?

- Thế là nói rồi.

- Ừ thì nói, không đáng nói à ? Ai đời con gái hờ hớ đi với một ông già.

Thảo chỉ vào ngực mình :

- Anh cũng già. Mỗi người có một ông già trong mình cũng như khi già mỗi người có một gã trẻ trong mình.

- Ôi giờ !

Nàng nguýt Thảo bỏ đi.

- Hồng, đi đâu đó.

- Lên phòng anh. Để Hồng bày biện lại cho anh.

Thảo lúng túng từ chối :

- Thôi, khỏi cần.

- Lại còn làm bộ. Có người hầu hạ lại còn làm bộ làm tịch.

- Có gì đâu mà phải bày biện.

Thảo sợ cuộc đời mình bị phơi bày dưới mắt kẻ khác. Đồ vật của anh chính là một phần cuộc sống của anh. Nhưng Hồng mặc kệ, bỏ lên gác.

Sau mười giờ tối, Thảo nhờ người bồi trông cửa hộ, lên phòng mình. Anh kinh ngạc trước một căn phòng xa lạ đang đón đợi. Căn phòng đó của anh, từ giờ là của anh. Tuy chưa bao giờ ở trong đó, nhưng anh thấy nó ấm cúng lạ lùng.

Và lạ lùng hơn nữa khi thấy Hồng nằm dài trên giường. Thấy anh vào, nàng không buồn nhóm dậy, chỉ chống tay trên cằm, khuỷu tay chống trên mặt nệm. Nàng nháy mắt, hỏi :

- Sao, được không ?

Thảo thành thật khen ngợi

- Đẹp lắm.

- Tưởng chê chứ, không chê à ?

- Đẹp thế này mà chê gì được.

Anh nhận thấy Hồng có vẻ lúng túng. Dường như nàng cho rằng việc thu xếp đồ đạc, bày biện căn phòng

này là một công trình tuyệt vời của nàng. Thấy Thảo khen, nàng vui vẻ ra mặt.

Thảo đứng giữa phòng, quan sát. Từ góc này tới góc kia, từng tý một. Tuy nhiên anh thấy phải sửa đổi vài thứ.

Hồng ngồi nhòm dây :

- Sao lại mang cái đó ra chỗ ấy ?

Thảo lúng túng nói :

- Để đây đẹp hơn.

- Đó. Hồng biết ngay là anh khó tính mà.

- Không phải khó tính. Anh thấy...

- Thấy cô Thuần dọn khéo hơn chứ gì. Thôi để cô ấy làm cho.

Anh bật cười :

- Có thể mà cũng giận. Hồng không hiểu gì cả. Mỗi người có một ý thích, tuy rằng Hồng bày biện thế này là đẹp lắm.

- Không cần anh khen. Khen dối khen trá làm gì. Mai anh bảo cô Thuần cô ấy đến bày lại cho.

Thấy nàng nhắc đến Thuần mãi, Thảo bắt buộc phải nói dối :

- Cô ấy không đến đây đâu. Cô ấy là bạn học của anh.

- Ồ, vì là bạn học, người ta giỏi hơn tôi. Tôi làm gì được đi học. Tôi ngu.

Thảo nghiêm nét mặt, không muốn nàng nói tiếp. Tự nhận mình không có học, Hồng đã đau đớn và giận dữ lắm. Nhưng trong nỗi giận dữ, khuôn mặt nàng ửng hồng, cặp mắt sáng ánh, kiêu ngạo.

- Nữ sinh cơ mà...

Nàng lên tiếng mỉa mai, vừa nói vừa cười. Thảo bực bội ném điều thuốc qua cửa sổ, nhả nhỏ.

- Hồng, không nói nữa.

Nàng lạnh lùng hỏi lại

- Anh làm gì mà ra lệnh cho người ta như vậy ?

- Ai dám ra lệnh với ai, nhưng không được nói như vậy. Thuần chỉ là bạn học của anh.

- Vâng ạ, tôi biết. Vì là bạn học người ta mới được mời đến nhà, con tôi là gái quê mùa, đời nào được đến

đó.

- Đừng nói bậy !

Nàng nổi hung bất ngờ, la oang oang :

- Tôi hỏi anh, anh khinh tôi vừa vừa chứ ! Tại sao...

Nhưng nàng không nói nữa, vụt mở cửa chạy đi. Thảo chạy theo níu lại, bị nàng cào cấu kịch liệt. Anh phá ra cười, ngã xuống giường, kéo nàng theo. Nàng vò mái tóc anh rối bời, chồm chồm như một con thú xinh xắn.

Chương Ba

Mẹ Thảo tới thăm anh tại khách sạn Huy Hoàng, tỏ vẻ không bằng lòng việc anh dọn đến đây ở. Nhưng bà chỉ rầy rà qua loa vì bà cũng không thân thiết gì lắm với nhà chồng. Vả chăng còn nhiều chuyện khác đang khiến bà lo lắng hơn.

Chuyện thứ nhất là chuyện Hoàng. Sau khi khỏi bệnh Hoàng lại hăm hở trở về đơn vị. Lần này chị Tâm phải đi theo. Chị đã mang con đi hai tháng trời rồi không tin tức, trong khi mặt trận mỗi lúc một nặng thêm.

Bà vừa tóp tép ăn trầu vừa thở dài. Chuyện thứ hai là chuyện anh Hữu. Anh Hữu đào ngũ bị bắt lại. Nghe nói anh bị trói chặt vào một cây cột, bị đâm đá túi bụi. Nhưng dù sao thế nào cũng còn đào ngũ nữa. Anh đã biết cách, biết đường tới Hà nội, biết địa chỉ cô Vinh.

Mẹ Thảo không hề gặp chú Thái, một phần vì bà không muốn gặp, một phần vì chú Thái lúc này ở luôn trên khách sạn của cô Tư Hồng, chú trao hoàn toàn khách sạn Huy Hoàng cho Thảo. Bà ở lại một ngày, trưa ăn cơm với con, buổi tối về nhà cô Vinh.

Sau khi đưa mẹ ra cửa. Thảo trở về phòng mình nằm vùi trên giường. Anh nhớ đến anh Hữu, tâm trí bình

bồng bãi hoai.

Hôm sau, tin quê lại đến, qua sự tiết lộ của Hồng. Một người dưới quê cho biết anh Kịch, con cả chú Thái, bây giờ làm lớn trong Bộ Đội. Kịch có súng lục đeo kè kè, có cán bộ cận vệ, di chuyển bằng ngựa. Nghe kể, Thảo náo nức cảm phục. Anh nhớ đến những mơ ước của mình hồi niên thiếu.

Hồng cũng đưa tin về thằng Thịnh, bạn Thảo. Thịnh không làm lớn bằng anh Kịch, nhưng cũng ghê gớm lắm. Nó về làng Văn, hỏi thăm Thảo, chê Thảo là đồ Việt gian.

Nghe Hồng kể, Thảo mỉm cười nói.

«Thế này là Việt gian thì lạ quá. Nó gặp mình chắc nó khinh鄙 lắm. Có khi nó bắt mình nữa». Một hôm chú Thái đưa về khách sạn một người lạ mặt gân guốc. Ông ta để tóc ngắn, người đàn ông dáng đi cứng thẳng đôi chân đen đúa. Thảo nhìn mãi đôi chân ông.

Chú Thái giới thiệu hai người với nhau, gọi người kia là bạn.

Thảo biết tên ông ta là Cảnh. Cảnh người miền Trung, nặng tiếng. Cảnh rất vồn vã, tuy con mắt ông luôn luôn nghiêm nghị, lóe sáng, soi mói.

Chú Thái đưa ông lên một phòng trên gác. Phòng này ở kế phòng Thảo từ trước vẫn để cho thuê. Từ nay khách sạn bớt đi một phòng.

Người bạn chú Thái không có đồ đạc gì ngoài một chiếc va li. Chiếc va li bằng da trâu cũ kỹ, nâu xạm. Y phục ông ta thật giản dị, sơ sài. Đồ may sẵn mới mua ngoài hai chiếc sơ mi nâu bạc màu.

Nội trong vòng vài ngày, Thảo cảm thấy người đàn ông có những hành tung bí mật. Vào mỗi buổi tối, ông ta đều ra khỏi nhà, đi tới tối mới về. Thường ông trở về rất khuya. Dường như có ngày Thảo không hề nghe thấy ông nói đến một lời nào. Có khi đi qua quầy hàng, ông chỉ gật đầu với Thảo qua một nụ cười nhàn nhạt trên môi. Điều đặc biệt là lần nào, Thảo cũng thấy ông mang đi mang về một cái túi da, không xác định được thuộc loại nào.

Một hôm trời mưa tầm tã, ông Cảnh vẫn ra khỏi nhà.

Thảo lên tiếng khi ông ta đứng trước quầy hàng mặc áo mưa.

- Trời mưa to sao ông không nghỉ... ở nhà ?

Ông ta hỏi lại :

- Cậu biết tôi đi làm ở đâu à ?

- Dạ không.

- Sao cậu bảo tôi nghỉ ở nhà ?

Thảo cười gượng :

- Tại ngày nào cũng thấy ông đi, tôi đoán là ông đi làm. Có đi làm ông mới phải đi đều đặn như thế.

Ông ta gật đầu :

- Dĩ nhiên là tôi phải đi làm. Ai cũng phải đi làm mới sống được chứ. Như cậu, cũng phải đi làm vậy. Cậu phải đi làm sớm nhỉ. Không đi học nữa à.

- Có một buổi.

- Cũng như tôi, tôi đi làm có một buổi.

- Ông làm gì thế ông ?

Ông ta nhìn Thảo tò mò :

- Cậu đoán ra không ?

Anh lắc đầu :

- Tôi chịu. Thấy ông mang cái túi da, không đoán được ông làm nghề gì ?

- Thế ra cậu vẫn đề ý ?

Thảo tìm cách chống chế.

- Cũng không phải, Ông đi qua đi lại luôn thành ra tôi nhận thấy mà thôi.

Ông ta móc túi lấy ra một bao thuốc lá Bastos, gõ gõ điếu thuốc một lát mới châm hút, bằng một chiếc bật lửa thiếc bóng láng. Ông cười ngó người thanh niên đối diện. Đây là lần đầu Thảo nhìn thấy hàm răng ông. Những chiếc răng khểnh, khói thuốc kết men đen xì, ngoại trừ ba chiếc răng vàng giữa hàm răng trên, ba chiếc răng vàng khiến hàm răng ông xấu hẳn đi :

- Còn tôi, tôi thấy cậu chăm đọc sách quá.

Thảo đỏ mặt :

- Tôi không đọc sách đâu. Tôi đọc tiểu thuyết đấy.

Ông ta hỏi :

- Tiểu thuyết gì ? Cậu đọc Nhất Linh hay Khái Hưng?

- Tôi không thích đọc hai ông này. Tôi đọc Lê văn Trương với...

- Lê văn Trương ?

Ông ta hỏi lại, ngạc nhiên,

- Sao thế ông ?

- À, không sao cả. Với ai nữa ?

- Tô Hoài, Trần Tiêu...

Ông ta ngắt lời Thảo :

- Trần Tiêu, được. Viết về nông dân.

- Dạ.

- Ai nữa, cậu ?

- Ngọc Giao.

Ông ta lắc đầu.

- Lãng mạn. Lãng mạn, Ai nữa ?

- Có ông này nữa tôi ít thấy ai nói đến, ông Vũ Anh Khanh.

Ông ta căn điều thuốc trên môi, ngó Thảo kỹ hơn :

- Vũ Anh Khanh viết NỬA BÒ XƯƠNG KHÔ.

Thảo mừng rỡ :

- Đúng đó. Tôi thích cuốn này lắm. Ông cũng đọc à ?

Ông ta không trả lời Thảo, hỏi :

- Tốt. Thế cậu có đọc thơ không ?

- Có, Tôi đọc Nguyễn Bính.

- Để tôi cho cậu mượn một tập thơ hay lắm.

Ông trở lên gác mang xuống cho Thảo một tập thơ của Tố Hữu. Thảo thấy cái tên xa lạ thì không mấy ham thích.

Thảo lật qua lật lại tập thơ nhỏ nhắn, gọn ghẽ. Thường thường anh thấy người ta in thơ trên khổ giấy lớn hơn khổ giấy tập thơ này nhiều. Anh ngừng lên ngó ông Cảnh nói :

- Cảm ơn ông, tôi sẽ đọc.

- Cậu nên đọc, sau đó tôi sẽ thảo luận với cậu.

- Thảo luận ?

Thảo ngạc nhiên hỏi lại. Ông ta gật đầu

- Vâng, thảo luận chứ sao. Đọc xong một cuốn sách cậu cũng phải có ý kiến chứ. Nên nhận xét xem nó hay ở chỗ nào, dở ở chỗ nào. Rút kinh nghiệm để học tập.

Thảo khoái ngâm. Chắc ông ta thấy mình đọc sách nhiều nên chịu cho mình thảo luận với ông. Anh lật đi lật lại cuốn sách một lần nữa, cười cười :

- Vâng, để tôi đọc kỹ. Thật ra tôi biết gì mà thảo luận?

Ông ta trợn mắt :

- Ấy ấy đừng có nói thế. Sao lại không biết ? Nói chuyện với nhau là một cách thảo luận rồi. Với lại cái gì không biết thì học chứ.

- Vâng.

- Năm nay cậu bao nhiêu tuổi ?

- Mười sáu.

- Mười sáu à, trông cậu như thanh niên mười tám. Tuổi cậu là tuổi làm được việc rồi. Cậu có biết Xuân Diệu làm thơ từ lúc bao nhiêu tuổi không ? Bằng tuổi cậu bây giờ đây.

Thảo đỏ mặt. Anh cũng làm thơ đấy chứ, mà không hề nói cho ai biết hết, cũng chưa dám gửi đăng báo. Nghe ông Cảnh nói anh thấy mình có nhiều hy vọng hơn. Anh buột miệng :

- Tôi cũng làm thơ.

- Thế à ? Tốt ! Tốt lắm. Lúc nào cậu cho tôi xem được không.

- Thôi ông à. Thơ trẻ con ấy mà.

- Cậu đừng có tự ti mặc cảm, Sao lại trẻ con. Trẻ con là dưới mười tuổi mới trẻ con. Cậu lớn rồi. Người ta làm được gì, đều làm từ lúc nhỏ. Kim Đồng làm cách mạng lúc còn ít tuổi hơn cậu nhiều.

- Kim Đồng nào ông ?

- Cậu chưa biết à, thật đáng tiếc.

Ông ta xem giờ cúi xuống sách chiếc túi da lên :

- Để hôm nào tôi nói chuyện Kim Đồng với cậu. Bây giờ tôi phải đi làm.

Ông ta dơ tay chào Thảo bước đi. Ra tới cửa ông ngừng lại nói :

- Nhớ đọc kỹ tập thơ, cậu Thảo. Rồi ta thảo luận.

Thảo gật đầu, khoái. Chưa bao giờ cậu được nói chuyện lâu như thế với một người lớn. Trong gia đình, Thảo chỉ là một đứa trẻ con suốt tuổi thơ ấu anh sống bên bên xe trên một ga xép.

Những hình ảnh tục tũ, những khuôn mặt bí mật, những sự việc xa vời, một bọn đồng bạn nghịch ngợm ranh ma. Và anh lớn lên trong một gia đình tạm bợ, không người thân trò chuyện, trừ những ngày ngắn ngủi bên anh Hữu.

Lần đầu tiên một người lớn chịu nói chuyện với anh. Thảo chăm thuốc lá hút nghĩ ngợi hoan hỉ. Một người lớn muốn thảo luận với anh. Thú thực.

Anh nghĩ đêm nay phải đọc kỹ tập thơ, phải xem lại thơ mình, để có thể nói chuyện với ông Cảnh. Ít ra cũng phải biết cái này cái nọ mới nói chuyện với ông ta được.

Có điều Thảo băn khoăn : Tại sao ông Cảnh lại tỏ ý chê bai Ngọc Giao, Lê văn Trương. Ông có vẻ thích Trần Tiêu, Vũ anh Khanh ?

Thảo quyết định chạy lên gác lấy hai cuốn sách đó xuống đọc lại.

* * *

Từ hôm trở thành một người bạn của ông Cảnh, Thảo nhìn cuộc sống khác hẳn trước. Ra phố, cảnh tượng đập vào mắt anh với những đường nét gãy góc, u ám. Sinh khí trong anh cũng là một sinh khí khác. Điều rõ rệt nhất đã xảy ra là anh quên băng Thuần, quên băng Hồng tới

luôn mấy ngày.

Hồng hẹn anh từ hai ba hôm trước nàng sẽ tới vào chiều thứ bảy, là buổi chiều duy nhất trong tuần anh không phải đến trường. Đúng chiều hôm đó ông Cảnh mời Thảo đi chơi.

Khi thấy Thảo ngần ngừ, ông khoát tay :

- Bỏ đi hết. Tôi biết cậu có hẹn hôm nay, nhưng cậu ở đây, cô ấy đến lúc nào chả được.

Thấy Thảo cười, ông nói tiếp :

- Cậu viết lại cái giấy bảo cô ấy trở lại vào buổi tối vậy.

Anh nghe lời người bạn lớn. San đó, hai người ra khỏi nhà.

Mọi lần ông Cảnh đi bộ. Lần này ông chở anh trên chiếc xe đạp. Thảo ngồi đằng trước, gò lưng xuống Thỉnh thoảng bộ ngực chắc nịch của ông Cảnh lại chạm vào lưng anh.

Chiếc xe chậm chạp chạy vào phố Đường Thành Con phố vòng lượn cong, dưới bóng tối. Ông Cảnh đạp xe vững chắc, vậy mà nửa đường, ông phải dừng lại, gác một chân lên hè, thở.

Thảo áy náy hỏi

- Ông mệt hả ?

Người đàn ông nhìn lại sau xe, nơi buộc giữ cái túi da, cười :

- Không sao.

Ông ngó lui hai ba lần rồi vòng xe trở lại :

- Quên, đi quá mất một quãng.

Thảo ngạc nhiên, Không lẽ nơi ông vẫn tới mỗi tối mà ông có thể quên được. Song anh chợt nghĩ ra ông Cảnh mời anh đi chơi, chắc không đây phải là nơi ông làm việc.

Chiếc xe chạy vào một con ngõ men theo đường thành. Đúng lúc ấy trên đường thành con tàu đêm chạy tới. Trong đêm tối, ống khói tàu phụt lên trời những tia lửa than hồng. Mảnh lửa li ti vọt lên, rồi tắt vào khi rớt xuống thành những bụi than.

Thảo dụi mắt, vẫn cố gắng ngó theo con tàu vừa hú còi, vừa chạy lên dốc thành. Ông Cảnh bỗng nắm chặt tay anh, dẫn vào một căn nhà mặt tiền xám ngoét. Nhà nghèo, trống trải.

Thảo khóa xe trước khi theo người đàn ông vào căn trong, lúc nhìn ra anh đã thấy cánh cửa bên ngoài đóng lại. Lúc vào, Thảo không thấy bà lão coi cửa. Mái tóc bà bạc phơ.

Căn nhà trong là nơi của bà lão thấy rõ. Khay trà, ống nhổ đặt ngay trên mặt ghế, bên chiếc đi văng bóng loáng. Áp vào mặt tường phía tay phải là một bàn thờ.

Ông Cảnh lúc ấy mới bảo Thảo :

- Tôi giới thiệu cậu với mấy anh em trẻ của tôi. Họ ở trong nhà. Tha hồ mà thảo luận.

Thảo giật mình. Té ra ông dẫn anh tới tham dự một buổi họp mặt của bốn thanh niên khác cũng cỡ tuổi với anh. Trông họ không khác gì Thảo.

- Đây là anh Thảo, người bạn mới của chúng ta.

Cả bốn thanh niên đều đứng dậy một lượt, Lăn lượt ông Cảnh giới thiệu

- Đây là chú Tín ! Đây là chú Khả, đây là chú Hoan, và người nhiều tuổi nhất trong bọn : chú Kịch !

Thảo bàng hoàng :

- Anh Kịch !

Đó là con cả chú Thái. Kịch cười, thân mật mà nghiêm nghị ban nãy anh chưa kịp nhận ra vì Kịch đen xạm khắc khổ hơn xưa, và đang khum tay mỗi thuốc lá.

Thảo không được ngồi gần Kịch, mà ngồi gần Tín. Tín gây guộc nhất trong bọn. Hoan trắng trẻo, thành thị hẳn.

Dọc đường về, ngồi chung xe đạp do ông Cảnh chở, Thảo miên man nghĩ đến anh Kịch. Anh không ngạc nhiên chi mấy khi thấy Kịch về Hà nội với những tung tích bí mật, ngay từ hồi còn ở dưới quê Kịch đã sống bạt mạng với những vụ cướp được kể lại.

Thật ra Thảo cũng chỉ nghe đồn về những vụ cướp đó, mà không chắc anh Kịch có đi ăn cướp như chú Thái không. Lúc này gặp lại anh ở Hà nội Thảo say mê anh cũng như hồi nhỏ từng say mê chú Thái. Còn trẻ tuổi mà Thảo thấy Kịch hoàn toàn khác với thanh niên Hà nội. Anh cứng cỏi hơn, quyết liệt hơn, hào hùng hơn.

Chiếc xe đạp chạy trên phố Hàng Bông, về Cửa Nam. Khi hai người đặt chân xuống hè đường, trước khách sạn Huy Hoàng, khách sạn vẫn mở cửa. Thảo vội vã bước vào, thấy Hồng ngồi sau quầy.

Anh cười toe toét :

- Hồng ! Giờ này vẫn còn ở đây à ?

Nàng làm bộ lạnh nhạt không trả lời câu hỏi đó. Thảo bước vào phía sau quay gần nàng :

- Xin lỗi anh trễ hẹn. Hôm nay đi có tí việc.

Ông Cảnh dắt xe qua cửa. Thảo vội dằng lấy xe, dắt vào. Khi anh trở ra, Hồng vẫn ngồi im, mặt có sắc giận. Ông Cảnh nháy Thảo, bước lên gác.

- Xin lỗi mà. Anh đi với ông Cảnh.

Vừa nói Thảo vừa cọt nhả đặt tay lên lưng người bạn gái. Nàng nghiêm nghị hỏi :

- Anh đi đâu với ông ta ?

- Đi chơi. Từ ngày ông ấy ở đây, anh chưa đi chơi với ông ấy lần nào.

Hồng nhướn mắt :

- Không đi có được không ?

Thảo lạ lùng trước câu hỏi. Tuy thế, anh nghĩ bụng : Hồng có hỏi gì thì cũng vì cái giận dỗi của đàn bà mà ra. Nghĩ thế, anh chỉ cười. Vừa cười anh vừa vuốt ve tấm lưng mềm mại của nàng.

Hồng gạt bàn tay sỗ sàng một bên tụt khỏi ghế, lên gác. Thảo xem giờ, ngó vào sổ. Có năm cặp thuê phòng ở suốt đêm. Anh yên tâm đóng cửa khách sạn tắt đèn.

Lên tới phòng mình anh thấy Hồng đang sửa soạn dung nhan trước tấm gương nhỏ.

- Hồng về.

Thấy Thảo bước vào nàng nói và đứng dậy.

Thảo ôm lấy ngang lưng người bạn gái, đùa dõn :

- Không về.

Sắc mặt nàng lạnh lùng, nhưng con mắt nóng. Thảo được thể ôm chặt nàng vào lòng :

- Ừ thì về, mà lát nữa người ta đưa về.

- Khỏi cần.

- Lại còn làm bộ.

- Có phu xe xích lô nó đưa về, khỏi cần ai đưa về.

Thảo cười to :

- Giận hả ?

- Ai thêm giận anh.

- Giận thì đền.

Nàng vùng vằng gỡ tay Thảo ra. Anh càng ôm chặt hơn. Vừa ôm anh vừa đẩy nàng về giường mình.

Hồng đẩy anh ra bằng đôi tay lỏng công, miệng đã mở một nụ cười. Khi biết Thảo đã nhìn thấy nụ cười của mình, nàng la :

- Anh đi đâu về. Đi đâu mà lúc đầu nói đi có tí việc, lúc sau lại nói đi chơi ?

- Đi có việc cũng có mà đi chơi cũng có.

- Thằng cha đó nó dẫn anh đi đâu.

- Đừng gọi vậy. Ông Cảnh là bạn anh.

Hồng bấu môi :

- Bạn ? Chắc ông ấy sai anh đi đâu.

Thảo bực mình nhưng không tiện nói. Nàng nói khẽ :

- Sao anh không thềm nói với tôi hả ?

- Tại sao em nói nhăng ?

- Chứ ông ấy lớn tuổi thế mà thềm bạn với anh ?
Chắc ông ta lợi dụng anh chứ bạn gì với anh.

Thảo cau mặt :

- Lợi dụng ? Anh có gì để lợi dụng ?

- Có chớ sao không ? Ông ấy cần anh để làm một việc gì đó...

Thảo có vẻ sửng sốt :

- Vì lẽ gì em lại nghĩ như vậy ?

- Dễ hiểu quá mà. Ông ấy bạn bè với anh là phải có mục đích. Từng ấy tuổi đầu người ta không còn ham chơi nữa. Anh có biết ông Cảnh làm nghề gì không ?

Thảo lắc đầu, ôm miết lấy người tình. Tuy Hồng nói một câu rất phải song lúc này, ôm tấm thân nóng bỏng của nàng trong tay, anh không muốn nghĩ gì khác nữa. Anh chỉ ừ hử trong miệng.

- Kìa, người ta hỏi.

Thảo áp má vào làm áo bung hơi tả, lắc đầu luôn mấy cái.

- Sao không nói.

Thảo cười hì hì, vỗ nhẹ mấy cái vào bụng nàng. Hồng trườn lên đầu giường, đẩy ra :

- Đừng có giả điếc giả dại. Từ lần sau em lên mà còn thấy anh đi suốt đêm với thằng cha đó, em sẽ không thèm tới đây nữa.

- Ừ thì thôi.

- Thôi cái gì. Em thôi lên đây hay là anh thôi đi chơi với ông Cảnh.

- Không phải đi chơi.

Thình lình có tiếng gõ cửa. Thảo vội vàng vuốt ve lại nếp áo quần ra mở cửa. Ông Cảnh tươi cười vẫy anh ra ngoài, Thảo khép cửa lại.

- Gì đó ông.

- Cậu đã nói gì với cô ấy chưa ?

- Nói gì ?

- Về cái vụ đi với tôi.

Thảo ngập ngừng :

- Tôi chỉ nói đi chơi với ông.

- Phải. Cậu không nên cho đàn bà biết nhiều chuyện. Không nên nói gì là hơn. Đây là chuyện đàn ông mình với nhau.

- Vâng.

- Thôi tôi lên phòng. Vui nhé.

Ông vừa nói vừa vỗ lưng anh, cười cười, Thảo chờ cho ông đi khuất ở cuối hành lang mới vào phòng mình trở lại.

- Ông Cảnh chứ gì ?

Anh gạt đầu trả lời câu hỏi của Hồng.

- Có phải ông ấy dặn anh đừng nói gì với em phải không ?

Thảo sừng sốt buột miệng :

+ Sao em biết ?

Nàng bĩu môi :

- Sao em lại không biết. Ông ta dẫn anh đi đâu mà phải dấu diêm ? Làm cái gì mà phải giấu diêm.

- Không có gì hết.

- Hừ, không có gì hết mà lại phải giấu diêm. Hay là mấy người đi chơi bời bậy bạ ở đâu ?

Mặt mày sáng quắc, Thảo cốt nhả :

- Ai lại nói như thế ? Em nói thế cho dù có thật đi nữa anh cũng không nhận cơ mà.

- Thế đi đâu ?

Nàng dần giọng hỏi sắc mặt cau có đến nỗi Thảo phải suy nghĩ. Anh không tin rằng Hồng lại lưu tâm tới chuyện của mình như vậy. Anh nhìn nàng chăm chú hơn.

Hồng sửa soạn lại y phục, mắt nhìn lơ đãng xuống mặt bàn. Khi Thảo ôm nàng trở lại liền bị đẩy ra. Ngồi xuống ghế hần hoi, yên vị, nàng nói :

- Em biết bây giờ có nhiều chuyện lôi thôi lắm, anh phải coi chừng. Mới rồi báo mới đăng một nhóm học sinh trường Thăng Long vì hoạt động kín gì đó là truyền đơn phổ biến văn nghệ vùng ngoài thì phải. Bây giờ dính vào mấy vụ đó là chết tươi chứ không phải đùa đâu.

Thảo chột dạ, gạt ngay đi :

- Em đừng lo.

- Không lo sao được. Em đáng nghi lắm. Cái ông Cảnh ông ấy sinh sống bằng nghề gì mà bí mật thế. Em nghi ông ấy hoạt động chính trị. Anh đừng đi với ông

ấy nữa.

Thảo lơ đãng :

- Ủ.

Hồng dịu dàng nhìn anh :

- Anh phải suy nghĩ cho kỹ, đừng có vào vội. Anh nên tính thật kỹ. Nếu anh dính vào chuyện đó thật phải cho em biết ngay.

- Để làm gì ?

- Còn làm gì nữa. Em sẽ có chuyện nói với anh. Anh đồng ý như thế không đã nào ?

Thảo ngấm nhìn khuôn mặt đầy đặn của người tình, gật đầu. Anh biết nàng thành thật lo lắng cho mình.

- Được rồi, có gì anh sẽ tính sau. Có thể anh sẽ cho em biết.

Vài ngày sau buổi tối nói chuyện với Hồng, Thảo vội vã đi tìm nàng. Anh thật sự lo lắng. Thêm một nhóm học sinh trung học bị bắt, liên quan tới một tờ bích báo đăng một bài viết về Vũ trọng Phụng. Thảo giật mình khi hay tin này.

Anh nghĩ đến ông Cảnh tới nhóm Tín, Hoan, Khả, tới buổi họp mặt trong ngôi nhà ở phố Đường Thành. Hôm ấy anh Kích cũng nói về Vũ trọng Phụng và bảo Thảo phải nghiên cứu kỹ vai trò người cách mạng già ở chương cuối cuốn sách.

Gặp Hồng, anh tìm mãi không ra cách mở đầu câu chuyện. Nàng nhận ra ngay sự ấp úng của anh hốt hoảng hỏi :

- Lại vừa có một vụ. Anh có dính líu phải không ?

- Không. Anh không dính líu gì vào vụ đó. Tuy nhiên anh biết những người liên quan đến vụ đó.

- Trời ơi !

Thảo nhìn ra phố, hoang mang.

- Ai ?

Hồng hỏi giật giọng. Anh lắc đầu :

- Anh thấy vui cũng chẳng nên biết họ làm gì.

- Ông Cảnh phải không ?

Thảo nhìn vào cặp mắt nàng dò xét tình trạng hiểu biết của người bạn gái. Anh thấy không thể giấu nàng

được.

Thảo kể sơ lại mạch lạc câu chuyện, nhưng giấu hẳn chuyện gặp Kịch. Hồng bút rút nói :

- Em biết ngay mà. Nhìn qua ông Cảnh là em biết ngay. Nguy hiểm quá.

Thảo băn khoăn hỏi lại :

- Có nguy hiểm gì không ?

- Sao lại không. Nếu những người bị bắt biết ông Cảnh, bị tra tấn, thế nào họ cũng khai ông ta ra. Sớm muộn gì ông ấy cũng bị bắt. Rồi biết đâu anh...

Nàng cười gượng, lắc đầu :

- Là mình lo xa như thế.

Thảo xua tay :

- Anh không sợ vụ đó. Giả thử ông Cảnh bị bắt, ông ấy sẽ không khai anh ra làm gì đâu.

- Thôi đi, đừng có tin hão.

- Anh nghĩ chắc như vậy. Anh chỉ sợ bọn thằng Tín bị bắt thôi. Nhưng chắc chúng nó chưa biết chỗ anh ở.

Hồng thở dài. Nàng suy nghĩ một lúc lâu, bất chợt hỏi :

- Anh để dành được bao nhiêu tiền rồi ?
- Không bao nhiêu. Để làm gì ?
- Thuê nhà khác mà ở. Em thấy như thế đỡ nguy hiểm.

Thảo lắc đầu :

- Đâu đến nỗi như thế. Miễn là từ nay anh không liên lạc với họ nữa là được.

- Không liên lạc sao được nữa. Ông Cảnh ở cùng nhà với anh.

Thảo mân mê điều thuốc lá gạt đầu. Anh thấy nàng có lý.

- Ừ để tính.

- Còn để gì nữa. Phải tính ngay. Chỉ nội ngày mai là ông Cảnh có thể bị bắt rồi. Bây giờ làm thế này, tối nay anh đợi em. Em sẽ lên sớm.

- Làm gì ?

- Tối em nói. Để xem tình hình ra sao. Nếu thấy có vẻ gì lạ, em sẽ mang anh đi. Ngủ tạm ở đâu một đêm vậy.

Thảo cười, tạm quên những lo lắng. Anh ngắm nhìn Hồng cười cười ca bằng mắt hỏi :

- Em cũng đi luôn với anh đêm nay ?

Nàng lờm :

- Thôi đi, đừng có ầu tả.

- ầu tả gì mà ầu tả. Vả lại có ầu tả thì cũng ầu tả từ lâu rồi, đâu phải đợi đến đêm nay ?

Hồng cúi trộm anh một cái, đẩy ra :

- Thôi về đi, người ta đang bận, đừng ám quẻ.

Thảo cười to :

- Ám quẻ ? Quẻ gì đó ?

Anh vừa nói vừa cười títt mắt. Trên đường về, Thảo vẫn còn cười. Chỉ khi tới khách sạn, mối lo lắng của anh mới lại trở về. Người phụ việc gọi anh :

- Cậu Thảo.

Thảo giật mình. Ít khi chú bé này có chuyện gì để nói với anh.

- Ông Cảnh vừa đi rồi.

Thảo sững sốt hỏi lại :

- Ông Cảnh đi rồi ?

- Vâng, vừa mới đi xong. Ông ấy hấp tấp lắm mà lại đi ngỗ sau.

Thảo trấn tĩnh lại, hiểu ngay. Như thế là ông đã bại lộ tung tích. Có lẽ vì nhóm thanh thiếu niên do ông nhóm tụ được đã bị bắt.

Anh chạy bay lên phòng mình. Tiếng chân dậm âm âm, bành bịch. Mở khóa, đẩy cửa vào. Thảo cúi nhìn sàn nhà. Không một tờ giấy báo nguy nào của người đàn ông.

Anh đóng chặt cửa phòng, mở va li lấy mấy tập thơ Tố Hữu mang đi tiêu hủy. Lấy diêm, anh chạy vào nhà cầu, mồi lửa. Những trang thơ đầu tiên bốc cháy.

Thảo đứng im cúi nhìn ngọn lửa um khói, tâm trí xôn xang. Thành linh anh nghe dưới nhà có tiếng ồn ào của nhiều người.

Anh hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Khóa chặt cửa cầu tiêu, anh đợi mớ sách cháy hết. Khi ngọn lửa tàn những trang giấy cong queo uốn lại, là lúc có tiếng giầy

cồm cộp lên thang.

Hai người cảnh sát, một người đàn ông mặc thường phục chia nhau trấn giữ các cửa phòng. Người mặc thường phục đi theo chủ bé làm công của khách sạn tới trước cửa phòng ông Cảnh.

Thảo mở cửa nhà cầu bước ra. Anh nghĩ không nên im tiếng lánh mặt như thế một khi bị phát giác thế nào cũng bị bắt.

Thảo thấy một người cảnh sát tiến lại.

- Cậu mượn phòng ở đây ?

Vừa hỏi ông ta vừa liếc nhìn người đàn ông mặc thường phục mà Thảo đoán là một gã công an. Anh thấy y trừng trừng nhìn mình.

Thảo vội vã nói :

- Không tôi là quản lý khách sạn này,

- À, tốt.

Bọn họ lanh lẹ bước vào phòng ông Cảnh, không nói năng gì, lật tung nệm giường đáy tủ. Họ không tìm thấy bất cứ một đồ vật gì của người đàn ông.

Viên cảnh sát hất hàm với chú bé làm công của khách sạn :

- Mà nói sao ? Ông ấy vừa đi ?

- Vâng. Vừa đi thì các ông tới.

Gã công an nắm chặt vai nó, lắc lắc :

- Mà đừng nói láo. Tụi tao vây khách sạn cả nửa tiếng rồi, không thấy ai đi ra hết.

- Ông ấy... Ông ấy đi ngõ sau !

Gã công an đẩy mạnh nó một cái, trừng mắt nhìn Thảo.

- Cậu là quản lý.

- Vâng.

- Mời cậu về bớt chúng tôi cần hỏi chút việc.

- Thưa ông, về người khách của chúng tôi ?

- Phải, mà có đúng thằng chó chết đó là khách không? Thằng chó chết đó mà là khách à ? Chứ không phải nó ở đây cả tháng rồi.

Thảo sợ tái xanh mặt. Anh lấy thuốc lá châm hút để trấn tĩnh. Bất ngờ điều thuốc lá bị giật khỏi môi anh.

- Tôi hỏi, cậu chưa trả lời.

- Thừa ông, ông ta vẫn là khách. Ông ta thuê tháng ở đây.

- Được rồi, về bớt rồi muốn nói gì thì nói. Mà chủ khách sạn đâu.

Thảo không biết giờ này chú Thái ở đâu, anh ấp úng :

- Tôi không rõ ông ta ở đâu. Ông ta còn một cái khách sạn khác ở đường Cầu Gỗ,

- Dẫn chúng tôi đến đó.

- Tôi không biết chỗ đó.

Gã công an ngó sát vào mặt anh. Thảo thấy cặp mắt gã có những tia màu đỏ. Anh lùi lại một bước.

- Tôi không biết chỗ đó thật. Tôi làm đây chỉ biết ở đây mà thôi.

- Cậu ở phòng nào ?

Một người bất thành linh lên tiếng hỏi. Thảo mở cửa phòng mình kịp thời cho họ vào xét. Thật là hú hồn.

Mấy cuốn thơ Tố Hữu đã được đốt kịp thời.

Không thấy một điều gì khả nghi họ rút đi. Xuống tới dưới nhà, Thảo thấy Hồng hốt hả chạy vào. Nàng mở to mắt nhìn anh, nhìn mấy nhân viên công lực.

- Trời ơi, anh bị bắt hả ?

Gã công an hất hàm :

- Ai đây ?

- Em tôi.

- Đi luôn.

Thảo kêu lên :

- Ông nói gì, em tôi có làm gì đâu ?

- Không làm gì à, cô ấy có đến đây. Cô ấy có liên lạc với cậu.

- Liên lạc với tôi là có tội sao ?

Gã công an nhún vai.

- Cái đó hậu xét. Về bót rồi tính.

Thảo run rẩy ngơ ngác líu ríu theo họ ra cửa. Mấy người cảnh sát đưa mắt nhìn nhau dò hỏi về trường hợp Hồng. Nàng để ý thấy họ đều e dè ngò viên công an. Y khoát tay :

- Về bót đã.

Hồng thụt lùi vào trong quây

- Tôi làm gì mà các ông bắt tôi ?

- Cô liên lạc với cậu này.

- Anh ấy tội gì ?

- Tội gì à ? Chứa chấp Việt Minh.

- Anh ấy chỉ là quản lý. Có bắt các ông phải bắt người chủ chứ ?

Một người cảnh binh già gật đầu :

- Cô nói phải nhưng bây giờ chủ không có đây tạm thời cậu này phải về bót. Cô đừng lo, khai báo xong thế nào cậu cũng được về.

Ông ta không nói gì tới Hồng hết. Nàng mừng thầm, mạnh bạo nói :

- Vậy ông kia không bắt tôi được.

Mấy người cảnh sát lại nhìn nhau rồi ngó gã công an. Gã lại khoát tay lần này gã không nhìn Hồng :

- Hậu xét. Cứ bắt !

Nàng hét lên :

- Tôi không đi ! Tôi không đi ! Ồi hàng phố tôi không làm gì mà người ta bắt tôi !

Nàng kêu ầm, xô chiếc ghế càn càn vào quầy gỗ. Ngoài đường đám đông đã tò mò nhìn ngó nhưng không dám tới gần. Hồng vẫn tiếp tục la hét. Cuối cùng người cảnh binh già nói :

- Thôi tha cho thị !

Gã công an đã ra khỏi cửa, làm như không để ý gì tới chuyện đó nữa. Máy người cảnh binh áp giải Thảo ra xa, tuy nhiên anh không bị còng tay.

Hồng hú vĩa, đóng chặt cửa khách sạn lại. Nàng ngồi thu mình trên ghế, mặt tái ngắt, mắt mở chợn trừng.

Rồi nàng ra khỏi khách sạn, gọi một chiếc xích lô tới đường Chợ Đuôi.

Lúc ấy trời đã tối nhưng nàng tìm thấy ngôi nhà ba tầng của gia đình có chú Thảo không khó lắm. Dọc đường,

nàng nghĩ mãi đến người chú học Luật của Thảo. Chú Hạp. Chỉ có chú mới dễ dàng cứu Thảo được.

Tới bót Cảnh sát, Thảo bị bỏ ngồi một xó rất lâu không ai thèm để ý tới. Mấy người cảnh binh lột mũ thở phào, lắc đầu với nhau trước khi khuất ở phía trong.

Thảo hoang mang không biết họ tính xử trí với mình ra sao và âm ức vì sự vô lý mà mình phải chịu đựng.

Mãi nửa tiếng đồng hồ sau Thảo mới được gọi vào. Sau chiếc bàn lớn, một nhân viên cảnh sát đầu bạc ngồi cầm cúi viết.

- Tên ?

Thảo nóng mặt trước câu hỏi hỗn xược.

- Bao nhiêu tuổi. Nghề nghiệp ?

Thấy anh khai là học sinh, ông ta ngẩng đầu ngó trừng trừng.

- Học sinh. Vậy thì trúng phóc rồi. Học sinh độ này lộn xộn lắm.

- Thưa ông tôi không biết gì hết.

- Anh tưởng tôi ngu à ? Anh với chủ nhân phải là người thân tin. Đúng không ?

- Dạ, ông ta cùng quê với tôi.

- Đó, nói đâu có đây.

- Tôi chỉ là người làm công.

- Thì đã đành. Những còn cái gì nữa thì khai nốt ra. Nếu không anh sẽ bị giữ lại đây cho đến khi nào ông chủ đến lãnh anh ra. Chúng tôi coi anh như người đại diện chủ nhân.

Thảo bàng hoàng, lắp bắp. Một tiếng chuông kêu reng. Một viên cảnh sát bước vào.

- Nhốt.

Người đàn ông lặng lẽ nói cộc lốc. Thảo không kịp nói gì đã bị dẫn đi ngay.

Trước khi ra khỏi phòng, anh ngoái cổ nhìn lại, chỉ thấy mái đầu bạc của người cảnh sát già.

* * *

Hồng mạnh bao gõ cửa căn phòng ở đầu dãy mà nàng biết là phòng khách. Cô Vinh tiến ra. Cô ngạc nhiên

nhìn nàng.

- Cô hỏi ai ?

- Thưa bà, tôi là bạn của Thảo.

- Nó không ở đây nữa.

- Vâng. Tôi có chuyện về Thảo muốn nói với chú Hạp.

Chú Hạp từ ban công bước vào.

- Gì đấy cô. Mời cô ngồi chơi.

Hồng vào trong phòng, ngồi ngay xuống chiếc ghế gụ kiêu cổ và kể lại chuyện Thảo bị bắt.

- Nó ở nhà ông Thái ?

Chú kêu lên, đưa mắt nhìn cô Vinh. Bấy giờ hai người mới biết Thảo đã giấu diếm việc đi làm. Chú Hạp suy nghĩ, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng. Rất lâu chú không nói gì.

Hồng ngập ngừng đứng dậy :

- Thưa chú. Thảo không có nói đề cháu tới đây nói lại với chú, nhưng cháu nghĩ rằng nên nói với chú thì hơn, may ra chú cứu được Thảo. Anh ấy bị giải về bót khu Cửa Nam.

Chú Hạp mừng rỡ.

- Bót Cửa Nam à ?

- Vâng.

- Thế thì phúc bảy mươi đời nhà nó, Có quen.

Chú nói vắn tắt như vậy Hồng cũng đủ mừng. Nàng thấy mình đã làm một việc có ích.

Ra khỏi ngôi nhà ba tầng, Hồng không trở về nhà mình mà quay trở lại khách sạn Huy Hoàng dù nàng biết như vậy là nguy hiểm. Ngôi khách sạn đóng cửa.

Nàng bấm chuông, chú bé làm công hiện ra, Hồng lọt vào trong, cánh cửa đóng lại.

- Gì đó chị ?

- Bây giờ phải nhờ ông Thái cứu anh Thảo. Em biết nhà ông Thái ở đâu không ?

- Thưa chị không.

Hồng nhìn nó hoài nghi.

- Em thử cố nhớ xem.

- Em không biết mà.

Chợt nàng tươi nét mặt. Nàng nhớ chú Thảo còn một ngôi khách sạn ở khu Nhà Ga. Có một lần qua đó nàng thấy chú Thái ngồi sau quầy. Nàng đã từng cho Thảo biết điều này.

- Ở cái khách sạn gần Nhà Ga phải không ?

Cậu bé gật đầu nhưng bỗng dơ tay bịt miệng, làm như vừa buột miệng nói một câu không được nói, trong khi cậu chỉ gật đầu. Hồng biết là mình đoán đúng, liền đứng dậy.

Dọc đường nàng nhớ ra đó là khách sạn Bồng Lai. Khách sạn này do cô Tư Hồng đứng ra cai quản. Từ ngày có Thảo, người tướng cướp giao hẳn khách sạn Huy Hoàng cho anh trông coi, về ở luôn với người tình, nay đã thành người vợ.

Khi Hồng tới trước khách sạn Bồng Lai, nàng bàng hoàng, đờ đẫn trước một ngôi nhà đã bị khóa trái. Trên cánh cửa có treo tấm bảng giấy : NGHỈ ĐỂ SỬA CHỮA.

Trong bóng tối nàng đứng bất động nhiều phút, không biết phải làm gì. Rồi nàng ghé mắt nhìn qua khe cửa, trong khách sạn tối om quả thật không còn ai. Không còn cách nào khác, Hồng lủi thủi ra về. Cùng với những hoen nước mắt, nàng giận Thảo không biết đâu mà kể.

Chương Bốn

Liên tiếp trong vòng hai tuần lễ, cứ cách hai ba ngày Hồng lại tới gặp chú Hạp một lần để hỏi thăm tin tức về vụ Thảo. Nàng cũng tới bót Cửa Nam mấy lần nhưng không lần nào được gặp người yêu.

Mấy lần đầu chú Hạp giữ bộ mặt nghiêm chỉnh. Tới lần thứ tư vừa trông thấy Hồng chú đã tươi cười :

- May ra cứu được nó.

Hồng chưa kịp hỏi chú đã giới thiệu người đàn ông ngồi bên cạnh, khuôn mặt khắc khổ :

- Chú Kiêm.

Nàng giật mình. Hồi còn ở làng Văn, lúc còn bé tí, nàng đã nghe họ Nguyễn có thằng Kiêm đi cách mạng chống Pháp từ lúc 18 tuổi. Làng Văn trông thấy chú Kiêm lần cuối cùng vào lúc chú chỉ mới nhú ria mép.

Hơn chục năm sau chú chỉ còn là một cái tên, một lời đồn. Không ngờ Hồng lại được trông thấy con người tên tuổi ấy trong một hình ảnh khắc khổ già dặn. Khuôn mặt chú chỉ có vùng trán cao sóng mũi thẳng nhô ra còn cặp mắt còn hai má chìm vào bộ râu quai nón rậm rạp.

Hồng sợ sệt chào chú, chỉ dám nhìn, không dám nói.
Chú hỏi :

- Cô Hồng yêu thằng Thảo nhà này lắm hả ?

Hồng đỏ mặt không đáp. Chú nói tiếp :

- Tôi đợi cô Hồng ở đây đây. Thằng Thái nó làm những gì, ở đâu, cô phải cho tôi biết.

Nàng kể ra hết, không thối mác. Ngôi khách sạn ở Cửa Nam, ở khu Nhà Ga.

- Còn gì nữa không ?

Hồng suy nghĩ, nhớ ra một vài điều :

- Cháu nghe cô Tư Hồng, nhân tình của chú Thái, có nhà chứa ở Ngã Tư Sở.

Chú Kiêm gật gù, nhồi thuốc vào ống điếu, liếc nhìn chú Hạp

- Tốt lắm. Còn gì nữa.

Hồng chợt nhớ ra một điều nàng quên bằng :

- À, hình như hai người còn một ngôi nhà ở đằng Cầu Gỗ. Cháu cũng không rõ là nhà ở hay khách sạn.

- Cô Hồng cố nhớ kỹ lại đi.

Nàng lại nghĩ. Chú Kiêm, mỗi câu nói của chú, đều khiến nàng phải vận dụng đến tâm trí. Nhưng lần này nàng phải lắc đầu :

- Không, cháu không biết gì hơn.

Chủ bập bập ổng điếu, cười :

- Thôi thế cũng đủ chán. Người của tôi thế nào cũng tìm ra.

Hồng không hiểu rõ chú muốn nói gì. Chú Hạp bảo Hồng :

- Chú tới bót Cửa Nam rồi. Còn phải gấp cấp cao hơn nữa nhưng người ta đòi phải tìm ra thằng Thái. Tuy là vô lý nhưng nếu không có người chủ họ phải giữ quản lý.

- Cháu đi tìm hết rồi mà không biết bây giờ chú Thái ở đâu.

- Cô Hồng có nghĩ vì sao thằng Thái phải trốn tránh không ?

- Dạ sợ bị bắt.

- Vì sao lại sợ.

Hồng không quyết đoán được. Chú Kiêm nói :

- Chính thằng ăn cướp đó cũng là Việt Minh. Con nó cũng đi theo Việt Minh. Nó là V. M. cao cấp nữa.

Tuy có chú Kiêm nói ra nàng mới biết, nhưng nàng không ngạc nhiên. Phải rồi, chú Thái luôn luôn có hành tung bí mật.

Nhưng chú nói con nó đi theo V.M. hết chẳng lẽ con Hậu cũng là V.M ? Hồng không tin điều này, càng không tin vì Hậu đã đi Sài Gòn rồi. Nàng còn đang suy nghĩ chú Kiêm lại lên tiếng :

- Dù sao, tới phải cần đến cô Hồng.

- Thừa chú.

- Phải mất ít ra là một tuần lễ, có khi hai tuần cũng không chừng.

- Làm gì chú ?

- Làm mọi cách để tìm cho ra thằng Thái hay nhân tình của nó. Cô Hồng dẫn người của tôi tới ngã Tư Sở Cầu Gỗ, khu Nhà Ga vv... Chỉ có cô Hồng mới nhận mặt chúng được. Được chứ ?

- Thừa chú được a.

- Vậy bao giờ ?

- Dạ bao giờ cũng được.

- Thế cô Hồng không bận à ? Còn đi học hay đã đi làm rồi.

- Cháu bán hàng. Bố mẹ cháu có tiệm phở ở Ô Chợ Dừa. Phở Hồng đó chú.

- À.

Chú Kiêm nói

- Trưa mai cô Hồng tới đây dẫn hai người đi. Thôi bây giờ về được rồi.

Nàng hơi chưng hửng, song cũng đứng dậy ra về.

* * *

Hồng được đưa lên chiếc Citroen màu đen cũ kỹ đậu trước ngôi nhà ba tầng. Ngoài người lái xe còn hai thanh niên khác. Thoáng nhìn họ nàng hiểu ngay đây là những thủ hạ của Kiêm. Người nào cũng sắc sảo lạnh lẽo kín đáo. Họ cùng ít nói như nhau. Chú Kiêm dĩ nhiên không đi, chú để đàn em đi. Lần lượt Hồng đưa họ tới

hai địa chỉ. Ngôi khách sạn đóng cửa ở khu Nhà Ga, ngôi khách sạn phố Cửa Nam. Tại mỗi nơi đều có một người xuống xe, ở lại. Người cuối cùng, lái xe, muốn Hồng dẫn anh ta tới Ngã Tư Sở.

Nàng e dè nói :

- Tôi chỉ nghe nói nhân tình của ông Thái là chủ chứa ở khu này, chứ không rõ bà ta ở nhà nào.

- Nếu vậy để tôi đi. Bây giờ có đưa tôi tới Cầu Gỗ.

- Tôi cũng không biết nốt.

- Không sao. Nếu biết thì việc gì phải kiếm.

Nàng ngạc nhiên :

- Nếu thế sao không đi Ngã Tư Sở ngay bây giờ ?

Anh ta nghiêm nghị nói :

- Khu ăn chơi phải đi đêm.

Nàng gật đầu ra ý hiểu.

Chiếc Citroen tới Cầu Gỗ dừng lại trước một hàng sắt. Người thanh niên châm thuốc hút nói :

- Coi như cô với tôi đi chơi vậy.

Hồng cười :

- Vâng.

- Cô có hay đi chơi thể này không ?

- Có chứ. Tôi đi với anh Thảo.

Anh ta gục gặc cái đầu

- À ra thế. Anh chàng này ra làm sao tôi cũng chưa rõ nữa. Chắc là kẻng trai lắm ?

Nàng nhìn anh ta không nói gì, khuôn mặt tươi hơn lúc trước.

- Hình như cô tên Hồng ?

- Vâng.

- Tôi tên Bảo.

- Dạ.

- Nào, bắt đầu, khách sạn phải không ?

- Tôi không rõ nhà riêng hay khách sạn.

Anh ta phác tay

- Khu này là khu buôn bán cao lầu tửu quán, chắc là khách sạn. Đi tìm khách sạn trước.

Hồng thấy anh ta nói có lý, bỗng tưởng là thế nào cũng tìm ra nơi ở cuối cùng của chú Thái. Khách sạn đầu tiên họ tới là một ngôi nhà hai tầng. Nàng chưa biết phải làm thế nào để hỏi thăm thì Bảo bước thẳng vào trong.

Người quản lý, một ông già, cười đãi khách :

- Cô cậu thuê phòng.

Bảo liếc cười với Hồng. Nàng đỏ mặt, bực bội. Anh ta nói với người quản lý :

- À, ông Thái có đây không ông ?

Người quản lý gấp sổ lại :

- Ông Thái nào !

- Thôi cảm ơn ông. Tôi lầm khách sạn, ông Thái chủ khách sạn ấy mà.

- À, thế thì ở bên kia đường.

Bảo cảm ơn một lần nữa, rồi bước ra đường. Hồng rất bội phục mưu mẹo của anh ta.

Phía đường bên kia, từ đầu phố tới cuối phố chỉ có hai khách sạn. Bảo ngắm nghía, quan sát. Anh ta hát hàm về phía khách sạn Ánh Sáng, bảo Hồng :

- Tôi cả quyết với cô, khách sạn này của ông Thái. Ánh Sáng với Huy Hoàng thì cũng mem sớt.

Nàng thấy anh ta có lý. Hai người băng qua đường vào thẳng khách sạn. Tới quây. Bảo hỏi ngay với người quản lý :

- Ông cho thuê một phòng.

Hồng ngạc nhiên nhưng im lặng. Cuốn sổ mở ra, Bảo ghi tên. Anh ta tự ý đề tên vào sổ.

Trước khi gấp cuốn sổ lại trao trả người quản lý anh ta đọc nơi bìa trong nơi dán các môn bài khách sạn.

Hai người được dẫn vào sâu trong khách sạn một ngôi nhà không có lầu. Người quản lý dẫn họ vào một phòng rộng sạch sẽ.

Bảo đóng cửa phòng nói nhỏ :

- Xin lỗi cô Hồng nhé. Phải làm thẻ này mới được.

Hồng im lặng, e ngại.

- Tôi vừa xem cái môn bài khách sạn. Tên chủ nhân là Trần thị Hồng, phải tên nhân tình ông Thái không ?

Hồng tươi tỉnh gật đầu :

- Đúng rồi. Đúng cả tên lẫn họ.

Nàng giải thích thêm :

- Tại tôi cũng tên Hồng nên hồi ở quê tôi có hỏi xem cô Tư Hồng họ gì mà.

Bảo gật đầu ra ý hiểu. Anh ta châm thuốc lá :

- Lát nữa cô Hồng có thể về. Một mình tôi ở đây được rồi.

- Anh sẽ làm gì ?

Anh ta lắc đầu.

- Cô bắt tất phải hỏi

Hồng thắc mắc :

- Tôi về bây giờ không được sao ?

- Không được. Nếu cô về ngay bây giờ họ sẽ đề ý. Phải làm như thường.

- Như thường là làm sao ?

Anh ta cố giấu nụ cười :

- Thôi, cô đừng hỏi.
- Tôi cũng phải hỏi để biết chứ.
- Cô có muốn cứu anh chàng Thảo của cô không ?
- Sao lại không ? Nếu không tôi đi theo anh làm gì ?
- Vậy cô phải làm theo lời tôi.
- Thì tôi vẫn làm theo lời anh.
- Thế thì đừng hỏi gì hết.

Nàng bực mình :

- Sao lại cấm tôi hỏi.
- Nếu cô hỏi tôi phải nói, mà có những điều nói ra rất bất tiện. Thí dụ cô hỏi như thường làm sao ? Hì hì ; chứ cô mà không biết khi một cặp nhân tình vào khách sạn họ làm những gì à ? Không lẽ vào một tý lại ra ngay.

Hồng nhìn xuống mặt giường, hai tai nóng rần. Nàng nhớ tới hôm nào khách sạn Huy Hoàng với Thảo. Nếu bây giờ Thảo thấy nàng ở đây, trong căn nhà này với một thanh niên lạ mặt, chắc là đổ vỡ hết.

Song làm sao hơn được khi nàng muốn cứu Thảo, một ý nghĩ đến trong óc nàng : bây giờ nàng mới hiểu có những nỗi éo le, có những điều kỳ dị trong cuộc đời.

Nàng thở dài, nhẹ nhẹ trút nỗi lo âu buồn phiền ra ngoài lòng ngực.

Nửa tiếng đồng hồ sau Bảo mở cửa cho Hồng ra về.
Anh ta dặn :

- Cô cứ việc về thẳng, còn để chuyện này tôi lo. Một hai hôm nữa cô có thể biết kết quả rồi.

Vừa bước ra ngoài hành lang, nàng vội vàng chạy trở vào. Từ phía ngoài một người đàn bà đang đi tới. Thấy Hồng trở lại, Bảo ngạc nhiên.

- Bà ta.

- Ai ?

- Tư Hồng.

Vừa lúc ấy tiếng guốc đàn bà đi qua, ngoài hành lang. Bảo xem giờ, vuốt tóc, rồi mở cửa. Tiếng guốc đi sâu vào cuối nhà. Một cánh cửa mở, vang lên thứ âm đặng. Trong bóng tối.

- Đi cô.

Hồng lẳng lẳng làm theo anh ta. Hai người ra khỏi khách sạn. Đi được một quãng, anh ta nói :

- Mình gặp may. Tôi tưởng phải ở đây một hai ngày, không ngờ mới có nửa giờ đã xong. Bây giờ nhờ cô một việc. Cô gọi xe về khách sạn Huy Hoàng bảo người bạn tôi đang canh ở đó lại đây.

Hồng gật đầu.

- Anh ta lên Thành.

Khi gặp Thành, Hồng đưa anh ta trở lại Cầu Gổ. Bảo đứng bên một cột điện.

- Mụ ta vẫn chưa ra khỏi khách sạn. Cứ theo mụ là tìm ra thằng cha Thái.

Quay lại Hồng, anh ta nói.

- Bây giờ cô Hồng có thể về nhà nghỉ ngơi. Từ đây mọi việc đã có chúng tôi lo.

- Tôi đi theo được không ?

Bảo lắc đầu :

- Vô ích. Cô đi theo còn nguy hiểm nữa. Nếu bà ta nhận ra cô là mọi việc hỏng bét.

Nàng gật đầu, ra về.

* * *

Buổi tối ngày hôm sau Hồng trở lại ngôi nhà ba tầng ở cuối phố Chợ Đuôi. Vừa nhô đầu lên thang nàng gặp ngay cô Vinh, cô chỉ tay vào phòng khách.

- Vào đi cháu. Họ đang ở cả trong ấy. Đó là bọn mấy người thủ hạ của chú Kiêm.

Chú Kiêm ngồi trong một chiếc ghế bành. Thấy Hồng chú vẫy tay bảo lại gần, chỉ ghế cho ngồi.

- Bắt được con mẹ Tư Hồng rồi, nhưng chưa ăn thua gì.

Bảo kê :

- Tụi tôi báo Cảnh sát tới bắt được ngay. Nhưng con mẹ vẫn nhất định không khai gì ráo. Nó bảo nó không biết gì về thằng Thái cả, thế có lấu không.

Hồng kêu lên :

- Không biết gì ? Bà ta ở với chú Thái mà.

- Thế đấy.

Nàng quay sang chú Kiêm

- Thừa chú bây giờ phải làm sao ?

- Còn đang tính. Nó vận động giữ lắm. Nó lại có tiền. Phiền một cái không có gì chứng minh nó là vợ thằng Thái cả.

Chú bắn khoăn ra mặt. Hồng không thể hiểu được tại sao lại có những lý lẽ lạ lùng để Thảo bị giữ mà cô Tư Hồng lại có thể được thả.

Bảo đưa ý kiến :

- Chỉ còn một cách là bắt cho được thằng cha

Thái. Bây giờ phải theo dõi mục Tư Hồng. Mục có tiền, không sớm thì muộn sẽ được thả. Mình lại theo dõi nữa.

Có mấy người gặt đầu. Chú Kiêm im lặng hút thuốc, chú cũng không có kế gì hay hơn.

Cuộc theo dõi có Tư Hồng kéo dài tới hơn nửa tháng mà chưa có một kết quả nào. Cô ở lý tại khách sạn Ánh Sáng. Khách sạn Huy Hoàng trong khi đó bị niêm phong.

Một hôm Hồng bảo chú Kiêm :

- Thừa chú không lẽ mình chịu thua.

Chủ nhn nàng dăm dăm

- Phải bắt được thằng Thái mới tính chuyện được.

Chú nói rồi lại hút thuốc.

Một tuần lễ sau khi Hồng tới lần nữa thì gặp Bảo. Anh ta đưa một tin mới : Cô Tư Hồng ra khỏi khách sạn, anh ta theo đến phố Đường Thành thì mất dấu.

Hồng la lên :

- Cháu nhớ ra rồi. Phố Đường Thành. Nhưng cháu không nhớ rõ nhà.

Nàng kể lại cho chú Kiêm nghe những gì Thảo đã tâm sự với nàng về buổi họp mặt với con cả chú Thái, anh Kịch, ông Cảnh và mấy thanh niên khác ở ngôi nhà Đường Thành.

Đường Thành, cái tên mà Hồng đã quên bẵng. Chính Thảo đã đến đó, trong một ngôi nhà bí mật, một sào huyệt của bọn chú Thái. Hồng kể lại tỉ mỉ những gì nàng biết cho chú Kiêm nghe. Chú chăm chú nghe, cuối cùng nói với bọn Bảo :

- Chỗ này xem ra có hy vọng hơn cả. Mấy cái khách sạn kia dính dáng với nhau, nên nó không ở là phải. Nếu nó không ở Ngã Tư Sở chắc là ở chỗ này.

Hồng lại ra về, để chờ đợi. Một hôm nàng đang ở trong nhà thì Bảo tới.

Từ trong tiệm phở trông ra mới đầu nàng thấy chiếc Citroen màu đen dừng lại bên kia đường. Bảo bước xuống ngó lên bảng hiệu vượt qua đường.

Thấy nàng anh ta ngoắc tay gọi :

- Cô Hồng.

Nàng chưa ra tới cửa anh ta đã vào tới :

- Cô đi với tôi mau. Cô nhận mặt họ được không ?

- Ai ?

- Cũng không rõ ai. Nhưng bọn nó cả. Hoặc là thằng cha Thái hoặc là cái người tên Cảnh gì đó, khoảng 40 tuổi.

- Ở đâu anh

- Cô phải đi đã ?

Không kịp mặc áo, Hồng lên xe ngay sau khi nói với người làm nàng phải đi một chút. Chiếc xe hơi cũ trở về trung tâm thành phố. Dọc đường Bảo nói :

- Tại Đường Thành. Tụi tôi đã tìm ra ngôi nhà, canh chừng hai hôm nay, vừa rồi mới thấy y tới.

- Ai ?

- Nào biết ai, chỉ biết đó là một gã khoảng 40 tuổi. Chắc là một tên trong bọn.

- Có ai ở lại canh gác không ?

Gã ta nhãn nhó :

- Sao lại không. Cô không cần hỏi điều đó. Không những thế, tụi tôi còn báo Cảnh sát nữa, nếu đúng nó thì tóm cổ liền.

Khoảng mười phút sau chiếc xe dừng lại tại Đường Thành, đậu khuất sau một cái xe bò. Lúc này trời đang u ám, ngã tối.

Hai người canh sát đứng dưới gầm cầu xe lửa cùng một người bạn của Bảo, chính là Thành. Họ trở ra nhập bọn với Hồng. Mấy người tới trước một căn nhà đóng kín.

Người canh sát gõ cửa. Ông ta gõ đến lần thứ ba thì cánh cửa mở ra.

- Các ông hỏi ai ?

Mụ già gác cửa lên tiếng. Nét mặt bình thản. Bảo càng tin chắc mụ rất quen với những hành tung bí mật của bọn đàn ông. Anh ta đưa mắt cho hai người cảnh sát, lẳng lặng tiến vào trong nhà.

Phía trong một người đàn ông mặc mai ô rách quay lưng ra ngoài. Dưới nhà, một thanh niên đang sửa xe đạp. Bảo đằng hắng, gõ lách cách vào cánh cửa. Người đàn ông quay ra. Hồng thốt kêu :

- Ông Cảnh !

Bảo gật đầu hỏi lại nàng. Nàng gật đầu đáp lại.

- Bắt lấy nó.

Chính Bảo ra lệnh. Anh ta nói tiếp với hai người cảnh sát :

- Chính nó là người ở khách sạn Huy Hoàng, cầm đầu bọn học sinh.

Hai người Cảnh sát xăm xăm xô lại. Họ đã được biết trước cuộc lùng bắt. Ông Cảnh vẫn bình tĩnh. Ông vừa định lên tiếng thì phía trong người thanh niên đang sửa xe đạp vọt nhảy lên nóc nhà.

Thành la lên. Một trong hai người cảnh sát rút súng rượt tới :

- Xuống, không ông bắn võ sọ.

Ông Cảnh biết chắc không còn cách gì để giấu diếm nữa. Cái xuân động của người thanh niên đã tố cáo hết.

- Mà tên gì, nhãi con ?

Một người cảnh sát hỏi người thanh niên. Anh ta lúng túng nói :

- Hoan. Nguyễn Văn Hoan.

Dường như Hồng đã nghe Thảo nhắc sơ về cái tên này. Nàng gật đầu lần nữa với Bảo.

Mỗi người Cảnh sát tra một cái còng vào tay ông Cảnh và Hoan. Họ làm rất thô bạo, vừa còng tay vừa muốn xô đẩy hai kẻ phạm pháp xuống đất. Bảo nói với hai người Cảnh sát :

- Bây giờ đưa họ về bót Cửa Nam. Đây cũng thuộc bót đó chứ gì ?

Cả hai gật đầu, nhưng chưa ai chịu cất bước. Một trong hai người bắt đầu lục lọi căn nhà.

Viên Cảnh sát lật tung đồ đạc như phá hoại. Mấy chiếc rương bị hất đổ. Cuối cùng anh ta tìm thấy cái túi da của ông Cảnh.

Cặp mắt anh ta lóe sáng dữ tợn :

- Chết cha tui bay rồi !

Một cặp sách được lấy ra. Toàn là loại sách nhỏ giấy xấu, in trong khu. Hồng nhìn ngấm bộ mặt ông Cảnh. Ông thất sắc trông thấy.

Bất thành linh ông bị một cái đá thốc vào bụng, phải cúi gập người xuống. Viên cảnh sát tiếp tục đánh ông, Bảo can.

- Thôi người anh em. Mang nó về hỏi đã.

Ra tới đường Bảo nói với Hồng :

- Yên chí lớn rồi, cô Hồng. Một mũi tên bắn được hai con chim. Hà hà.

- Nghĩa là sao anh ?

- Vừa cứu được anh chàng Thảo của cô, vừa bắt được một ở V.M. Hà Hà...

- Liệu có cứu được anh Thảo không, anh ?

- Yên chí lớn.

- Chắc không ?

Anh ta ngàn ngừ

- Kể thì không chắc được, vì mình có giữ anh chàng trong tay đâu nhưng bây giờ có đồ thế mạng đây rồi, chắc là người ta phải thả anh chàng ra chứ còn gì nữa.

Hồng vẫn không cảm thấy an tâm. Nàng chỉ dám hy vọng một phần nào.

Quả nhiên mối lo ngại của Hồng là đúng. Một tuần lễ sau đó, Thảo vẫn chưa được thả. Tính ra anh bị bắt gần hai tháng rồi.

Nàng còn buồn hơn nữa trước mối lo sợ hãi hùng của mẹ Thảo. Bà mới từ quê lên, biết tin con bị bắt, đã mếu máo khóc. Biết bao nhiêu gian lao bà mới cứu được Hữu, dứt lốt tiền bạc để đưa anh từ mặt trận Hòa Bình, đào ngũ, vượt hàng trăm cây số về đến Hà nội, Hữu về Hà nội trong bộ áo cánh lụa đi mượn ngơ ngác, hoang mang. Tuy nhiên anh sung sướng.

Chú Kiêm bắt đầu chán nản sau những ngày phần nộ. Chú không hiểu được con đường mà người ta dẫn giải Thảo đi. Người ta hứa thả nhưng không biết Thảo ở đâu để thả !

Mẹ Thảo ngồi khóc, réo tên chú Thái mà chửi. Bà cũng oán trách cô Vinh, chú Hạp đã để Thảo phải đi ở

chỗ khác.

Anh Hữu hỏi chuyện này chuyện nọ về Thảo. Anh bảo anh không thể nào ra khỏi nhà được và chưa có đủ giấy tờ hợp lệ, nhất là bây giờ người ta bắt lính ở khắp nơi. Người ta bắt lính giữa Hà nội.

Hồng rời ngôi nhà ba tầng cuối đường Chợ Đuôi với khuôn mặt ngẩn ngơ. Những hy vọng lớn nhất đã tắt. Đến nỗi dù cho bây giờ có bắt được chú Thái chưa chắc Thảo đã được thả ra.

Nàng trở về nhà nằm phục xuống giường, nước mắt chan hòa. Nàng còn mỗi lo sợ kinh hoàng khác : Sau nhiều tuần lễ gặp Thảo, nàng nghi ngờ đã có thai với anh.

Những ngày đầu thấy sự khác lạ trong mình Hồng cho là mình bị mệt sau hơn một tháng trời vất vả theo dõi vụ Thảo. Nhưng hai tháng qua đi nàng kinh hãi nghĩ ra sự thật. Càng ngày nàng càng tin chắc cái thai đã kết tinh, chắc chắn nàng đã có thai.

Nàng lắng nghe trong mình, nàng ra khỏi nàng để quan sát lại nàng. Và mỗi lần sự nghi ngờ lại tăng thêm, cuối cùng sự nghi ngờ tràn đầy, và sự thật nổi lên. Nàng có thai với Thảo điều mà nàng vẫn cố tránh, đã tưởng

là tránh được.

Anh Hữu rất tinh ý, chỉ sau hai lần gặp Hồng, anh đoán biết ngay tình cảnh của nàng. Lần gặp sau anh nhìn nàng với ánh mắt ý tứ, trù mến. Anh nói một câu mà nàng không biết phải đáp ra làm sao :

- Bây giờ tính sao ?

Thực ra Hồng cũng không rõ anh muốn nói về vụ gì. Về vụ cứu Thảo, vụ nàng có mang với Thảo. Nàng chưa hề nói ra điều sau này, song mang máng nàng hiểu là anh Hữu đã nhận thấy.

- Máy tháng rồi ?

Hồng giật mình. Rõ ràng là anh Hữu muốn hỏi tới nơi tới chốn. Có thể anh định hỏi Thảo bị bắt mấy tháng rồi, có thể anh muốn biết nàng có thai mấy tháng rồi. Nàng tinh nhảm trong bụng. Ngày mà Thảo bị bắt cũng là ngày mà nàng có thai. Nhìn anh Hữu, Hồng tìm cách trả lời để anh muốn hiểu ra làm sao cũng được :

- Gần ba tháng, anh ạ.

Bỗng nhiên nàng thôn thức. Nỗi thương thân đè nén lâu ngày vừa được gọi ra, vài giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống. Nàng cũng không muốn giấu diếm nữa :

- Em khổ lắm anh ơi...

Anh Hữu lặng yên để nàng khóc. Anh đã hiểu rõ sự thực. Nhưng anh cũng chỉ khơi Hồng nói sự thực. Khi nàng nói ra rồi anh không có cách nào hay không biết làm gì để giải quyết cái tình cảnh khó khăn nhất mà một người con gái gặp phải.

Cuối cùng anh hỏi Hồng có định chờ nó không ? Câu hỏi thật tàn nhẫn. Câu hỏi mà nàng không thể trả lời được. Anh Hữu sau câu hỏi đó, im lặng hẳn. Anh không có ý chờ câu trả lời. Anh im lặng hẳn cho đến khi Hồng đứng dậy. Khi Hồng bắt đầu xuống thang, anh dặn.

- Thôi ráng. Nếu có cần anh giúp gì, cứ việc cho anh biết.

Hồng dạ, ra khỏi ngôi nhà ba tầng cuối đường Chợ Đuối. Nàng đi bộ một quãng rất dài cho đến khi chiếc xích lô trở tới, người phu xe mời, nàng mới ngồi lên. Nàng lại nghĩ tới câu hỏi có hay không chờ đợi ngày Thảo ra khỏi chốn giam cầm ?

Hà nội, tháng 12 năm 1953.

Anh Hữu,

Em đã suy nghĩ hàng tuần lễ câu hỏi của anh : em có định chờ Thảo không ? Đến khi anh hỏi, em không giấu được lòng mình. Bao nhiêu hy vọng cứu được Thảo lúc đó đã tiêu tan. Khi nghe anh hỏi thế là em biết em không còn hy vọng gì nữa.

Thôi thế là anh đã hiểu rõ tình cảnh của em. Em là con gái lớn trong gia đình, em không thể để lại một tấm gương xấu.

Khi anh nhận được thư này, anh sẽ không thể ngờ được là em đã có chồng. Thật đấy anh ạ, đám hỏi được cử hành cách đây mấy hôm và ngày mai là đám cưới em. Người ta bảo cưới vợ là cưới liền tay mà. Em cũng muốn thế nữa, rồi sau này chuyện ra sao hẵng hay, lúc ấy tính. Nhưng anh đừng lo cho em. Chồng em là cái anh chàng đã theo đuổi em từ lâu lắm. Anh ta sẽ tha thứ cho em hết, em tin chắc như vậy. Ngày mai đám cưới, em về nhà chồng. Em sợ anh lo cho em nên phải viết thư này. Phận em kẻ cũng tạm yên.

Em tin rằng còn lâu Thảo mới về với gia đình. Tình hình lúc này lại quá lộn xộn, không biết đâu mà lường.

Em nghe đồn Pháp bại trận sắp rút đi không hiểu có đúng không nữa. Nhưng dù sao, em cũng không còn gặp Thảo được nữa. Chắc chẳng bao giờ. Anh cho gửi lời tạ tội với Thảo anh nhé. Em chắc Thảo cũng hiểu em.

Kính thư

HỒNG»

Thảo gấp lá thư của Hồng theo nếp gấp cũ bỏ vào túi áo. Lá thư đã ở trong tay anh Hữu ba tuần lễ tính đến ngày hôm nay, và hai giờ đồng hồ sau khi anh ra khỏi nhà Hỏa Lò, anh Hữu đã chuyển ngay cho Thảo.

Sau nhiều tháng trong nhà tù, cuộc đời đổi khác dưới mặt Thảo. Hà nội đổi khác, và trong anh đổi khác. Cánh cửa han rỉ mở ra, người ta tươi cười thân mật an ủi anh, chúc anh gặp nhiều may mắn khi trở lại đời sống bên ngoài.

Đi trên hè đường nhộn nhịp Thảo còn hoang mang. Anh ngạc nhiên không hiểu vì sao anh được thả. Tuy thế anh còn đủ trí nhớ để hiểu rằng sau khi ra khỏi nhà tù, anh không thể trở về khách sạn Huy Hoàng được nữa. Nếu không làm ở đó, anh đã không bị bắt. Dù sao,

lúc dừng lại mua mấy điều thuốc lá lẻ, thở khói mãn nguyện mù mắt, anh vẫn không thấy oán chú Thái. Anh cũng không oán ông Cảnh, không oán một ai hết. Điều khổ tâm nhất của anh là phải trở lại ngôi nhà mà anh đã bỏ đi sau cuộc xung đột. Anh chỉ còn đủ tiền để về đến đó, số tiền hai chục bạc người ta bố thí nơi cửa nhà tù. Nhưng may thay, ở đó anh gặp anh Hữu.

Người đầu tiên anh trông thấy, trên ngôi nhà ba tầng, là anh Hữu. Anh Hữu đứng sau cửa sổ nhìn xuống đường. Thấy Thảo, anh hét lớn : «Thảo ơi ! Thảo ơi !»

Rồi anh biến mất sau cửa sổ.

Hai anh em gặp nhau dưới chân cầu thang ở tầng dưới cùng. Anh Hữu không khóc nhưng ron rớm nước mắt. Còn Thảo, Thảo không khóc. Anh Hữu đã trở về sau gần hai năm trời đi theo Bộ Đội. Gặp anh, trông thấy anh Thảo không nghĩ đến mình. Thảo thương anh lắm.

Anh lắc đầu chắc lưỡi khi kể lại những ngày thập tử nhất sinh. Anh buồn bã khi nói đến thằng Hoàng với chị Tam lúc này còn ở ngoài khu.

Anh lắc đầu thở dài :

- Tao biết thằng Hoàng. Nó sẽ đi theo tụi Vẹm đến cùng. Thế mới khổ cho con Tâm nhà mình.

Anh cười sau một hơi thuốc.

- Mà thôi, mỗi đứa có một số phận, mà. Cũng như mày vậy, mày với con Hậu cũng chẳng khác gì tao với con Nhung. Bây giờ mỗi đứa một ngã.

Anh kể lại vì sao chị Nhung không chịu về với anh. Rồi anh nhún vai :

- Tưởng có thể sống được với nhau, nhưng xét ra, mình phải sống đời mình trước đã. Ở đó chết tan xác lúc nào không hay.

Anh hỏi đột ngột :

- Mày không được tin tức gì của con Hậu ?

Thảo chưa kịp trả lời, anh đã nói :

- Ở trong tù chắc mày không biết con Hồng nó lo cho mày lắm. Cả tháng trời chứ không phải ít. Như cái gì cũng có số phận mày ạ.

Thảo còn đang hoang mang anh đã nói tiếp :

- Nó đi lấy chồng rồi.

Anh Hữu nói và cười. Nụ cười có chút thâm nảo. Thảo nghĩ nụ cười đó là của mình. Anh Hữu kể lại những gì

anh biết rồi sau đó, anh đưa lá thư của Hồng cho Thảo.

- Nó viết cho tao lá thư này, nhưng tao nghĩ là nó viết cho mày, mày cầm lấy mà đọc.

Hai anh em dắt nhau ra phố. Anh Hữu chở Thảo trên xe đạp. Anh bảo đi chơi lãng nhãng. Thảo đi, không vui thú cũng không miễn cưỡng, mười bảy tuổi, trái tim anh nung nấu hai mối tình tan vỡ ngậm ngùi. Mười bảy tuổi, cuộc sống mênh mông quá, rộng quá, ngột quá.

Hai anh em tới khu Nhà Dấu Xảo, Thảo kinh ngạc thấy đầy đường người ta lố nhố cùng đủ thứ đồ đạc cũ bày lung tung.

- Cái gì đây anh.

- Chợ Trời.

- Chợ Trời là cái gì ?

- Người ta bán tổng đồ đạc đi, rẻ lắm. Vào Nam, mày. Di cư.

- Di cư ?

- Ừ, nghe nói Pháp thua, chia đôi đất nước. Ai ở lại với V.M. thì ở ai vào Nam thì vào.

Thảo mừng rỡ nhớ đến Hậu ở Sài Gòn

- Ai muốn vào thì vào ?

- Ủ.

- Thế nhà mình có đi không ?

- Chắc đi chứ. Ở lại nó đâu tổ chết. Mà không nhớ có hỏi Thầy làm Lý Trưởng à.

- Mẹ có chịu đi không ?

- Đi. Cả họ mình đi hết, Lần sau lên đây chắc là mẹ cho con Chi lên rồi nhà mình đi luôn. Mà có muốn đi không ?

Thảo gật đầu :

- Nếu cả nhà đi, em cũng phải đi chứ.

Hai anh em xuống xe, đi xem Chợ Trời. Có rất nhiều thứ Thảo muốn mua. Anh Hữu nói :

- Họ hồi hả đi, bán tổng bán tháo hết. Thế mà chưa thấy lên.

Luẩn quẩn một hồi nữa. Thảo thấy chán nản. Anh lại không còn thiết gì nữa. Ngoại vật mà nhạt, anh chỉ còn thấy hình ảnh của mẹ, của đứa em gái út, của chị Tâm,

của Hậu, của Hồng.

- Thảo ! Thảo !

Thình lình có tiếng gọi lạnh lạnh. Thảo ngơ ngác. Anh Hữu nắm tay em.

- Nó ngồi kia kìa. Đứa nào đấy ?

- Đâu ?

- Đứa con gái mặc áo hoa kia kìa. Nó đang bán đồ đạc ở trên hè đường.

Thảo nhận ra Thuần. Anh hốt hải hởi to :

- Nhà Thuần cũng vào Nam hả ?

- Ừ. Sắp đi rồi.

Hai anh em tới gần người con gái. Thảo giới thiệu Thuần với anh Hữu. Thuần ngoan ngoãn chào hỏi rồi quay sang Thảo :

- Nhà Thảo có đi không.

- Đi.

Nàng reo lên :

- Hay quá. Vào Sài Gòn Thảo nhớ đi tìm Thuần nghe. Nhà mình vào trong đó có nơi ở sẵn rồi. Đường La Grandierre.

Anh Hữu lấy bút ra ghi hỏi số nhà cần thận. Anh cười cười, ngắm Thuần không chớp mắt. Thảo mới đầu không để ý sau thấy anh hỏi chuyện cô bạn gái của mình anh mới ngạc nhiên.

Thuần vâng dạ luôn miệng.

Khi hai anh em ra về, anh Hữu còn cười. Thảo không hỏi gì hết, nhưng trong dạ bâng khuâng.

Về tới nhà, Thảo nghe tiếng ồn ào. Anh hét lên :

- Mẹ lên ! Mẹ lên !

Hai anh em cùng chạy ùa vào. Anh Hữu ôm xốc con Chi lên quay một vòng :

- Con bé này lớn quá rồi.

Xa nhà đã lâu, bây giờ, sau hơn hai năm, anh mới lại thấy cô em út. Chi năm nay được tám tuổi.

Mấy mẹ con trò chuyện tíu tít. Thảo nhảy bổ xung quanh mẹ nhưng không dám ôm lấy bà như hồi chưa biết Hồng.

- Đi luôn chứ mẹ.

- Ừ đi luôn. Tao mà trở về bây giờ là chúng nó bắt ngay.

Bỗng bà rom róm nước mắt. Thảo hỏi :

- Mẹ nhớ chị Tâm chứ gì ?

Bà lắc đầu :

- Không. Nó phải theo chồng nó chứ. Nhưng tao tức quá. Tao định buôn chuyến chót rồi mới có tiền bạc mà vào Nam chứ ai ngờ...

Bà vừa kể vừa chửi V.M. Chuyến hàng chót gồm chín xe vận tải chở đầy gạo và muối bị chặn giựt lại. Chúng không nói là tịch thu nhưng đánh một thứ thuế ngang với giá bán cũng chẳng khác gì tịch thu.

Bà bỏ rơi đoàn xe, thoát thân về nhà, gom góp được ít đồ đạc quý giá, gọn ghẽ rồi cùng con Chi rời làng Vãn.

Hai mẹ con rời làng như đi trốn. Chuyến xe hàng đón bà và cô gái đi cách làng Vãn hai cây số. Nhờ chỗ quen biết họ mới dám chở. Và buổi chiều, dưới bầu trời Hà nội oi ả, gay gắt, bà bước xuống.

Ít ngày sau mấy mẹ con ra Hải phòng, ở lại gần nửa tháng, và đúng ngày Noël năm ấy, cùng gia đình, Thảo bước lên một chiếc Dakota, rời khỏi phi trường Cát Bi.

Đêm đó, anh đặt chân xuống phi trường Tân Sơn Nhất.

PHẦN THỨ BA

Chương Một

Thảo ngây ngất bước ra khỏi bóng tối mờ đặc le lói ánh đèn, đỏ đậm của phòng trà. Sài Gòn ban đêm, cái không khí tan loãng nghĩ ngợi. Thảo đang sống ngày mệt mỏi.

Phía sau anh, mấy người bạn lần lượt kéo nhau ra.

- Chưa về được. Anh chưa về được.

Một người khác nháy mắt :

- Đêm này vừa đúng ba mươi tuổi. Đêm sinh nhật, về sớm thế nào được.

Thảo lè nhè

- Tao mệt rồi đấy.

Mệt cũng phải đi. Mà một cây ăn đêm mà giờ này đã mệt.

- Tao mệt thật.

- Có chỗ dưỡng sức rừng rợn lắm. Bây giờ đến lượt bọn tao. Đi.

Họ kéo Thảo xuống đường đẩy anh lên một chiếc xe hơi. Thảo ngã lưng vào nệm xe, đầu óc văng vất.

Chiếc xe rời đường Tự Do, chạy thẳng xuống Chợ Lớn. Dọc đường nó ngừng lại một hai lần nhưng Thảo không buồn mở mắt. Lúc anh tỉnh dậy, chiếc xe đang vào một con đường tối, nằm dưới những bóng đèn trông vàng vọt, thiếu ngủ.

- Dậy chứ mày.

- Đi đâu nữa đây ?

Có tiếng cười ha hả :

- Rùng rợn lắm mà. Ba mươi tuổi, mày phải nhớ kỹ. Tam thập nhi lập đấy, đêm nay là đêm cuối cùng mày được quyền chơi bời, từ sáng ngày mai là phải làm ăn đàng hoàng.

Thảo đã tỉnh ngủ, hì hì :

- Tao vẫn làm ăn đàng hoàng.

- Mày mà đàng hoàng cái gì.

- Không, nó đàng hoàng.

- Kể ra nó cũng đang hoàng, nhưng vừa thôi. Từ mai nó sẽ đang hoàng hẳn hoi.

Thảo bỗng nổi hứng.

- Thôi được rồi, từ nay đang hoàng cân trọng. Đêm nay là đêm chót đấy nhé.

Cả bọn cười oang trước một ngôi biệt thự cổ kính, kín đáo, khung cửa sơn đỏ. Một người bấm chuông. Tiếng chuông reo ngắt đoạn làm bốn lần.

Thảo có vẻ ngạc nhiên :

- Mật hiệu à.

- Chứ sao. Phải có mật hiệu mới vào đây được mày.

- Đây là đâu.

- Cung cấm.

- Cái gì ?

- Cung cấm, Đêm này mày làm ma.

- Tao không hiểu.

- Lát gồng mình lên mà hiểu.

Một lỗ hồng vuông vắn trên khung cửa được mở ra. Sau lỗ hồng là khuôn mặt của một người đàn ông đầy đặn.

- Bò nhà đây.

Người bạn Thảo lên tiếng.

- Hà ?

Tiếng hả niềm nở không sành sỏi của một người Trung Hoa.

Ông ta hiếng mắt ngó ra ngoài quan sát.

- Có ba người thôi.

- Ba người hả. Được rồi.

Cánh cửa sắt kêu lên xoang xoảng nặng nề mở hé. Cả bọn lọt vào trong ngôi biệt thự. Người đàn ông Trung Hoa khom người để bắt tay :

- Đại úy, Đại úy mạnh giỏi ?

Người bạn Thảo cười ha hả :

- Không mạnh giỏi sức mấy vào đây được.

- Hôm nay vắng khách đó chứ, Đại úy. Nếu Đại úy đến hôm qua thì kết quả.

- Thế hả ? Có mấy em ?

-Ồ ồ nhiều lắm ?

- Nhiều lắm là mấy em ?

- Hà hà xem nào. Bây giờ chỉ có bốn cô thôi. Nhưng một giờ nữa có bốn cô khác, Thay phiên mà ?

- Cứ một giờ thay phiên hả ?

- Dạ. Đại úy biết rồi còn hỏi.

Cả bọn được mời vào phòng khách, Căn phòng khách duy nhất của ngôi biệt thự.

Thảo ngã lưng vào chiếc ghế bành bọc vải đỏ, cảm giác sự êm ái thanh thoi. Chàng ngạc nhiên về vẻ sang trọng nơi đây. Bàn ghế loại tốt, ly chén mỏng tanh, sáng láng. Trên mặt chiếc tủ kê dọc mặt tường phía tay phải bày rượu, trái cây, thuốc lá. Đủ thứ rượu mạnh loại thường dùng. Và thuốc lá hảo hạng.

Thảo hỏi nhỏ người bạn ngồi bên mình, y là một nhà văn.

- Chỗ này có vẻ tốn tiền.

- Cái đó đã hẳn. Nhưng cậu khỏi lo. Thằng Tấn nó lo hết.

- Nó đi lính, tiền đâu ?

- Cậu đếch biết cái gì hết. Có một em ca ve bao nó. Em mê nó lắm. Lúc em đi làm là lúc nó đi chơi lu bù. Nó đưa em đến «sở» đằng hoàng, rồi khuya nó lại đánh xe đến sở rước em về. Đêm này sinh nhật cậu nó mới đi khuya đấy.

Thảo gật gù :

- Cái thằng sướng nhỉ ?

- Nó cũng đếch sướng đâu. Chả có thằng nào sướng hết, mỗi thằng có một cái sự khổ đếch thằng nào hiểu được.

- Tao không có khổ sở gì hết.

Người bạn Thảo liếc mắt :

- Thôi đi cậu. Cậu còn khổ hơn tôi nhiều lắm, tôi biết. Nghe nói đường tình duyên của cậu lãng nhãng bỏ mẹ. Bì giờ cậu kẹt tùm lum hết.

- Nói nhảm.

Vừa lúc ấy người bạn quân nhân tới ngồi chung ghế :

- Xong rồi. Các anh chỉ việc chơi bởi thỏa thích, còn mọi thứ đã có tôi lo. Tôi báo động cho các anh biết các anh sẽ bị cởi áo vài lần chứ không phải như ở chỗ khác đâu.

Thảo cười không nói gì. Người bạn nhà văn nói :

- Tao vừa nhắc đến chuyện tình duyên của nó, nó đang buồn tình.

- Cái này phải quên mẹ nó đi, mặc dù tôi biết ông anh rắc rối lắm. Nghe nói ông anh có một người tình kẹt ở ngoài Bắc, mới theo chồng vào đây. Người tình đó lại có một đứa con với ông anh.

Thảo nhớ đến Hồng nhưng gạt đi ngay :

- Lúc này không nói chuyện đó.

- Đúng thế. Nào vô bàn đi cho.

Thảo nói lớn, cử động mạnh, làm như đã gạt hẳn những ý nghĩ lẫn quần trong đầu, mà thực sự hình ảnh Hồng vừa sáng rực rỡ trong chàng. Trên mười năm nay, từ ngày rời Hà nội, chàng chưa từng thực nghe một

người nào nói về người tình cũ của mình. Hồi gần đây nghe tin nàng cùng chồng vượt tuyến. Thảo cũng chưa hề gặp lại. Vả chăng, chàng cũng không có ý muốn gặp lại nàng. Thành linh hình bóng của trên mười lăm năm trước, trong bữa tiệc đêm nay, lại được một người bạn nhắc đến.

Thảo uống một ngụm rượu dài khi chiếc ly vừa được đặt xuống trước mặt. Ngụm rượu đầu cổ, trôi trong một thân thể lênh đênh.

Cửa mở, ba cô gái bước vào mỗi cô kéo ghế ngồi lên một người khách. Cô gái ngồi bên Thảo làm chàng kinh ngạc. Chưa bao giờ chàng có thể ngờ sẽ có lần gặp một người như thế trong một nhà chứa. Đó là một thiếu nữ, hay một thiếu phụ thanh lịch, thông minh.

Thảo nghĩ nếu gặp nàng ngoài phố, chàng không thể nghĩ là cô gái điếm. Chàng chỉ có thể nghĩ đó là một người đàn bà có học, nề nếp.

Cô gái ăn uống vui vẻ nhưng nghiêm chỉnh. Nàng hỏi Thảo những chuyện không đâu, không quan trọng nhưng cũng không tầm phào.

- Kéo ghế đã.

Người Trung Hoa chủ chứa dơ tay nói lớn. Tiếng cười, tiếng ồn ào. Thảo chờ đợi và chưa biết phải làm gì. Cô gái đẩy chàng lên, kéo ghế ra, bắt buộc chàng phải đứng dậy.

Khi hiểu ra Thảo nói :

- Đang ăn mà.

- Rồi ra ăn nữa lo gì !

Tiếng cười nói ha hả. Thảo nâng ly rượu trên bàn uống thêm một ngụm. Cô gái kéo anh đi.

- Về phòng em rồi uống nữa.

Ra khỏi phòng khách, mỗi người được dẫn vào một phòng riêng. Ngôi biệt thự có khoảng sáu phòng, nếu Thảo đoán không lầm.

Thảo bỗng nghe tiếng điện thoại reo trên lầu. Chàng có vẻ tò mò. Có gái hỏi :

- Chắc là lần đầu anh vào đây.

- Ừ, nhà này sang quá nhỉ ?

- Ở đây yên tĩnh lắm, anh. Tụi em cũng chỉ làm ở đây thôi.

- Đủ sống à ?

Cô gái gật đầu :

- Thật ra ở đây chỉ có vài cô nhà nghề. Em chỉ thỉnh thoảng mới đến.

- Thỉnh thoảng là bao nhiêu.

- Thường năm ba ngày. Có khi một tuần. Em ở nhà, khi có khách ông chủ cho gọi mới đến.

- Em có chồng chưa ?

- Rồi. chồng em ở xa, làm ăn chỉ đủ sống. Thành ra em phải kiếm thêm.

- Mỗi lần như thế này được bao nhiêu ?

- Anh không biết à ?

- Không. Bạn nó khao anh.

- Hai ngàn.

Thảo kinh ngạc :

- Hai ngàn ? Nhiều thế ?

Bởi thế em mới nói chỉ thỉnh thoảng mới đến đây. Ở đây mỗi đêm chỉ nhận tổ chức một bữa ăn cho năm sáu người thôi. Trong bữa ăn, dĩ nhiên...

Cô gái cười, rồi nói tiếp :

- Thành ra không có ai quấy rầy các anh hết. Muốn đến phải điện thoại trước. Có khi phải đặt tiệc từ hôm qua mới có phòng. Mỗi bữa tiệc phải hai mươi ngàn trở lên.

Thảo gật đầu ra ý hiểu. Người bạn anh hẳn đã phải điện thoại trước từ lúc cả bọn còn ngồi ở phòng trà.

Bỗng có tiếng gõ của phía ngoài, rồi có tiếng nói lớn :

- Thảo mau lên chứ. Đồ ăn nguội hết rồi !

Chàng im lặng, ôm lấy người bạn gái nửa đêm.

Chuông điện thoại lại reo vang trên đầu. Lần này Thảo nghe tiếng cười ròn rã của một người đàn bà. Chàng nhìn cô gái ra ý hỏi.

- Bà chủ đây.

Anh ngạc nhiên :

- Còn thằng cha đang ở phòng khách ? Người Tàu đó.

- Đó là tài phú. Mọi việc giao cho ông ta hết, ngoài ai cũng tưởng ông ta là chủ.

- Thế ra cái động này có một bà chủ ?

- Dạ. Bà đẹp lắm anh.

- Còn trẻ à ?

- Cũng trên bốn mươi nhưng còn đẹp lắm.

- Thế ông chủ đâu ?

Cô gái liếc nhìn Thảo, tạo một bộ mặt hóm hỉnh.

- Hỏi kỹ thế. Ông chủ không ở đây. Thỉnh thoảng lắm mới thấy ông ta đến. Mà em cũng chưa gặp mặt lần nào.

Cô gái giải thích thêm trong khi ngồi dậy.

- Tụi em chưa ai gặp ông ta hết, Chỉ biết ông ta đi chiếc xe DS 19 màu sữa.

- Ghê nhỉ.

- Chứ sao, vợ chồng ông ta giàu kék sù. Nhưng anh biết ông ấy làm gì không ?

- Thương gia ?

- Chưa.

- Thầu khoán ?

Cô gái ghé sát tai Thảo :

- Bán phở !

Anh cười cười lắc đầu :

- Làm gì có chuyện đó.

- Nói dối anh làm gì. Ông ấy có tiệm phở ở đường Yên Đỗ thật mà. Tuy nhiên ông ấy cũng mở tiệm ăn nữa.

Trên lầu tiếng cười của người đàn bà ngắt quãng nghe sáng khoái thích thú.

- Bà chủ đang nói chuyện với bồ ?

Thảo nói đùa, nhưng lại nghĩ thật. Cô gái nhún vai không trả lời.

Có tiếng đập cửa nữa. Thảo nói vọng ra :

- Vừa vừa chứ ! Sốt ruột !

- Ra ăn rồi làm gì hãy làm chứ.

Cô gái nheo mắt :

- Sức voi à ?

Thảo uốn ngực đi ra :

- Anh cự vô sĩ đó em.

- Xạo hoài. Hai hiệp đã rút đài, còn nói.

Thảo cười hăng hắc mở cửa đi ra. Bên ngoài mấy người bạn anh đã ngồi vào bàn tiệc. Thảo có một cảm giác lạ lùng. Tiếng người đàn bà trên lầu lao xao trong tâm trí anh. Anh có cảm đó là một người quen. Một người quen mặc dù anh không thể nhớ ra giọng nói đó.

Lần thứ hai trở vào căn phòng cũ. Thảo xem giờ. Gần nửa đêm. Anh nói với cô gái :

- Em cứ ở đây đi. Anh ra ngoài.

- Sao vậy anh ?

- Em đừng lo, anh không để em thiệt đâu.

- Anh đi đâu ?

- Anh đi gọi nhờ điện thoại.

Nàng cau mặt trách :

- Sao lòi thôi thế ông. Khuya rồi còn điện thoại cho ai ?

Thảo mở cửa :

- Cho vợ. Anh báo tin đêm nay kẹt không về được.

Anh vừa nói, vừa nháy mắt.

Ra tới hành lang Thảo gặp người tài phú Trung Hoa. Ông ta niềm nở chỉ lên lầu sau khi được biết ý khách, tuy rằng vẻ niềm nở hơi gượng gạo.

Điện thoại đặt trong một phòng nhỏ, cũng là một thứ phòng khách của lầu trên. Thảo đến gần máy, châm thuốc hút. Anh không có việc gì cần để gọi anh chỉ muốn thấy mặt người đàn bà. Phòng khách trống. Người đàn bà không còn đó.

Thảo nhắc máy, quay số lung tung. Chuông vừa reo anh vội đặt ngay ống nghe xuống, và quay tiếp số khác. Tới lần thứ ba, anh mỉm cười nghe tiếng dép lẹp lẹp phía sau.

Thảo quay lại.

- Ông không gọi được sao ?

Anh nhìn sững người đàn bà. Cái cảm giác lạ lùng đã đúng. Người đàn bà không nhận ra anh, nhưng anh nhận ra người đàn bà.

- Thừa bà tôi gọi được rồi.

Một nụ cười hóm hỉnh trên khuôn mặt tươi tắn.

- Thế à ?

- Thật ra, tôi không có việc gì phải gọi. Ban nãy nghe tiếng cười quen, tôi cố ý lên đây xem là ai.

- Thế à ? Thế ông có thấy quen tôi không ?

Thảo gật đầu :

- Thừa có.

Thảo thích thú lạ thường về sự khám phá này. Cái thích thú của một cuộc gặp gỡ tình cờ, cuộc gặp gỡ mà anh đã tìm kiếm do một cảm giác xao xuyến.

Người đàn bà trước mặt anh, lạ thay đẹp động lầy, ngoài trí tưởng tượng của anh.

- Vậy tôi là ai ?

Khuôn mặt người đàn bà rạng rỡ, hóm hỉnh. Thảo nghĩ : «Hẳn bà này cho mình là một tên tán gái ỡm ờ» bất chợt anh nảy ra ý nghĩ đùa bỡn.

- Tôi đã gặp bà một vài lần, lâu lắm rồi hồi còn ở Hà nội.

- Hà nội ?

Thảo định nói : «Bà là cô Tư Hồng, vợ chú Thái», nhưng lại nói khác đi.

- Vâng tôi nhớ có gặp bà ở khu Ngã Tư Sở.

Anh định nói «Tôi nhớ có gặp bà trong khách sạn Ánh Sáng ở đường Cầu Gỗ».

Cô Tư Hồng mỉm cười

- Ông có trí nhớ tốt nhỉ. Vâng, tôi có ở Ngã Tư Sở.

- Lúc tôi đến đó tôi còn con nít.

Cô Tư Hồng phá ra cười :

- Con nít mà dám đến đây.

- Không, con nít thật mà.

- Năm nay ông bao nhiêu tuổi ?

Thảo nhún vai :

- Bọn bạn tôi đang ở dưới kia. Đêm nay mừng sinh nhật tôi. Ba mươi tuổi.

- Nghĩa là khi ở Hà nội, ông mới mười sáu, mười bảy.

- Vâng.

Cô Tư Hồng lại phá ra cười,

- Trời đất ơi, thật là tuổi trẻ tài cao.

Cô bỗng nhìn Thảo chăm chăm :

- Thế mà ông còn nhận ra tôi.

- Vâng, tôi nhớ cả tiếng nói nữa.

- Ông xạo quá.

- Tôi nói thật đó. Chính vì nghe tiếng nói của bà mà tôi lên đây. Ban nãy tôi nghe bà nói trong điện thoại.

- Ông nghe trộm.

- Không, bà nói to, tôi tình cờ nghe thấy. Vì thế, tôi giả vờ lên đây gọi nhờ điện thoại để xem mặt bà.

Hai người lúc này ngồi đối diện, trong hai chiếc ghế bành, ghế bọc vải màu đỏ. Cô Tư Hồng lơ lơ trong tấm áo choàng xam, bóng ánh. Cô ngồi vắt chéo chân, hút thuốc lá đầu lọc.

Nghe Thảo nói, cô lắc đầu cười :

- Ông thật là quỷ quái.

Thảo nhún nhẹ vai :

- Cũng thường thôi, thừa bà.

- Ông uống rượu nữa ?

- Vâng. Bà cho một ly.

Dưới nhà có tiếng gọi. Thảo xem giờ. Đúng nửa đêm.
Người bạn anh hỏi to :

- Nếu muốn về thì xuống đây Thảo.

- Chờ chút đi.

- Thôi ở đó đi.

Anh không ló mặt ra, chỉ nói vọng qua cầu thang.
Phía chân thang có tiếng cười ha hả.

Cô Tư Hồng mang ra hai ly rượu, rất tự nhiên trao
cho Thảo một ly.

- Xem chừng ông chưa say ?

- Bà không sợ chứ ?

Cô cười mỉm :

- Sợ ông ? Không, tôi chưa sợ.

- Bà ở một mình mà ?

Cô cười thành tiếng :

- Ông dò la đây nhé. Vâng tôi ở một mình, nhưng dưới nhà có người làm. Chỉ bấm chuông một cái là họ có mặt ngay.

Thảo cười hì hì :

- Nếu thế thì khó quá.

- Vâng, khó lắm. Mời ông uống, Vừa uống ông vừa nói chuyện Hà nội cho tôi nghe.

- Lúc rời Hà nội tôi mới mười sáu tuổi. Thảo ngẫm nghĩ có cảm tưởng nhớ lắm - tôi đã biết gì về Hà nội đâu ?

Cô Tư Hồng gật đầu

- Đúng thật. Từng ấy tuổi xuống Khâm Thiên, Ngã Tư Sở thì còn tâm hồn đâu để cho Hà nội nữa.

Thảo phản đối :

- Cô nói thế không đúng.

- Cô ?

Bị cự, Thảo nhớ ngay mình đã buột miệng. Anh vẫn chưa chịu nói cho Cô Tư Hồng biết anh đã biết rõ lai lịch của cô.

- Xin lỗi bà.

Cô Tư dịu dàng hỏi :

- Ông làm như tôi còn trẻ lắm.

- Bà còn trẻ lắm chứ.

- Thôi đi ông.

- Chính bà biết mình còn trẻ, bà mới gọi ông. Ba mươi tuổi, mà ông nổi gi

Người đàn bà cười ha hả :

- Thì anh nhé. Muốn gọi bằng anh thì có anh khó gì.

- Vâng, tôi thích như vậy.

- Còn anh vẫn gọi tôi bằng bà ?

- Tôi thích như vậy nữa.

Uống một ngụm rượu. Cô Tư háy mắt :

- Khôn nhỉ ?

Thảo nhận rõ niềm vui vui của cô đang kéo dài, từ lúc cô nói điện thoại. Dường như trước đó cô cũng đã uống vài ly rượu.

Bất thần anh nghe tiếng xe hơi nổ máy dưới đường.

Anh ngược mắt nhìn người đàn bà trong khi mỗi một điều thuốc lá, làm như không biết hai người bạn anh đang ra về. Cô Tư hỏi :

- Anh ở đâu ?

- Công Lý.

- Xa nhỉ.

- Cũng chẳng xa. Chỉ xa khi nào mình ngại. Cũng như tôi ngại tới đây, lúc hai người bạn rủ đi. Họ phải đẩy tôi lên xe.

- Anh có thấy uống không ?

Thảo co vai

- Bây giờ thì không. Nếu tôi không tới đây là uống.

Người đàn bà nhướn mắt

- Tại sao thế nhỉ ?

- Bà còn hỏi.
- Tôi không biết thật chứ.
- Rồi bà sẽ biết.

Thảo nhượng mắt để giải thích thay cho lời nói. Thấy người đối diện im lặng anh nghĩ ra một chuyện khác :

- Đây là đường nào, bà ?
- Đường Hàm Tử.
- Tôi chưa từng biết con đường này lần nào. Lúc đến đây tôi lại say.

- Bây giờ anh vẫn còn say.

Cô Tư Hồng bỗng cười to.

- Có lẽ anh không về được. Say quá làm sao về được.

Thảo cười cười :

- Đó là bà nói. Tôi không có ý nói thế.
- Tôi nói hộ anh đấy chứ.
- Nếu bà nghĩ như vậy.

Thảo xoay xoay cái ly trong tay, nhìn thẳng vào người đàn bà. Cặp mắt anh chiếu sáng chân nàng, vắt chéo trên nệm chiếc ghế màu đỏ. Đôi chân trắng muốt, đôi cột phăng phiu, khoẻ mạnh. Anh không nhìn lên, nhưng thấy đôi chân phản ứng, khép lại một chút ánh sáng.

Đôi mắt Thảo chậm chạp nhìn một lúc mới tới cặp môi cô Tư. Cặp môi hồng đậm đà, mỉm cười. Anh nhìn vào cặp mắt, cặp mắt tươi cười chế nhạo.

Thảo vuốt tóc, nói

- Chẳng có gì đáng chế nhạo đâu, thưa bà.

- Tôi có nói gì đâu ?

Lúc ấy Thảo lại nghe tiếng động cơ xe hơi nổ lần nữa. Anh đoán chừng người tài phú và mấy cô phụ việc của ông ta đến lượt ra về.

- Cô lẽ tôi làm phiền là ?

- Không. Anh cứ tự nhiên. Thỉnh thoảng vài ông khách quen vẫn ngủ lại đây, ở dưới nhà. Đó là thường, có điều...

Người đàn bà ngập ngừng. Thảo hỏi phăng

- Sao, bà ?

- Có điều thường họ không ngủ một mình. Mỗi khi họ muốn ngủ thì họ thường yêu cầu một cô em nào đó của tôi ngủ lại luôn.

Cô Tư Hồng cười ha hả

- Dường như ông không yêu cầu ai ngủ lại thì phải ?

Thảo cười môi :

- Tôi lỡ quên mất. Bây giờ yêu cầu còn kịp không bà?

- Rất tiếc họ về hết cả rồi. Thật tình ông cần một cô bạn đêm nay chăng ?

Người đàn bà nói, giọng điệu cợt. Thảo lần những ngón tay trong mái tóc bung ngấm nhìn. Cô Tư Hồng tới gần máy điện thoại :

- Nếu anh cần bạn tâm sự, để tôi gọi. Có điều cô em này không được tốt lắm. Chắc anh hiểu mấy cô nhà nghề vẫn không bằng được mấy bà nhảy dù. Lâu lâu họ nhảy dù một lần, nó vẫn tốt hơn.

- Thế tại sao bà không gọi cho tôi một người bạn tốt ?

- Giờ này không thể gọi được những người đó. Ban ngày hay bảy tám giờ thì được.

Người đàn bà nhấc máy điện thoại. Thảo vội đứng dậy cầm lấy máy :

- Xin lỗi, tôi nói chơi vậy.

Cô Tư Hồng làm nghiêm :

- Cũng có cái vụ nói chơi nữa sao ?

Bàn tay Tháo nắm trên mấy ngón tay cô.

- Bà cũng đùa chơi vậy. Tôi nghĩ bà phải hiểu ý tôi

- Không, tôi chưa hiểu.

Thảo đặt ống nói xuống :

- Bà khó quá. Tôi xin lỗi bà.

Anh đặt nhẹ bàn tay lên cánh tay cô Tư Hồng, một hình ảnh mờ mờ hiện ra trong tâm trí. Đêm ở dốc làng Văn anh đứng ngoài hàng rào nghe trộm chú Thái và cô Tư nói chuyện. Những câu cợt nhả từng làm anh xao xuyến.

Rồi cũng trong căn nhà ấy anh đã sống những đêm đùa rỡ nghịch ngợm với Hậu, với Hồng. Mạch máu cương lên trong thân thể Thảo, anh nắm lấy cánh tay người đàn bà.

Cô Tư Hồng gạt tay anh ra, cười rũ rượi :

- Đừng mượn rượu ông ơi.

Thảo được thể đùa bỡn :

- Tôi đây, không phải rượu đâu.

Người đàn bà trợn mắt :

- Anh ?

- Không được sao ?

- Bây giờ tôi hỏi anh câu này. Thật tình hỏi ở Hà nội anh gặp tôi trong trường hợp nào ?

- Tôi nói rồi mà. Ở Ngã Tư Sở. Hỏi ấy... bà đã đẹp mà không bằng bây giờ.

- Thiệt ?

- Cam đoan.

- Anh có biết vì sao tôi nói chuyện với anh từ ban nãy đến giờ không. Chính vì anh nói đã gặp tôi ở Hà nội, mà anh lại còn nhớ tôi đến bây giờ.

- Bà muốn thưởng công chăng ?

- Uống đi đã.

Thảo uống hết ly rượu vừa được trao tay. Khi đặt cái ly xuống anh ấn nút điện. Căn phòng tối om. Đêm khuya đồ xụp xuống, êm lặng.

Thảo đứng im tại chỗ với điều thuốc đỏ trên môi. Anh khựng lại trong vài giây trước khi dụi tắt đèn lửa trên đế giấy, vòng tay ôm lấy lưng cô Tư Hồng. Một bàn tay nhẹ nhàng quàng lấy lưng Thảo trong cái nuông mắt không ngờ của anh. Và Thảo cúi xuống, đặt môi lên làn da cổ thơm một mùi hương nồng nàn.

Chương Hai

Khoảng ba giờ đêm Thảo bừng tỉnh nghe tiếng súng nổ rền trong thành phố. Mới đầu anh nghĩ chắc là một cuộc khám xét có nổ súng của Cảnh sát. Nhưng tiếng súng nổ liên hồi và ở khắp mọi nơi.

Quờ tay sang bên Thảo ngạc nhiên không thấy người đàn bà. Khi cặp mắt đã quen với bóng tối anh thấy cô Tư Hồng đang đứng nơi cửa sổ. Ngay lúc ấy cô ra phòng khách nhắc máy điện thoại.

Thảo lắng nghe.

- Allo anh Thái hả. Sao lại đêm nay ? Đêm nay ? Không em không quên. Nhưng em tưởng... Trời ơi, lệnh mới hả ? Tại sao em không biết ? Có người đến ? Không. Hay hấn bị bắt rồi. Đàng ấy ra sao ? Cũng bắt đầu rồi ? Vâng.

Giọng cô mỗi lúc một hồi hả. Điện thoại bị cúp. Cô tắt tả quay vào phòng. Đèn bật sáng Thảo thấy người đàn bà đứng có mình. Anh choàng dậy :

- Gì đó bà ? Nghe như có ai đánh nhau.

- Anh ở yên đây.

Cô Tư quay trở lại phòng khách, nhắc điện thoại lần nữa.

- Cho tôi nói chuyện với cô chủ một lát.

- Allo ? Hậu đó hả. Dì đây.

Thảo bật dậy trên giường. Hậu ! Trời ơi Hậu. Và anh liên tưởng tới chú Thái. Cô Tư vừa điện thoại cho chú Thái.

- Đẳng đó ra làm sao. Trời ơi dì không nhận được một tin gì hết có người thông báo mà không thấy tới ? Hả ? Có lẽ nó bị bắt rồi ? Anh Kịch làm sao ? Đi rồi ? Hả ? Có thể động rồi ? Ừ để Dì liệu.

Điện thoại lại cúp. Lần này cô Tư chạy nhanh vào phòng mở tủ quần áo.

Cô bảo Thảo :

- Dậy đi anh. Tiến công rồi.

- Cái gì bà ?

- Tấn công rồi. Tổng tấn công khắp mọi nơi.

- V.C hả.

- Phải. Anh dậy đi.

Dường như một ánh chớp vừa nhoáng lên trong tâm trí Thảo. Ánh chớp làm bật sáng những cạnh tối tăm của quá khứ. Ngôi khách sạn ở khu Cửa Nam. Ngôi nhà ở khu Nhà Ga Hà nội. Căn phòng bí mật dưới gầm cầu Đường Thành. Ông Cảnh, Kịch và nhóm thanh niên học sinh thời ấy.

Thảo vừa mặc quần áo vừa nhìn trừng trừng vào một cánh cửa đóng kín một xó nhà trong bóng tối. Anh hoảng kinh nghĩ đến tổ chức của chú Thái. Có lẽ tổ chức đó đêm nay vừa tung ra khắp thành phố những tên phá hoại.

Cô Tư Hồng cũng đã sửa soạn xong. Trong một giây cô nhìn Thảo thật kỹ càng. Cái nhìn bắn khoăn thấp thoáng một chút lạnh lẽo.

- Gì đó, cô.

Thảo lại buột miệng lần nữa. Lần này thì không còn thu lại kịp.

- Tại sao anh cứ gọi tôi là cô ?

- Tôi quên.

- Anh nói láo.

Thảo sững sốt. Người đàn bà bấm chuông. Anh chạy thật nhanh tới nút chuông nhưng không kịp nữa. Tiếng chuông reo xa xa, dưới nhà.

- Anh đứng yên đấy.

- Cô Tư...

Người đàn bà bấm chuông lần nữa, lùi lại bên chiếc tủ ngăn kéo.

- Anh đứng yên. Thì ra anh biết tên tôi.

- Cô Tư Hồng. Cô không nhận ra tôi sao ?

Người đàn bà kinh ngạc :

- Anh... Anh biết cả tên tục tôi ?

Thảo nghe tiếng chân chạy trên cầu thang.

Tiếng chân thành thành, gấp rút. Trong một giây anh hoảng hốt tiến tới bên cô Tư.

- Đứng lại đó.

- Cô Tư Hồng... Tôi là...

- Đứng yên.

Cánh cửa bật mở. Hai người đàn ông xông vào. Nhìn thoáng họ đã biết ngay phải làm gì. Trong nháy mắt Thảo bị trói gô lại.

- CỬ ĐỂ NÓ ĐÂY. TÔI TÍNH SAU.

- Chị Tư, không nên. Tốt hơn hết để tôi ném nó xuống kinh.

Thảo mở lớn cặp mắt. Anh ân hận đã không kịp nói ngay cho cô Tư biết mình là ai. Cô hỏi một trong hai người đàn ông :

- MÌNH KHÔNG NHẬN ĐƯỢC TIN TỨC GÌ CẢ ?

- CHẮC BỂ HẾT RỒI.

- Chưa nhưng sẽ bể. Người bị bắt sẽ khai ra hết phải làm ngay đi thôi.

Cô Tư nhắc máy điện thoại, nói vắn tắt trong máy như ra lệnh. Ba lần như vậy cô đặt máy xuống và nói :

- MÌNH CŨNG PHẢI BẮT ĐẦU.

Mấy người kéo nhau xuống nhà. Điện tắt om. Tiếng súng nổ xa xa. Thảo nghe một chiếc xe hơi ra khỏi biệt thự. Rồi một chiếc xe khác. Thành linh có tiếng còi ré lên. Chiếc xe rền máy dữ dội, phóng thẳng. Một tràng

liên thanh. Có lẽ chiếc xe đi thoát.

Thảo cố gắng lặn mình trên sàn nhà. Bỗng anh nghe tiếng dép cô Tư chạy trở lên. Anh mừng thầm cô đã không có mặt trong chiếc xe vừa ra khỏi biệt thự.

Thảo nghe tiếng cửa mở vội vàng. Cô Tư không bật đèn, lục lại gì trong góc phòng. Anh lắng nghe, thấy ngôi biệt thự vắng tanh. Có lẽ bọn người kia đã đi hết.

- Cô Tư, Cô Tư.

Thảo gọi liên hai tiếng không thấy cô trả lời. Anh thấy tốt hơn phải nói thật :

- Cô Tư Hồng. Cô Tư Hồng. Tôi Thảo đây mà.

Trong bóng tối người đàn bà ngừng tay.

- Cái gì ?

- Tôi Thảo đây mà cô Tư, Thảo ở Làng Văn đây mà.

- Làng Văn ?

- Vâng.

Ngọn đèn pin bật lên soi vào mặt anh.

- Thảo nào ?

- Thảo làng Văn mà. Thảo con bà Lý...

- À, cậu !

Cô khựng lại :

- Trời ơi cậu ! Vậy mà...

Thảo gượng cười nói tránh :

- Vậy mà cô quên tôi.

- Thế lúc vào đây, cậu có nhận ra tôi không ?

Thảo suy nghĩ trong một cái chớp mắt. Anh bắt buộc phải nói dối :

- Không. Mỗi lúc sau này.

- Tôi không tin được.

- Tôi biết nói làm sao. Mỗi sau lúc uống rượu.

- Hừ.

- Tôi nói thật đó cô.

- Hừ nói thật. Sao lúc uống rượu thì tắt đèn rồi làm sao anh còn nhận ra tôi được nữa.

- Nhận ra mà. Tôi biết cô rõ lắm, từ hồi cô ở với chú Thái chắc cô còn nhớ.

- Anh là thử quỷ quái.

Thảo mỉm cười. Sau mấy câu vừa gọi anh là cậu, bây giờ cô lại gọi anh là anh trở lại.

- Anh là thử quỷ quái. Ngay từ hồi nhỏ anh đã quỷ quái rồi. Nghe người lớn nói chuyện, nhất là nghe vợ chồng người ta nói chuyện, xấu lắm. Hồi đó nhẽ ra chú Thái phải thiên anh đi mới phải.

Thảo suýt bật cười.

- Tôi nghe chú ấy dọa thiên anh, tôi lại can. Nhẽ ra phải thiên. Nếu thiên đi đâu có đêm nay.

- Cô... tiếc sao.

Người đàn bà tắt đèn pin...

- Cũng không phải tiếc. Nó hơi lãng.

- Có gì kỳ đâu cô. Ban nãy thấy cô, trong men rượu, tôi không cảm lòng được.

- Anh đừng đổ cho rượu nữa. Tội anh lớn lắm.

Thảo cúi nghĩ đến tay chân bị trói gô, nói :

- Cô cưới trời cho tôi chứ.
- Chưa được.
- Sao vậy cô. Việc của cô tôi sẽ không dính vào.
- Tôi không tin anh được.
- Vả lại, cô còn mắc tôi một món nợ lớn.

Người đàn bà đến ngồi gần Thảo ngay trên sàn

- Tôi mắc nợ anh ?
- Vâng một món nợ lớn lắm.
- Khi nào ?
- Khi ở Hà nội. Chắc có nhớ tôi bị bắt oan, bị giam mất mấy tháng trời chỉ vì làm quản lý cho khách sạn Huy Hoàng.
- À. Rồi người ta bắt tôi để thế cho anh ?
- Chứ sao, không bắt được chú Thái, bắt cô là phải rồi. Ai dè cô tung tiền ra, tôi vẫn ở tù như thường.

Người đàn bà cười nhẹ :

- Bọn nhà anh cũng gớm lắm.

- Chứ sao. Không lẽ chú Thái làm, cô làm mà tôi ở tù à. Phải bắt một người thay thế chứ. Cũng may là sau này kiếm được ông Cảnh. Chính ông Cảnh móc nối tôi, lợi dụng lúc tôi còn dại dột.

- Cũng chẳng dại dột gì.

- Về cái khác thì không dại dột thật. Nhưng về cái vụ này thì tôi quả dại dột. Bây giờ ông Cảnh ra sao cô.

- Bây giờ gặp anh, ông ấy thịt anh liền. Ông ấy ở đường Nguyễn bình Khiêm.

- Cô cời trối cho tôi chứ.

Sau một lát im lặng, người đàn bà hỏi :

- Tôi chưa thể tin anh được, tôi nói thẳng : tôi nghi anh theo dõi bọn tôi. Họ nhà anh chuyên môn làm Việt gian.

Thảo gắt :

- Cô không được nói như vậy. Cô nói không đúng.

- Lúc này không có thì giờ bàn cãi với anh. Tôi chắc anh theo dõi chúng tôi.

- Không phải như vậy. Tôi đi chơi, tình cờ gặp cô ở đây chứ tôi không theo dõi gì hết. Tôi có biết gì đâu. Bây giờ bà mở trói cho tôi đi.

- Tôi chưa hoàn toàn tin anh được.

Thảo nhớ có nhiều lần nhắc đi nhắc lại câu ấy. Anh hỏi :

- Tại sao vậy cô ?

- Bây giờ anh làm gì ?

- Tôi viết báo.

- Viết báo, nghĩa là có liên lạc nhiều với chính quyền.

- Tại sao cô lại định nghĩa kỳ dị như vậy ?

- Đúng như thế, chứ kỳ dị gì. Tôi nghi anh theo dõi chúng tôi từ lâu rồi.

- Tôi cam đoan với bà là...

Thình lình dưới nhà có tiếng đập cửa. Cánh cửa sắt rung lên thình thành. Cả hai người cùng lắng tai nghe. Tiếng đập cửa hồi thúc khác thường. Trong khi lắng tai, họ nghe tiếng sùng nổ ròn rã khắp tứ phía.

Cô Tư Hồng đứng vụt dậy :

- Hồng rồi.

Cô cúi xuống cắt dây trói cho Thảo

- Anh đi theo tôi.

Có tiếng súng nổ khi cả hai xuống tới đất. Bên ngoài toán tuần tiểu đang bắn vào ổ khóa.

Cô Tư Hồng vào một căn phòng nhỏ, có lẽ là một nhà kho, mở một cái nắp xi măng, và lanh lẹ nhảy xuống. Thảo chỉ biết làm theo, không thắc mắc. Sau đó nắp xi măng được đẩy lại. Hai người đi vào một đường hầm. Khoảng mười phút sau người đàn bà tới trước một miệng cống. Bên trên im lặng.

- Anh mở ra.

Thảo làm theo lời yêu cầu. Đêm tối đen. Miệng cống ở ngay mép hè đường.

- Anh để tôi lên trước.

Cô Tư Hồng có vẻ đã tin Thảo. Có leo thật nhanh lên mặt hè. Sau khi Thảo leo lên, nắp xi măng được đẩy lại. Cầm lấy tay Thảo, người đàn bà dắt anh vào một dãy nhà trệt nhìn ra con kinh đen ngòm.

Dãy nhà theo lối kiến trúc của cùng một chủ, các tầng trên sử dụng chung một cầu thang. Hai người chạy lọt vô cầu thang, leo lên lầu.

Cô Tư Hồng thở phào

- Thoát rồi.

Thảo cũng thở ra nhẹ nhõm. Nếu chẳng may bị bắt cùng cô Tư, anh sẽ kẹt cứng vào một vụ vô cùng nguy hiểm.

Cô dẫn Thảo tới trước một căn nhà cách cầu thang một quãng ngắn. Và tra chìa khóa vào ổ. Thảo mừng rỡ trong khi nghĩ : Với sự tổ chức kỹ càng như thế, cô Tư Hồng, chú Thái phải là những cán bộ cao cấp trong hệ thống của họ.

Khi hai người đã vào hẳn trong nhà, đèn bật. Đây chỉ là một căn phòng khách của căn nhà, cô Tư không thể vào trong được nữa. Cô bảo Thảo

- Mình có thể ở đây đến sáng mai. Sau đó có lẽ tôi sẽ để anh ra về.

Thảo ngạc nhiên

- Nếu tôi ra về bây giờ ?

Người đàn bà còn ngạc nhiên hơn :

- Nếu anh muốn bỏ mạng giữa đường thì cứ việc đi.
- Đây là đâu, cô.
- Anh đừng hỏi.

Cô cũng phải cho tôi biết chứ.

- Đây là đâu thì anh cũng phải ở lại. Khi nào chúng tôi đi khỏi đây anh mới có thể ra về được. Đó là tin anh lắm. Còn không tôi cho ném anh xuống con kinh trước nhà rồi.

Bỗng cô cau có :

- Thế là hỏng hết.

Cô thở dài lắng nghe tiếng súng. Bỗng phía trong có tiếng động. Cô Tư lên tiếng nói :

- Tôi đây. Dì đây.

Thảo muốn nhảy dựng lên, Có lẽ nào đây là nhà của Hậu !

Thảo hàng hoàng nhúc nhích không yên. Biết bao năm nay mỗi lúc nghĩ đến Hậu anh đều bàng hoàng ngơ ngẩn. Nàng hiện lên cùng với tất cả thời gian anh

đã sống cùng với những hình ảnh lung linh của một mặt hồ sen sau ngôi chùa thời thơ ấu. Anh vẫn nhớ nàng trong đêm, vẫn nhớ nàng giữa trưa, dưới nắng hồng rực rỡ, vẫn nhớ nàng trong cơn mưa, trên đường phố, trong một quán cà phê.

Vậy mà Hậu lại có thể ở trong căn nhà này, chỉ ngăn cách với anh bởi một bức tường. Anh lắp bắp hỏi người đàn bà :

- Ai ở trong đó vậy cô ?
- Trông cái mặt anh thật đáng ghét.

Nghe cô Tư Hồng nói Thảo mừng ron :

- Hậu phải không cô ?
- Chứ còn ai vào đây nữa ?
- Trời ơi.

Phía trong có tiếng dép nhẹ nhàng. Rồi tiếng khóa cửa lách cách. Cửa mở, một cô gái mặc áo ngủ bước ra.

Nàng ngó Thảo, rồi ngó cô Tư Hồng :

- Liệu không bị theo dõi chứ cô.
- Không, cháu yên chí.

- Cháu nóng ruột quá.

Nàng đưa mắt ngó Thảo ra ý hỏi. Bỗng nhiên ánh mắt nàng khựng lại. Rồi nàng quay sang cô Tư rồi nàng quay sang Thảo.

- Ai đây, cô.

Thảo mỉm cười buồn bã :

- Hậu không nhận ra tôi sao ?

- Trời ơi, Thảo à.

Cô Tư Hồng đùa bỡn :

- Chứ ma vào đây à ?

- Trời ơi Thảo.

Thảo đứng dậy :

- Hậu...

- Anh vào đây bao giờ. Sao lại...

Nàng ngáp ngừng ngó cô Tư. Cô nhún vai :

- Anh ấy đến biệt thự của tôi.

- Anh ấy biết ở đây.

Cô Tư Hồng nhún vai :

- Không. Tình cờ mà gặp. Anh ấy đến với mấy cô em của Dì.

Thảo đỏ mặt ngượng ngịu. Hậu cười cười :

- Thì ra thế. Tưởng anh có vợ con rồi.

Thảo muốn nói : Tôi có vợ rồi nhưng anh lại im lặng. Anh thấy nói ra điều ấy cũng chẳng ích gì trong lúc này. Trong lúc mấy người im lặng, tiếng súng vọng lại nghe rõ hơn.

Cô Tư xem giờ, nói :

- Bây giờ mình không làm gì được hết. Thôi cô đi nằm một chút.

- Vâng, cô vào phòng cháu.

Người đàn bà chào Thảo bước vào phòng trong tự đóng khung cửa lại. Chỉ còn hai người, Thảo ngắm nghía người bạn gái. Anh ngắm nàng rất lâu, hỏi han bằng cái nhìn, nỗi nhớ là khói thuốc. Và anh chỉ thấy Hậu cười. Nụ cười tươi vui nhưng ánh mắt nàng thấp thoáng sự buồn bã.

Vàng trán Thảo thấp thoáng những hình ảnh dĩ vãng...
Con mắt long lanh những ý tưởng mơ hồ. Súng vẫn nổ
trong thành phố, anh không quan tâm tới nữa.

Hậu bỗng cười thành tiếng.

- Kỳ quá.

Thảo ngó nhìn nàng.

- Thảo không thấy kỳ sau. Không ngờ mình lại gặp
nhau ở đây. Lại gặp nhau trong tình cảnh này.

- Nếu anh không vào ngôi biệt thự của Cô Tư, chắc
không bao giờ gặp được Hậu.

- Xa nhau hàng chục năm, Thảo vẫn chưa bỏ được cái
tật vòng vo.

- Không phải sao ?

- Thì hẳn rồi.

Thảo cười to.

- Thì hẳn rồi. Hồi xưa Hậu cũng hay nói cái tiếng này.

- Làm như nhớ người ta lắm.

Anh nhắm mắt, say đắm một mình trong ý tưởng một kẻ chung tình.

Lúc mở choàng mắt ra, anh bảo nàng :

- Anh không lúc nào là không nhớ đến Hậu. Chưa bao giờ anh quên Hậu cả.

- Kể cả lúc ở Hà nội với con Hồng !

Thảo hiểu ngay là Hậu đã biết rõ chuyện anh Trước kia.

- Ủ, chứ sao. Lúc ấy anh cũng nhớ Hậu lên Hà nội, nghe tin Hậu vào Sài Gòn.

Nàng trầm ngâm trở lại :

- Kể cũng đáng tiếc, khi vào Sài Gòn rồi Hậu mới được tin. Vụ anh bị bắt Hậu cũng biết nữa. Thầy Hậu cho biết.

- Bây giờ ông ấy ở đâu ?

- Saigon.

Nàng xem giờ.

- Có điều bây giờ lòi thôi lắm. Ông ấy vẫn như hỏi ở Hà nội. Nghĩa là nếu Thảo dính vào, Thảo sẽ bị bắt.

Nhưng...

Hậu đứng dậy. Tiếng súng nổ nghe ròn rã hơn.

Nàng kéo kín các màn cửa, nói :

- Hậu không muốn nghe tiếng súng nữa.

Thảo cúi nhìn bộ quần áo lấm bùn đất, đòi đi tắm. Hai người vào nhà trong. Hậu đưa Thảo lên căn gác trên lầu chót. Căn gác khóa cẩn thận. Anh tò mò trước khi cánh cửa mở ra.

- Ai ở đây ?

- Chồng em.

Thảo nhìn nàng không biết nói gì trong một lát lâu. Khi căn phòng mở, đèn bật, Hậu nói :

- Anh ấy chết rồi. Chết trong lúc đang di chuyển.

Thảo hiểu lời mờ, không muốn biết kỹ càng làm gì.

- Anh lấy quần áo anh ấy mà thay.

Bỗng nàng cười dòn :

- Đừng có sợ. Anh ấy mất hai năm nay rồi. Nói xong nàng bỏ xuống nhà.

Thảo tắm rửa, thay đồ mới xong, lúc trở ra thì gặp cô Tư Hồng. Cô cũng đi tắm. Anh nói.

- Bà ngủ được một giấc.
- Tôi chợp mắt được một tý mà không ngủ được.
- Tôi biết bà đang có nhiều chuyện lo lắng.

Người đàn bà thở dài rồi nhún vai

- Tôi bỏ hết. Bỏ hết.

Lúc trở lên căn gác nhỏ Thảo đã thấy Hậu ngồi trước bàn. Anh hỏi :

- Anh vừa gặp Cô Tư. Cô ấy bảo bỏ hết. Thế là làm sao ?

- Anh chưa hiểu được.

- Hiểu phần nào. Lúc ở ngôi biệt thự ở đường Hàm Tử anh đã thấy.

- À phải rồi. Có lệnh là nếu đồ vỡ phải bỏ ngay, tìm mọi cách thoát thân để bảo vệ cơ sở. Bây giờ là cô phải ở một chỗ, không được đi đâu hết.

- Còn em ?

Hậu xồn xang trông thấy.

- Em có dính vào vụ này chứ ?

Nàng nhìn soi vào mặt Thảo :

- Không mà cũng như có. Có một thời gian em tiếp tục việc làm của anh Tín...

Thảo nhớ ra người thanh niên anh đã gặp sơ qua trong ngôi nhà ở Đường Thành.

- Tín ?

- Vâng. Chồng em. Nhưng sau này khi anh ấy chết, em dứt hẳn, không hoạt động gì nữa. Chỗ này chỉ có cô Tư và Thầy em biết mà thôi. Ngoài ra hai người ấy ra không một ai biết hết.

Nét mặt nàng tươi tỉnh hơn :

- Đã ở đây là không sợ gì nữa. Nhưng em sợ cho Thầy em. Dù sao bây giờ ông ấy cũng già rồi. Ban nãy cô Tư có điện thoại lại, đảng Yên Đỗ đang có nổ súng.

Hậu pha một ấm trà. Trong hơi trà nóng, Thảo tìm lại được một chút ấm áp lâu ngày không thấy. Chút ấm áp, tựa như không khí, bao phủ khuôn mặt anh. Tựa như men trà, phảng phất trong khứu giác. Và tựa như mùi

thơm của một người đàn bà cũ đã lâu làm anh không còn thấy một lần ân ái nào cái hương vị đậm đà vừa mặn chua vừa ngọt. Ảnh hưởng mình không còn biết ăn ngon.

Dưới ánh điện vàng nét mặt Hậu rực rỡ. Nàng thốt thở ra nói

- Cũng may.

Trao ly trà cho Thảo nàng giải thích :

- Cũng may chỉ có ba người trong gia đình biết ngôi nhà này. Ít nhất cũng còn một chỗ trú ẩn yên thân.

Một giọng than thở trầm trầm :

- Đã lâu lắm em không cảm thấy được yên thân lấy một ngày.

- Anh nghĩ Hậu phải sung sướng.

- Chưa bao giờ em sung sướng. Hồi còn ở Làng Văn em có nói với anh em tưởng có tiền là sung sướng. Bây giờ em có tất cả, vậy mà em không sung sướng.

Nàng ngã lưng trên ghế bành :

- Em cũng không tin anh được sung sướng ?

Thảo cười

- Em có niềm tin lạ nhỉ ?

- Không phải sao ?

- Phải.

- Em biết em nói đúng mà. Em biết anh khó có một đời sung sướng.

Thảo từ tốn châm một điếu thuốc lá, chậm rãi hút hơi khói ngọt, thả khói bay vạt vờ. Hạnh phúc của nỗi buồn.

- Anh tưởng anh có Hạnh phúc. Nhưng chỉ là Hạnh phúc tưởng, có thể nói anh có hạnh phúc. Cũng có thể nói không. Hạnh phúc có lẽ có thật nhưng mình chỉ thấy khi nó bay qua, khi mây đen kéo đầy trời mình mới nhớ trước đó trời có lúc trong xanh.

- Lúc trời trong xanh mình lại không biết. Còn bây giờ...

Hậu bỏ dở câu nói.

- Còn bây giờ trời có mây hay trời trong xanh ? Chắc em muốn hỏi thế. Thật tình anh cũng không biết được. Ít khi chúng ta sống chung một bầu trời.

- Thôi đi, đừng triết lý vụn. Anh và em đang ở trong một căn phòng. Cứ tạm coi cái trần nhà này là một bầu trời đi anh.

Thảo ngó nhìn mặt phẳng vàng trên đầu. Hậu nói tiếp:

- Một bầu trời nhỏ thôi.

- Ừ, nhỏ thôi. Một bầu trời nhỏ, may ra được.

Thảo đứng dậy sang ngồi cùng ghế với người yêu cũ. Anh ôm lấy nàng

- Thôi đi ngủ, em.

- Em muốn thức hết đêm nay nói chuyện với anh.

- Anh cũng vậy.

Hai người đứng dậy, vào giường. Lúc chui vào trong màn, Hậu lắng nghe tiếng súng. Súng vẫn nổ ròn rã trong thành phố. Nàng trở xuống, kéo màn treo cửa. Tiếng súng có vẻ nhỏ đi.

Trong cái nhìn nàng, Thảo nhận ra một ánh sao xuyên lo ngại. Anh muốn giúp nàng quên hết mọi sự, để chỉ nhớ một bầu trời nhỏ và thấp, rất gần.

Chương Cuối Cùng

Thảo mua tất cả những nhật báo phát hành trong ngày trong thời gian cuộc biến động ở thủ đô «Chủ tiệm phở Thái bị bắt. Khám phá một đặc công C.S.», ở chỗ khác: «Ngôi biệt thự bí mật tại bên Hàm Tử, với hầm vũ khí lớn bị phát giác».

Anh chỉ tìm đọc những bài báo liên quan tới chú Thái, tới những người anh biết. Anh không được tin gì đích xác về Hồng và chồng nàng nhưng có một tấm hình mà anh nghĩ là hình Hồng. Nếu là nàng, nàng còn sống.

Nửa tháng trôi qua, anh không đến ngôi nhà trệt của Hậu, theo lời yêu cầu của nàng cũng như cô Tư Hồng. Chờ cho lắng dịu đã, và Thảo, trong suốt nửa tháng đó, sống trong sự nôn nao bất hoại. Anh nghĩ một điều gì đã xảy ra.

Mười lăm ngày đã qua, hôm nay Thảo nôn nao lạ thường. Anh ra khỏi nhà vào lúc trời chiều đang nắng gắt. Để xe ở nhà, Thảo gọi taxi vào Chợ lớn.

Tình hình an ninh được coi như đã vãn hồi tuy còn nhiều khu bị bao vây bằng rào kẽm và quân đội. Máy lần chiếc taxi phải đổi đường. Lần cuối cùng người tài xế phải dừng xe bên cầu Palycao. Không một chiếc xe

chở khách nào được qua cầu, ngoại trừ xe nhà.

Thảo đi bộ sang. Trên giốc cầu anh phải trình giấy cho toán quân nhân giữ cầu. Với tấm thẻ ký giả, anh tự do đi vào trong khu phố còn đang bị lục soát. Nhìn những cụm lính nhỏ đứng ở góc đường, anh lo ngại cho có Tư Hồng và Hậu.

Tới con đường dọc bờ kinh Thảo thất sắc. Trước đây nhà trệt không một bóng người. Khu phố dường như đang trải qua những giây phút căng thẳng bất trắc. Thảo sợ những họng súng vô tình nên đi ra giữa đường.

Anh đi tới miệng một lòng cống và nhìn sang tay phải. Đúng là từ chiếc miệng cống này cô Tư Hồng đã dẫn anh vào ngôi nhà kia. Anh nhìn lên, trên tầng lầu một tháp thoáng bóng người, trong có những chiếc mũ lính nhô lên. Anh quyết định thật nhanh, đi thẳng vào đầu cầu thang công cộng dùng cho cả khu.

Ngôi nhà của Hậu bị phá tung cửa. Một toán quân nhân đang lục soát. Thảo châm một điếu thuốc lá, bàn tay run rẩy lóng ngóng. Anh cố trấn tĩnh đưa mắt tìm người sĩ quan chỉ huy toán lính. Đó là một Trung úy Biệt Động Quân.

Anh tới gần ông và đưa thẻ nhà báo :

- Trung úy có thể cho tôi biết sơ qua vụ này.

- Được chớ, muốn biết kỹ cũng được chớ sơ qua gì ông bạn. Tuy nhiên đừng có đăng báo vội.

- Vâng.

- Tóm được một mạng, còn một mạng chạy mất. Cái kỳ là chỉ có hai mạng phụ nữ. Hà hà.

Thảo thấy nhột nhột trong người, anh còn giả bộ :

- Chỉ có hai người đàn bà.

- Thế mới tức. Chắc bọn chủ chốt chuồn hết rồi.

- Người bị bắt đâu ? Trung úy ?

- Giải về Bộ Chỉ Huy rồi ! Con mẹ sang trọng lắm.

Thảo biết ngay là cô Tư Hồng.

- Còn người kia.

- Nghe người quanh đây nói đó là một thiếu phụ chết chồng từ hai năm nay. Dĩ nhiên là còn trẻ đẹp phây phây. Uổng quá.

- Cô nàng chạy thoát.

Viên sĩ quan nhân vai :

- Sức mấy mà chạy. Khi tụi tôi được tin báo đến đây thì chỉ có con mụ lớn ở nhà. Con mẹ non vừa ra khỏi nhà lỏi nửa giờ. Phúc đức nhà nó. Dường như tụi nó nấp trong nhà cả tháng rồi, hôm nay con bé đi mua thực phẩm thì phải.

Thảo tính rút lui ngay. Anh vứt mẩu thuốc dưới chân, dí bẹp nát :

- Có tìm thấy tài liệu gì không Trung úy ?

- Không mới tức chứ.

Thảo cảm ơn, trở ra. Anh chạy hai bậc cầu thang một, rảo bước qua phía cầu Palycao. Anh chợt nghĩ, nếu đi mua thực phẩm. Hậu sẽ dùng cây cầu sắt nhỏ bắc qua con kinh phía sau nhà tới thẳng chợ Bình Tây. Anh vội tiến về phía cây cầu sắt chỉ dành cho những người đi bộ.

Thảo rảo bước qua cây cầu sắt, làm bộ mặt tỉnh đối với mấy quân nhân đang trấn đóng dưới chân cầu, dọc theo con kinh. Anh đi qua dãy hàng đồ sành, quặt vào con lộ nhỏ. Từ con lộ này anh có thể vào chợ Bình Tây.

Thảo chân chờ. Nếu anh vào chợ, có thể không gặp Hậu trong trường hợp nàng đi ra. Cuối cùng anh đi thật chậm, có hy vọng đón đường nàng.

Con lộ nhỏ hẹp, ngắn, hai bên là cửa hàng đóng kín, Thảo thấy mình lạc lõng, đáng nghi ngờ. Anh đành phải đi nhanh hơn.

Điều thuốc nữa được thả lên, Thảo mới đến ba que diêm mới thấy có khói ấm trong miệng. Lúc anh ngừng lên, anh suýt kêu lớn.

Hậu đang khệ nệ xách một giỏ đồ hộp đi ra. Chợ không họp, ngoài mấy cửa hàng bán thực phẩm chín, đồ hộp, đồ khô. Anh vội vàng chạy lại đỡ lấy cái giỏ.

- Đừng quay lại.

Nàng mở to cặp mắt nhón nhác :

- Gì thế anh

- Cứ đi tự nhiên. Anh vừa vào nhà em. Lính tong cửa vào lục soát rồi.

Hậu nắm chặt lấy cánh tay Thảo.

- Cô Tư...

- Đi đã. Đi mau khỏi nơi đây. Họ biết em đi mua đồ ăn đây.

Một hồi còi ré lên phía sau lưng.

- Đừng quay lại.

- Hình như họ gọi mình anh.

- Chắc không phải đâu. Mà nếu họ có gọi, cứ làm như không biết.

Hai người đi nhanh hơn, nhằm một lối rẽ tiến tới. Hồi còi thứ hai ré lên, khủng khiếp hơn. Thảo nắm chặt cánh tay người yêu cũ, kéo đi, một phát súng nổ. Hậu muốn khụy chân xuống.

Thảo vẫn không nhìn lại, dắt Hậu đi nhanh hơn. Thật tình anh hy vọng đó không phải là tiếng còi gọi Hậu, gọi anh. Anh hy vọng nhưng tin chắc Hậu đã bị phác giác.

Vừa vào tới lối rẽ. Thảo hỏi giọng không giấu được sự hốt hoảng

- Em có đủ giấy tờ không ?

Nàng gật đầu

- Nếu thế cũng đỡ sợ. Nhưng...

- Gì anh ?

- Em nên nói thật với anh. Em có dính líu gì vào vụ này không ?

Cặp mắt nàng thất đảm, Thảo không định chờ nàng trả lời, lại tiếp tục kéo nàng đi. Bất thần Hậu quay đầu lại phía sau.

- Đứng lại đi. Muốn bỏ mạng hả ?

Nàng đứng lại. Nàng mỉm cười.

- Họ gọi mình, anh. Thôi kệ.

- Nếu...

Thảo chưa kịp nói hết câu thốt khựng lại. Anh vừa thấy bóng viên Trung úy đã tiếp xúc với anh trong ngôi nhà của Hậu. Anh cố lấy vẻ bình tĩnh :

- Hấn đẩy em. Chính hấn bắt cô Tư.

Hậu kinh hoàng kéo mạnh Thảo ngã vào một sạp hàng bỏ trống :

- Anh kệ em. Kệ em.

Thảo ôm chầm lấy nàng, kinh sợ :

- Đừng chạy em. Không được đâu.

Nhưng Hậu đã đẩy anh ra, thật mạnh. Nàng băng qua một ngõ ngách nhỏ giữa các sạp hàng. Viên Trung úy chạy tới đôi mắt long lên dữ dội :

- Nó đâu ?

Thảo đứng im.

- Bắt thằng này.

- Bắt thằng này.

Anh ngỡ ngác, rồi khi nhận ra viên Sĩ quan còn cách xa mấy người lính, anh vùng chạy theo người yêu. Một tiếng nổ đầu đó bên tai. Thảo thấy Hậu mất hút trong những gian hàng.

Anh cầm đầu chạy tai nghe tiếng còi thổi. Anh chạy được một quãng, mừng rỡ nghĩ rằng mình sẽ thoát.

Trong một cái đảo mắt. Thảo nhìn thấy hai con hẻm giữa những quan hàng, một con ăn ra phía kinh sau, một con chạy ra phố. Anh nghĩ Hậu hẳn phải chạy theo con kinh sau. Anh vội vã chạy về phía đó.

Vừa khuất vào đầu con hẻm, Thảo nghe tiếng súng nổ nữa. Giờ phút nghiêm trọng đã tới, Thảo kết luận và cầm cổ chạy tiếp.

Ra tới đường anh thoáng thấy bóng Hậu. Nàng vừa tấp vào một dãy nhà trệt. Thảo chạy miết tới nhưng cùng một lúc anh thấy mất thăng bằng trong một tiếng nổ kinh hoàng.

Anh ngã dúi đầu vào tường. Thảo có cảm tưởng anh đái dầm. Cúi nhìn xuống đùi chiếc quần đẫm máu.

Anh thấy mình vẫn còn sức lực. Vội lê về phía cầu thang.

Phía trên Hậu đang chạy trở xuống. Khuôn mặt nàng thảm nảo, Thảo xua tay nhưng nàng vẫn chạy xuống. Nàng kéo anh lên, kéo thật mạnh xong Thảo không còn sử dụng được chân còn lại. Anh bò lên cầu thang :

- Cô một tí anh ơi trên này có lối ra phố sau.

Thảo vẫn cố nhưng lại lắc đầu. Khi anh vừa lên sàn lầu thì phía dưới có tiếng giầy lộp cộp. Và tới hai ba phát đạn nả.

Hậu quỳ xuống ôm lấy anh. Ngực nàng trào máu. Thảo nhắm nghiền mắt lại trong mối tuyệt vọng. Bất

lực. Anh không muốn tin cái chết đến dễ dàng như vậy. Nhưng có lẽ cái chết đã đến với nàng. Với cả anh.

Hậu gục đầu lên vai anh, mái tóc xỏ tung. Phủ xuống lưng anh, lên cổ anh. Anh có cảm giác vừa nghe mùi hoa bưởi phảng phất, mùi hoa bưởi bay ra từ những sợi tóc mùi phất phơ. Mùi hoa bưởi của những ngày thơ ấu nơi quê nhà.